JULIEN SANDREL

MUCİZELER ODASI

Her günü son gününmüş gibi yaşa!

Epsilon

Mucizeler Odası, *hayata tutunmayı ve bir felaket karşısında nasıl güçlü kalınacağını hem ağlatıp hem gülümseterek anlatıyor.*

Bekâr bir anne olan Thelma, hayatını tamamen işine adamıştı ve başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Ne görüştüğü arkadaşları ve ailesi ne de sosyal hayatı vardı. Derken bir sabah, on iki yaşındaki oğlu Louis korkunç bir trafik kazası geçirip komaya girdi. Doktorlar, bir ay içinde iyileşme belirtisi göstermezse Louis'yi hayata bağlayan makinelerin fişinin çekileceğini söylüyorlardı. Dünyası başına yıkılan Thelma, dua etmekten daha fazlasını yapmak istiyor, tutunacak bir dal arıyordu. Sonunda buldu da: Oğlunun hayallerini yazdığı mucizeler defterini. Thelma içinde umudun filizlenmesine izin verip çılgın bir plan yaptı. Oğlunun hayallerini tek tek gerçekleştirip ona anlatacak, Louis de bunları duyacak ve hayatın yaşamaya değer olduğunu fark edip uyanacaktı. Ancak, kırklı yaşlarındaki bir kadın, on iki yaşındaki bir çocuğun hayallerini gerçekleştirirken neler hissedip neler yaşayacaktı?

B&S

9 786051 736860

KDV'den muaftır.

₺18,50

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Bu kitabı okuduktan sonra hayattaki önceliklerinizi yeniden değerlendirmek isteyeceksiniz.

–Sunday Post

Duygu dolu ve samimi bir hikâye.

–Heat

Kalbinize dokunacak iç açıcı bir roman.

–Irish Examiner

Julien Sandrel, 1980 yılında Fransa'nın güneyinde doğmuştur. Evli ve iki çocuk babasıdır. Yazarın ilk kitabı olan *Mucizeler Odası* 2018'de Calmann-Lévy tarafından yayımlanmış, bütün dünyada büyük ilgi görmüş ve 20 dile çevrilmiştir.

MUCİZELER ODASI

Mucizeler Odası
Orijinal Adı: *La Chambre des Merveilles*
Julien Sandrel
Çeviri: Başak Öztürk

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Yağmur Yavaş Aydın
Redaksiyon: Burcu Agalar
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Tasarım: Dilara Kavaklıoğlu
Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

1. Baskı: Ocak 2020
ISBN: 978-605-173-686-0

La Chambre des Merveilles by Julien Sandrel © Calmann-Lévy, 2018
Türkçe yayım hakkı:
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 34590

JULIEN SANDREL

MUCİZELER ODASI

Çeviri:
Başak Öztürk

epsilon

Mathilde'e.
Kızıma ve oğluma.

Evet, anlatın, Bayan Thelma.
Neden hiç çocuğunuz yok?
Tanrı size özel bir şey veriyor,
Bence bunu devam ettirmelisiniz.

RIDLEY SCOTT, *THELMA & LOUISE*

I

KRALIM

1
10.32

"Louis, kalk artık! Hadi, bir daha söylemeyeceğim, lütfen kalk ve üzerini giyin. Geç kalacağız, saat dokuzu yirmi geçiyor."

Hayatımın en korkunç günü neredeyse işte böyle başlamıştı. Henüz bilmiyordum fakat o 7 Ocak 2017 Cumartesi günü, saat 10.32'den öncesi ve sonrası olacaktı. Beynimin karanlık kıvrımları arasına sonsuza dek kazınmış o gülüşler, anlık mutluluklar, fotoğraflar, ölümsüzleştirmeyi arzuladığım o öncesi, o bir dakika öncesi hep olacaktı. Ve o sonrası... "Neden"ler, "öyle olmasaydı"lar, gözyaşları, haykırışlar, yanaklarıma bulaşmış o çok pahalı maskara, kulakları sağır edici o sirenler, mide bulandırıcı bir merhametle dolu o bakışlar, kabul etmemek için direnirken karnımdaki kontrol edilemez o dalgalanmalar hep olacaktı. Tüm bunlar elbette benim bildiğim şeyler değildi ancak tanrıların –eğer varlarsa ki pek inanmıyorum– bilebileceği bir sırdı. Peki, bu tanrılar 09.20'de ne diyordu? Bir eksik bir fazla, ne fark eder ki? Bundan emin misin? Pek değil, ama neden olmasın? Tüm bu

neden olmasın'lardan sonra dünyanın değişmeyeceği de açık. Tüm bunlardan, tanrılardan ve kalbimden uzaktım. Tam o anda, bardağı taşıracak damlanın düşeceği anda, o geri dönüşü olmayan kopuş anında sadece kendimdim. Kendimdim ve hiç çaba göstermeyen Louis'e söylenip duruyordum.

Kendi kendime, bu çocuk beni delirtecek diyordum. Yarım saatten beri onu yataktan çıkarmaya çalışıyordum ama hiçbir şey onu harekete geçirmiyordu. Öğlen annemle yemek yemek üzere randevulaşmıştık –ki her ay buna katlanıyordum– ve o zamana kadar da, indirim başladığından beri hayalini kurduğum o kan kırmızısı ayakkabıları almak için Haussmann Bulvarı'na giderim diye düşünmüştüm. Pazartesi günü, on beş seneden beri gecemi gündüzüme katarak çalıştığım kozmetik şirketi Hégémonie'nin büyük patronuyla toplantımız sırasında bunları giymiş olmak istiyordum. Kepeği %100'e kadar azaltan –"kadar", iki yüz denekten birinin saç derisindeki pullanmalardan tümüyle kurtulduğu anlamına geliyordu– bir şampuan markasının reklamlarının ve inovasyonunun geliştirilmesine kendisini adamış yirmi kişilik bir ekibi yönetiyordum. O zamanlar gurur duyduğum şeylerden biri, Hégémonie'nin hukuk bölümüyle çetin mücadelelerden sonra bu iddiayı kullanabilmiş olmaktı. Satışlar için, maaşımın yıllık artışı için, Louis ile geçireceğim yaz tatili ve yeni ayakkabılarım için hayati önemdeydi.

Biraz homurdandıktan sonra Louis inat etmekten vazgeçti; fazlasıyla dar ve düşük belli bir *jean*'i üzerine geçirdi, yüzünü yıkadı ve beş dakika boyunca saçlarını bozmak için uğraştı, sabahın dondurucu soğuğuna rağmen bere takmayı reddetti, ne dediği tam olarak anlaşılmayan ama içeriğini bildiğim bir şekilde söylendi (neden ben de seninle gelmek zorundayım ki...), güneş gözlüklerini taktı, kaykayını –her tarafına resimler çizilmiş, sürekli yeni tekerlekler almak zorunda kaldığım pis kalası– eline aldı ve kırmızı ultra light

Uniqlo montunu giydi; beş yaşındaymış gibi meyve püresini kafasına dikerken bir paket çikolatalı bisküviyi kaptı ve nihayet asansörü çağırdı. Kol saatime bir göz attım. 10.21. Mükemmel, programımı ucu ucuna yetiştirmek için hâlâ zamanım vardı. Majesteleri Büyük Louis'nin* yataktan kalkma ritüelinin ne kadar süreceği belirsiz olduğu için zamanı geniş tutmuştum.

Hava müthişti; bulutsuz, mavi bir kış göğü. Her zaman soğuk ve güneşli kış günlerini sevmişimdir. İş için bulunduğum Moskova'da gördüğümden daha mavi ve daha saf bir gökyüzü hiç görmedim. Benim için Rusya'nın başkenti kış göğünün kraliçesidir. Paris de Moskova havasını takınmıştı ve bize göz kırpıp duruyordu. Louis ile onuncu bölgedeki evimizden çıkıp, yürüyüşe çıkmış ailelerin ve Eugène-Varlin Köprüsü'nün tesviye havuzundan geçmekte olan bir mavnayı büyülenmiş gibi izleyen turistlerin arasından geçerek Doğu Garı yönünde, Saint-Martin Kanalı boyunca yürümeye başladık. Kaykayı üzerinde acele acele önümde giden Louis'yi izliyordum. Genç bir adama dönüşmesi beni gururlandırıyordu. Bunu ona söylemeliydim –düşünceler ifade edilmek içindir, yoksa hiçbir şeye yaramazlar– ama bunu yapmadım. Son zamanlarda Louis çok değişmişti. Yaşının gereği bir büyüme hamlesi onu çelimsiz küçük bir erkek çocuğunun bedeninden çıkarıp boylu boslu bir delikanlıya dönüştürürken, hâlâ bebeksi olan sivilcesiz yanaklarında bir tutam sakalın çıkmasına neden olmuştu. Henüz yapım aşamasında bir yakışıklılık.

Her şey çok hızlı gelişmişti. Kendimi bir an yeniden, Valmy Rıhtımı boyunca, sağ elimde petrol mavisi bir puset, sol elimde telefonumla dolanırken görmüştüm. Bu görüntünün beni gülümsettiğini sanıyorum. Ya da bunu sonradan mı uy-

* Yazar, Güneş Kral ya da Büyük Louis olarak da anılan Fransa Kralı 14. Louis'ye atıfta bulunuyor. (ç.n.)

durmuştum? Hafızam beni yanıltıyor, öylesine önemli anlarda ne düşündüğümü anımsamak çok zor. Birkaç dakika öncesine dönebilseydim daha dikkatli olurdum. Birkaç ay, birkaç sene öncesine gidebilseydim öyle çok şeyi değiştirirdim ki.

Son ses "The Weeknd"in –Louis akıllı telefonumun çalma sesi yapmıştı– gürlediğini duydum. Arayan JP'ydi. Siktir. Neden yöneticim bir cumartesi sabahı beni arıyordu ki? Elbette, daha önce de başıma gelmişti, Hégémonie gibi bir şirkette birkaç acil işi halletmeden çalışamazdınız. Şimdi düşünüyorum da, birileri "acil" sözcüğünü kullandığında bunun bambaşka bir yan anlamı var. Böyle bir sözcüğü bir daha asla bitirilmesi gereken bir sunum, hazırlanması gereken bir tüketici testi, tasarımı onaylanması gereken kapaklı bir şişe için kullanmam. Hangi aciliyetten bahsediyoruz ki? Ölme tehlikesi altında olan kim? Bunu tam o anda bilmiyordum. JP'nin beni araması için nasıl bir acil durum içinde olabileceğini merak ediyordum ve bunun pazartesi günkü toplantıyla bir ilgisi olduğunu hissediyordum. Yani kesinlikle acildi. Hayatiydi. Hiç tereddüt etmeden telefonu açarken yavaşlamış ve yanıma gelen Louis'nin benimle konuşmak istediğini fark etmiştim. Elimle ona telefonda olduğumu işaret ettim, bunu görmüyor muydu? Yeni yeni çıkan sakallarının içinde, konunun önemli olduğunu homurdanıyordu. Konunun önemini işaretlerle anlatıyordu. Benimle ne konuşmak istediğini asla bilemeyeceğim. Oğlumla ilgili son düşüncelerimin olumsuz olduğuna eminim. Bitmek bilmeyen ilgi ihtiyacına, bana bir dakika bile rahat vermemesine, ergen bencilliğine, benim de biraz nefes almaya ihtiyacım olduğuna dair bazı düşünceler. Binlerce saat kollarımda salladığım, beraber şarkı söylediğim, beni güldürmüş, bana gurur ve neşe vermiş bu küçük varlığa, canımın parçasına dair söylediğim son sözcük, paslanmış beyin kıvrımlarımın

içinde dile getirdiğim son sözcük Cambronne'un* şu güzel ve lanet sözcüğüydü. Ne utanç verici. Ne haksız bir anı.

Louis öfkeyle oflayıp pufladı, o vakte kadar boynunda asılı olan kırmızı kulaklığını iki yanından tutup kararlı bir hareketle kafasına yerleştirdi, benimleyken hep aynı şey olduğunu, gözümün işten başka bir şey görmediğini tükürür gibi söyledi, sonra sağ bacağı yeri itmeye başladı ve kaykayıyla eğimli kaldırımda hızlandı. JP ile telefonda konuşmuyor olsaydım –acil dediği mesele, yeniden yapılması gereken bir *Powerpoint* sorunuydu– bir anne refleksiyle, anaokulunu bitirmiş her çocuğu sinir edecek, teoride hiçbir işe yaramayacak ama pratikte her zaman yarı uykulu bir bilinci uyandırmayı başarabilecek tarzda "Yavaşla, çok hızlı gidiyorsun!" diye bağırırdım. O bağırış kafamın içinde kaldı. Hégémonie'nin resmi politikası şirketin kadın-erkek eşitliğini desteklemesi, kadınların toplum içinde başarılı olmasına katkıda bulunmak olsa da çalışanların çocuk sahibi olmasına pek de hoş bakılmıyor. Teori, sergilenen politika ve uygulama arasında hep bir uçurum var; aynı organizasyonun bu diğer yüzünde, büyük şirketlerin yönetim kadrolarındaki kadın oranının gülünç derecede düşük olmasına sebep olan konuşulmamış rakamlar arasında da. Hep bu üst pozisyonlara ulaşmak için mücadele vermiş olduğumdan işle ilgili bir konuşmanın ortasında, bir cumartesi günü ve hatta saat 10.31 olsa bile annelikle ilişkili herhangi bir bağı ortaya saçmam söz konusu bile olamazdı.

JP bana pazar günü yapılması gereken değişiklikleri uzun uzadıya anlatırken gözüm çok hızlı giden Louis'nin üzerindeydi. Kulaklığını taktığını fark ettim ve müziğin sesini çok açmadığını, hızının farkında olduğunu umduğumu net bir şekilde hatırlıyorum. Kendi kendime onun artık büyüdüğü-

* Yazar, Waterloo Savaşı'nda General Cambronne'un, teslim olmasını emreden İngiliz General Colville'e söylediği iddia edilen "Siktir" sözcüğüne atıfta bulunuyor. (ç.n.)

nü, sürekli onun için endişelenmeyi bırakmam gerektiğini söyleyerek kafamı salladım, her şey hakkında endişelenmeyi bırakmalıydım, hiçbir şey için endişelenmemeliydim, hiçbir şey için. Tüm bu düşüncelerin birkaç saniye içerisinde fışkırması inanılmaz. Birkaç saniyenin daha sonra bir beyne nasıl da acıyla saplanıp kalabildiği inanılmaz.

Akıllı telefonumun ekranına son kez baktığımda saat 10.32'ydi. İçimden, metro istasyonuna yaklaştığımız için en fazla üç dakika içerisinde telefonu kapatmam gerektiğini söyledim.

Kulakları sağır edici bir gürültü duydum, bir vapurun tehlike sireni olduğunu zannettim. Bir kamyondu. Kafamı uzattım ve zaman donup kaldı. Ancak yüz metre kadar uzaktaydım ama yoldan geçenlerin haykırışları öylesine güçlüydü ki çoktan olay mahallinde olduğum hissine kapıldım. Telefonum yere düşüp parçalandı. Haykırdım. Ayağım ters döndü, yere düştüm, ayağa kalktım, topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve o güne kadar hiç koşmamışım gibi koştum. Kamyon artık durmuştu. Haykırıp çığlık atan bir tek ben değildim. Oturup güneşin tadını çıkaran –güneşli bir kış sabahıydı– onlarca insan ayağa kalkmıştı. Bir baba oğlunun gözlerini eliyle kapamıştı. Kaç yaşındaydı? Dört, muhtemelen beş. Böylesi bir sahne ona göre değildi. Filmlerde bile bu tür sahneler asla gösterilmezdi. Hiç kimseye. Olsa olsa tahmin edebiliriz. Bu haşin dünyada biraz mahcubiyet lütfen. Yaklaştım, tekrar çığlığı bastım, kendimi yere attım, dizlerimin derisinin soyulduğunu hissettim ama acı duymadım. Hem de hiç. Louis. Louis. Louis. Aşkım. Hayatım. Tarif edilemez olan nasıl anlatılır ki? Olayın tanıklarından biri daha sonra "dişi kurt" sözünü kullandı. Karnı deşilen dişi kurdun çığlıkları. Dövündüm, yeri yumrukladım, bedenim tiril tiril titredi, Louis'nin kafasını ellerimin arasına aldım. Dokunmamak, hiç kıpırdatmamak gerektiğini biliyordum

ama kendimi tutamadım. İşte yine teoriyle gerçeklik arasındaki aynı fark. Hiçbir şey yapmadan onu yerde yatar halde bırakamadım. Yine de başını tutuyordum ve hiç durmadan nefesini kontrol edip ağlayarak beklemekten başka bir şey yapamıyordum. Nefes alıyor mu? Alıyor. Almıyor. Tekrar almaya başlıyor. Rekor bir hızla yardım geldi. Bir itfaiyeci benimle ilgilendi, daha doğrusu beni Louis'nin bedeninden ayırmaya çalıştı. Ona tokat attım. Özür diledim. Bana gülümsedi. Her şeyi anımsıyorum. Hem kararlı hem yumuşak hareketlerini, şekilsiz burnunu, güven verici sesini, düşünülmüş sözlerini, uzaklaşan ambulansı. Birkaç sözcüğü duyabiliyorum. Çocuk acil bölümü. Robert Debré Hastanesi. Yoğun bakım. Her şey yoluna girecek madam. Hayır, girmeyecek. Size eşlik edeyim. Yere yığıldım. Beni tuttu. Kazadan beri gergin olan kaslarım kendini bıraktı. Güneş gören bir kafe sandalyesine beni oturttu. Bedenim tepki vermiyor. Karnıma bir ağrı girdi, kahvaltıda yediklerimi birkaç saniye içinde boşalan bu *hipster* barının masasına kustum. Ağzımı sildim, bir bardak su içtim ve başımı kaldırdım.

Etrafımdaki hiçbir şey değişmemişti, gökyüzü hâlâ aynı mavilikteydi, yine bulutsuzdu. Saatime baktım. O da kırılmıştı. Kadranı çatlamıştı, akrep ve yelkovanı donup kalmıştı. Hareketsiz bir tanık. Saat hâlâ 10.32'yi gösteriyordu.

BİR SABAH

Adım Louis, Paris'te yaşıyorum, on iki buçuk yaşındayım, yakında on üç yaşına gireceğim. Futbolu, mangaları, Maitre Gims'i, Pokemon ile ilgili YouTube kanallarını, içinde palm yağından daha fazla palm yağı bulunduran (bu şakaya bayılıyorum) sürülebilir çikolata kremalarını, 90'lar ve 2000'ler sinema filmlerini (hayır, eziyet derecesinde eski moda değil), egzoz kokusunu, göz alıcı kaykayları, matematik öğretmenim Madam Ernest'in memelerini, Madam Ernest'in memeleri olmadan matematiği, süper büyükannem Odette'i ve annemi (çoğu zaman) seviyorum.

Bunların dışında, galiba öldüm.

Normalde hayatımı anlatmayı pek sevmem ama şartlar göz önünde bulundurulduğunda ve siz de burada olduğunuza göre kiminle uğraştığınızı ve neler olduğunu size biraz açıklayayım.

Annemle yalnız yaşıyorum. Adı Thelma. Son sabahımı onunla geçirdim. Bunun, keyifli anları paylaştığımız, birbirimize sevgiyle sarıldığımız, güzel sözler söylediğimiz olağanüstü bir sabah olduğunu söylemek isterdim. Fakat iç

burkucu sıradanlıkta bir sabahtı ve bu gayet normaldi. Hiçbirimiz bugün sanki son günümüzmüş gibi yaşamıyoruz, bu çok yorucu olurdu. Yaşıyoruz, hepsi bu. Annemle hayatım da tam olarak buna benziyordu.

Tekrar düşünüyorum da, bu sabah kendi içinde mükemmeldi. Annemin bu konuya dair bambaşka bir fikri olduğunu, ne yapsaydı sonucu değiştirebileceğini kendi kendine sorarak birkaç dakikanın görüntüsünü kafasında durmadan evirip çevireceğini biliyorum. Benim bu soruya bir yanıtım var ve kesinlikle annemle aynı fikirde değiliz: Hiçbir şey.

Tüm sabahın annemin beni yataktan çıkarmaya çalışmasıyla, benimse homurdanıp ayak sürümemle ve hâlâ homurdanmamla geçtiğini bilince, bu yanıt garip oluyor. Bu dışarıdan görülebilen hali. Benim gördüğüm de buydu. Şimdi biraz (çok) geri çekilip uzaktan baktığımda hislerimin farkına varıyorum. Ancak başka hiçbir şey olmadığında erişilebilir hale gelen bu yaygın duyguların, beynin bu karıncalanmalarının. Alışkanlığın ağırlığının. Alışkanlıkların mutluluğunun. Aile ritüellerinin değişmeyen zevkinin. Bizi biz yapan ve her şeyi değiştiren bu küçük gündelik önemsiz şeylerin.

*O sabah da bu ritüel haline gelmiş lezzetlerle doluydu. Bilincimin yüzde birini uyandıran, yeni günün doğduğunu haber veren, odamın gıcırdayan kapısının açılması. Kapımın eşiğinden geçen, yaklaşan ve bir elini saçlarıma koyup başımı alnımdan enseme doğru –asla tersinden değil– okşayan annem. Sanki hâlâ iki ya da üç yaşındaymışım gibi, "Günaydın kuzum, kalkma saati geldi canım," diye fısıldayan annem. Uykuyla uyanıklık arasında asılı kalmış o an, rüya ile gerçeğin birbirine karıştığı o uykulu hal. Sonra odamın panjurunun açılma sesi, yüzüme vuran güneş ışıkları, bir homurdanma. Arkamı dönüp kafamı yastığın altına saklıyorum. Annemin odama ilk uğrayışının sonu. Morpheus'un**

** Yunan mitolojisinde düşler tanrısıdır. (ed.n.)*

kolları tekrar hareketlendi, ben tekrar hiç hatırlamadığım bir rüyanın içine düştüm. İkinci uğrayış, annemin sesi daha ısrarlı, daha sert ve daha kararlı. Her gün olduğu gibi. Bu ritüelleri o da iyi biliyor. Yaklaşık on üç yıldan beri aynı. Her şey bir reflekse dönüşmüş olsa da, o da ben de, söylenen bir hecenin tonlamasından, uykulu ergen ayının boğazından çıkan sesin uzunluğundan günün havasını anlayabiliyorduk. Günün havası neşeliydi. Günlerden cumartesiydi, bunu biliyorduk. Annem öyle değilmiş gibi davransa da zamanı dilediğimiz gibi kullanabilirdik. Gün içinde neler yapacağımızı biliyordum, annemi tanıyordum, ancak kendime gelirim diye beni biraz erken uyandırdığını biliyordum.

Burada küçük bir parantez açayım çünkü şu anda aklınızdan geçeni biliyorum: Daha on iki buçuk yaşında bir çocuğun böyle karmaşık sözcükler kullanması biraz garip değil mi? Her şeyden evvel, Paul Éluard Okulu 8-C'den arkadaşlarıma sorarsanız bunun şüpheli (kırk yaşından büyükler için şüpheli) olduğunu söylerler. On iki buçuk yaşında sekizinci sınıfta olmak zaten şüphe uyandırıcı bir şey. Bence çok da önemli bir şey değil ama işte ben de böyleyim ve okulda bana yeterince boktan bir entel gibi davranarak benimle alay ediyorlar, o yüzden siz bana öyle davranmayın lütfen...

Nerede kalmıştım? Ah, evet, size anlatıyordum. Birkaç günden beri futbolda tanıştığım şu kızla ilgili –evet, futbol oynayan kızlar da var ve evet güzel olabiliyorlar, bırakın şu klişeleri– annemle konuşmak istiyordum; konuşmaya ihtiyacım vardı. Doğru zamanı kolluyordum. Annemle ben utangacızdır. Duygularımızı kolay kolay açıklayamayız. İçinde yaşayanlardanız. Hafta içi annemle konuşmak için doğru zaman değildir. İş günleri yorgunluktan bitik halde eve döner ve akıllı telefonunu elinden pek düşürmez, hep idare etmesi gereken "acil" durumlar vardır. Kepeğe karşı

şampuan satarken insanın yönetmesi gereken nasıl bir acil işi olabilir merak ediyorum...

Neyse. Diyordum ki, normal bir hafta sonunun bu normal sabahı konuşmak için mükemmel bir zamandı. Annemin, beni sanki evlenmişim gibi düşünüp, birden parlayıp gerilmesini istemiyordum, bu yüzden öylesine bir konuymuş gibi konuşmak istiyordum. Samimi tonda bir konuşma, umursamaz bir tavır işimi görecekti. Ona doğru yaklaştığımda annem beni öyle bir reddetti ki aşırı derecede gücendiğimi söylemeliyim. Ateşli olduğumu söyledi. Ne demek istediğini pek bilmiyorum, muhtemelen yorucu biri olduğumu söylemek istedi. Ya da alıngan. Ya da her ikisi birden. Anneannem Odette'in dediği gibi, armut dibine düşer, annem oldukça alıngan biridir. Yorucu biridir demedim, bunu siz uydurdunuz, itiraf edin.

Oflayıp pufladım ve öfkeyle yanından ayrıldım. İş için telefonda konuşurken onu rahatsız etmek istemiştim. Günlerden cumartesiydi ve bir şekilde bunun iş günü olmadığını anlaması gerekiyordu. Annemin, benim bir sokağın köşesinde gözden kaybolduğumu görünce strese girdiğini bugün bile gayet iyi biliyorum. Ya bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde beni gözden kaçırmamak için adımlarını hızlandırdı. Bu yüzden hızımı artırdım, Récollets Sokağı'nın köşesini ondan önce geçmek, sonra da Villemin Bahçesi'nin girişinde saklanmak istiyordum, böylece onu korkutup telefonunu kapatmaya mecbur edecektim.

Daha sonra neler olduğunu pek bilmiyorum. Aslında biliyorum, anlamış olduğumu düşünüyorum, geri zekâlı değilim. Aşırı hızlı gitmiştim, orası kesin. Kontrolü elden bırakmıştım. Salakça bir hata. Hiçbir zaman kontrolü elden bırakmam, kaykayda ustayımdır. Kafamı kaldırdığım anda kamyonun geldiğini gördüm, bir korna gürültüsü duydum ve her şey kardı.

Kapkaranlık.

Zannedilenin aksine bir saniye içinde tüm hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmedi, sadece o lanet kamyonun farlarını gördüm ve kendi kendime, işe bak, gündüz vakti farlarını yakmış, dedim.

Aklımdan son geçen düşünce gerçekten saçmaydı.

2

EEG*

Hiçbir zaman onun öldüğünü düşünmedim. Anneler böyle programlanmış olmalı. Çocuğunun ölmüş olma ihtimalini düşünmek zaten onu gömmek demektir. Bir çocuğu toprağa vermek, bu ise en basitinden imkânsızdır. Louis ölmedi. Ölmüş olamaz.

Şoktaydım. Bu tıbben doğru bir terim miydi bilmiyorum ama birilerinin bunu söylediğini duymuştum sanki. Bu zıt kutuplu cumartesi gününün devamını, beni tepeden tırnağa kaplamış olan hayali bir koza nedeniyle sesler ve duyular zayıflamış da pamuksu bir dalgalanma içindeymişim gibi yaşamıştım. Anestezi etkisi altındaymışım gibi. Belki de alelacele verdikleri yatıştırıcıların etkisinden, belki de birbiri ardına etrafıma atılan bombaların etkisinden.

Doktorlar, acı çekmesin diye oğlumu ilaca boğduklarını, önceliklerinin organ hasarına neden olabilecek enfeksiyonların önüne geçmek olduğunu, hayati tehlikesinin bulun-

* Beyindeki sinir hücreleri tarafından hem uyanıklık hem de uyku halindeyken üretilen elektriksel faaliyetin kâğıt üzerine beyin dalgaları halinde yazdırılmasıdır. (ed.n.)

duğunu, an itibariyle tedavisinden dolayı bilinç durumunu değerlendirmenin imkânsız olduğunu söyleyip, üzgünüz hanımefendi, daha kesin bir kanıya varmak için ilaçların bitmesini beklemek gerektiğini açıkladıklarında düşen duygusal bombalar.

Annem hastaneye vardığında, bana bağırarak, ataletimi, sorumsuzluğumu, dikkatsizliğimi yüzüme vurup beni sarstığında ve doktorlar onu, annemi benden uzaklaştırmak zorunda kaldıklarında –herkes bu tür durumları farklı şekilde deneyimler hanımefendi, biz nasıl sizin tepkinize saygı duyuyorsak siz de kızınızınkine saygı duymalısınız, hiçbirimiz kibirli pislikler değiliz– düşen gözyaşı bombaları.

En sonunda, düşen söz bombaları. Yeni sözcükler, kısaltmalar, anlaşılması imkânsız işaretler, sıfatlar ordusu, ancak anlamak istediğimizde anlamı olan küçük tıbbi askerler. Bu sisin pusun ortasında anımsadığım tek can simidi anahtar kelimelerdi, hayati bir rol oynadığını, diğerlerinden daha önemli olduğunu hissettiğimiz şu emareler.

Politravma.
Hematomlar.
İntraserebral.
Pulmoner.
Koma.
Derin.
Respirator.
EEG.
Elektroensefalografi.
Beklemek.
Ne kadar?
Bilmiyorum.
Öngörülemez.
Hiç mi?
Çok erken.

Umut.

Cesaret.

Hastane yatağında Louis yakışıklıydı. Dingin. Sakin. Şaşırtıcı derecede korunmuş. Tüm şu hortumlar olmasaydı yüzü ve bedeninin geri kalanı neredeyse zarar görmemiş görünürdü. İki çatlak kaburga, kırık bir bacak – kırık açık değildi, iyileşmesi için hareketsiz kalması yeterli demişlerdi. Hoplayıp zıplayamadıktan sonra bacağını hareket ettirse ne olur, ettirmese ne olur diye cevap vermiştim. Hemşire bana, çok şey anlatan, tehlike altındaki bir annenin ağzından çıkan bu nükteli sözü yersiz bulduğunu hissettiren bir bakış attı. Kafası karışık bir anneydim. Tehlike altında, bilmiyorum. Her şey gerçekdışı görünüyordu. Bu bir kâbus Thelma. Daha fazlası değil. Bu kâbustan uyanacaksın ve Louis tüm kirpikleriyle gülecek kara gözlerinin üzerine düşen sörfçü perçemiyle yanında olacak. Sana ne oldu anne? Şakalarımı artık sevmiyor musun? Tamam, bu seferki acı vericiydi ama ben iyiyim, merak etme. Bu arada, Amazon'da gösterdiğim Pokemon Ex kartını aldın mı? Bu akşam ne yiyeceğiz? MTV'deki konseri izleyebilir miyim? Hadi, *pleaaaase* anne, hiç *cool* değilsin. Annelerin en iyisisin, seni çok seviyorum.

En iyisi olmaktan o kadar uzağım ki. En iyi anne ile benim aramda yüzlerce ışık yılı var. O uzak galaksiden bakıp benimle alay ediyor. Oğlu yanı başında, gülümsüyor. Hayatta. Peki ya benim oğlum?

Hayatta.

O da.

Umut.

Beklemek.

Ne kadar?

Bilmiyorum.

3
HEMEN SONRASI

Hastaneden pazar günü çıkmama izin verdiler. Doktorlar cumartesi günü beni bırakmak istemediler, resmi olarak gözlem altında tutmaları gerekiyordu. Fakat bence, bana öyle geldi ki benim saçma bir şey yapmamdan korktular. Beni tanımıyorlar. Yapmayacağım bir şey varsa o da intihar etmektir. Çok güçlü bir hayatta kalma içgüdüm vardır. En karanlık zamanlarda bile ayağa kalkma gücünü kendimde bulurum. Louis'nin geçirdiği kazadan beri hiç durmadan bunu tekrarlayıp durdum. Mücadeleci ruh halime geçmem gerekiyordu. Ve bunu yapmasını biliyordum. Ben bir savaşçıyım. Bir mücadeleci. *Bu çok iyi hanımefendi, Louis'nin sizin desteğinize ihtiyacı var. Komada olan bir hastanın iyileşmesinde etrafındakilerin büyük önemi vardır. Bu elbette hiçbir şeyi garanti etmez ama Louis henüz çok genç. Onun yaşında bir hastanın komadan çıkma şansı büyük. Olumlu gelişen vakalar genellikle titiz bir tıbbi tedavinin, yaşam mücadelesini bırakmayan genç bir hastanın ve onunla beraber mücadele eden etrafındaki sevgi dolu insanların sayesindedir.*

İşte pazar günü yüreğimde umut, ruhumda ölümle hastaneden çıktım. Görünürde onunla beraber mücadele etmek istiyordum, hemşireler de beni destekliyordu. Özellikle de bana, en gizli acılarımı kameralar önünde kendisine itiraf edebileceğim Sophie Davant'ı* anımsatan şu ufak tefek tatlı sarışın hemşire. Fakat içten içe, mide bulandırıcı bir iç ses –bir gece boyunca koma üzerine yaptığım araştırma yüzünden ve böylesi durumlarda internetin de özellikle yıkıcı etkisi oluyor– beni "neye yarar ki", "3. evre koma, bitti bu iş", "Michael Schumacher'i düşünsene yıllardır komada", "ya Locked-in Sendromu'nda uyansa" gibi düşüncelere sürükledi. Birkaç saniyede umutsuzluğun dibinden iyimserliğin doruklarına ulaşıyordum, bu da hastane personelinin benim ruh sağlığımın bozulduğuna inandırdı. Onlara endişelenmemelerini, benim normalde de böyle olduğumu, bugün sadece biraz aşırıya kaçtığımı söylemek istiyordum ama bunun onları teskin edeceğinden emin değildim ve oradan çıkmak zorundaydım, yoksa gerçekten keçileri kaçıracaktım.

Louis'yi görmeye gidebildim. Günümü Louis ile geçirdim. Uyumakta olan küçük oğlumla. Uyandığını, yatakta dönüp durduğunu, bir pazar sabahı için çok erken diye homurdandığını görmeyi bekliyordum. Normalde beni çileden çıkaran o homurdanmalarından birini duymak için neler vermezdim ki. Ama hiçbir şey olmadı. Makine düzenli olarak soluk alıp vermesini sağlıyordu ama göğsü bedeninde hareket eder görünen tek bölgesiydi. Günün büyükçe bir kısmında elini tuttum. Avuçlarına, parmaklarına masaj yaptım. Ayaklarına da, uzun uzun, yavaş yavaş. Ilık bedenini hissetmek beni yatıştırıyordu. Yüzünde sadece yanaklarını okşamaya iznim vardı. Gözlerimi kapatıyor ve gülümsediği zaman içine gömülen küçük gamzesinin hareket ettiğini görüyordum. Ağladım, çok. Elleri ellerimde. Normal geliyordu. Ona birkaç*

* Fransız gazeteci, televizyon sunucusu. (ç.n.)

ninni söyledim. En sevdiği ninniyi on defa mırıldandım, on iki yaşında hâlâ sevdiğini söylediği... Benim kendi sözcüklerimle uydurduğum ninniyi. Hiç kuşkusuz melodisi en zayıf olanı ve kuşkusuz ninnilerin en kötüsünü. Hiç kuşkusuz onun gözünde en güzeli olan benimkini.

Güneş battı. Korktum. Her şeyden çok evimize tek başıma girmekten korkuyordum. O olmadan onunla yüzleşmek zorunda kalmaktan; kapıyı açıp her sabah yayılan o ergen parfümünün baş döndürücü kokusunu hissetmekten, çamaşır odasına giden koridora her zamanki gibi fırlattığı kirli çamaşırlarını toplamaktan, yemek yemekten, uyumaktan, uyuyamamaktan. Önceki gece bana uyku hapı verdiler ve yorgunluğun da yardımıyla rüyasız bir uykuya dalmayı başardım. Fakat onsuz bu gece farklı olacaktı. Gecenin geldiğini görüyordum ve tüm gücümle, dört dakikadan beri yakında gitmem gerektiğini, orada kalamayacağımı, bu işin uzun sürebileceğini, onun için güçlü olmam gerektiğini bana kibarca söylemeye başlayan hemşireleri duymazdan gelerek engellemek istiyordum. Louis'yi uzun uzun öptüm, sadece onun ve benim bilmemiz gereken şeyleri fısıldadım, ayağa kalktım, bebeğimi ve varlığımı arkamda bırakarak odasından çıktım. Sonraki hayatımla başa çıkmam gerekiyordu.

Hastanenin içinde dönüp duran havadan başka bir şeyi solumanın bana iyi geleceğini düşünerek eve yürümeye karar verdim. Yoğun bir Paris akşamı trafiğinde birkaç metre yürüdükten sonra hayatımı altüst eden kamyon şoförünü düşünmeye başladım. Polis memurları beni görmeye gelmişti ama ben öyle bir haldeydim ki doktorlar onlara beni rahat bırakmalarını tavsiye etmişti. Yine de beni dinlemeleri gerektiği cevabını vermişlerdi. Daha sonra geri döndüler ve on dakika kadar görüştük. Olayı gördüğüm kadarıyla, yani çok bir şey değildi, anlatmam gerekiyordu. Bununla birlikte adaletin yerini bulmasını istiyordum ve intikam arzumu

kamyon şoförüne yönlendirmeye başlamıştım. Polisler bunu rahatlıkla anlamışlardı, olası bir ömür boyu hapis cezası talebimi yatıştırmışlardı ve soruşturmanın hâlâ sürdüğüne, çok sayıda tanığın olayı tam olarak anlatabildiğine, sokaktaki güvenlik kamerası kayıtlarının incelendiğine ve adaletin elbette tecelli edeceğine dair bana güvence verdiler. İçlerinden biri, her şeye rağmen, bunun bir kaza olduğunu, şoförün bir kadın, iki çocuk sahibi genç bir anne olduğunu, onun da çok üzgün ve şoke olduğunu ve soruşturmanın sonuçlarının pek de hoşuma gitmeyebileceğini bilmem gerektiğini anlattı. Tanıklıklar birbiriyle uyumluydu; Louis kaykayının kontrolünü yitirmiş ve etraftaki insanların tüm iyi niyetine rağmen bir kaza kaçınılmazmış gibi görünüyordu. Şoförün sorumluluğu muhtemelen çok kısıtlı olacaktı. Ben de, bu işi böyle geçiştiremeyeceklerini, oğlumun bunda hiçbir suçu olmadığını ve o şıllık karının bu işte hiçbir sorumluluğu olmadığına onları inandırmayı başardıysa iyi bir üçkâğıtçı olduğunu, polislerin de tam bir pislik olduklarını bağırarak söyleyip şu anda ifade etmemin hoş olmayacağı başka küfürler ederek yüzlerine yetersizliklerini vurdum. Ayağa kalkıp onlara doğru öfkeli bir yumruk savurduğumda Sophie Davant ve hasta bakıcı bir arkadaşı odaya girip beni tuttular, sonra hummalı hıçkırıklarla sarsılarak televizyon sunucusunun kollarından limon yeşili soğuk yere yığıldım. Polisler bana sakince, ardında hiç kuşkusuz kasıt aramadıkları sözlerimi ve davranışlarımı dikkate almadıklarını, bana sabır dilediklerini söylediler ve çıktılar. Sadece oğlumun geleceğini değil, saygınlığımı da kaybetmiştim. Kamyon şoförünün bir kadın, hatta bir anne olduğunu öğrenmiştim, hayatına dair hiçbir şey bilmeden onun için en kötü şeyleri dilemiştim.

Saint-Martin Kanalı'nın kenarından yürüyüşüme devam ederken başımı sallayıp durdum. On beş dakika sonra evde olacaktım. Evimizde. Tek başıma.

Bir kilometre sonra eski reflekslerim yeniden canlandı. Kol saatimin kadranına baktım. Kadran hâlâ kırık, 10.32'yi gösteriyordu. Bu taraftan beklenecek hiçbir şey yok. Sağ elimle, önceki günden beri aklıma gelmeyen ki bu daha önce hiç başıma gelmemişti, cep telefonumu aramaya giriştim. Ağzına kadar dolu çantamı birkaç kez karıştırdıktan sonra akıllı telefonumu bulamayacağımın farkına vardım ve kaza sırasında onu bir yerlere fırlattığımı anımsadım.

Yürümeye ara verdim. JP. JP ile konuşuyordum. Yarın Mister Big Boss'a yapılacak şu lanet sunum için onu tekrar aramamıştım, aklıma bile gelmemişti. Sunum üzerinde pazar günü çalışmam gerekiyordu ve bugün pazardı. JP benden hiç haber alamayınca endişeye kapılmış olmalıydı. Elbette sunum için endişelenmiştir. Benimle ilgili umursayacağı hiçbir şey yok. Kazayı duymuş olup olamayacağını merak ettim. Olaylara telefonda şahit mi olmuştu yoksa telefon daha önce mi kırılmıştı? O ana dair duyumlarımı gözden geçirdim ve telefonun olayın hemen ardından kırıldığına emin oldum. JP hiçbir şey duymamıştı. Bu beni bir anlamda rahatlatmıştı çünkü Hégémonie çalışanlarının bana sanki üzgünlermiş gibi acıyarak bakmalarını istemiyordum. Kariyerim benim can simidim olacaktı. İşimi kaybedersem hiçbir işe yaramazdım. Bu sıradanlık vahasını ne pahasına olursa olsun korumalıydım. Şampuan Pazarlama Departmanı Müdürü Thelma'yı korumalıydım. Onu, komadaki bir çocuğun annesi olan Thelma'nın altında gömülü bırakmamalıydım.

JP'yi ve işimi düşünmek için ne kadar uğraşsam da kazayla ilgili imgeler akın etmeye devam etti, çığlıklarım hâlâ kulağımdaydı, bir bulantı dalgasının kabardığını hissettim ve sokağın tam ortasında kusmaktan kendimi alamadım. Defalarca öksürdüm, öğürdüm. Köpekli yaşlı bir kadın benimle karşılaşmamak için kaldırım değiştirdi. Paris'in efsanevi dayanışma duygusu.

Nefes almak, sakinleşmek, bu gürültüden ve öfkeden uzaklaşmak için bir binanın merdivenlerine oturdum. Orada bu halde ne kadar kalmıştım? Ellerim, kulaklarım ve yanaklarım soğuk havanın ısırmasını unutacak kadar.

Sonra bazı düşünceler yeniden oluşmaya başladı. Kısa vadeli yeni hedeflerin çizgilerini yavaş yavaş çizmeye başladım. Hedeflerim olmazsa ilerleyemem. Onlar olmadan hiç yaşamadım. Kazadan beri bütün amaçlarım boşa düşmüştü. Ben de aşırı derece kısa ama çarpıcı, tüm emeğimi, önümüzdeki günlerde tüm enerjimi yoğunlaştırabileceğim yeni bir liste oluşturdum. Neler olacağını göreceğiz.

Bir numaralı hedef: Louis'yi komadan çıkarmak.

İki numaralı hedef: İş hayatıma eskisi gibi devam etmek.

O kadar korktuğum bu gece birkaç saatliğine de olsa gözlerimi kapatabildim, geri kalan zamanda Mister Big Boss için sunum üzerinde çalıştım. Bilgisayarımın başına oturur oturmaz akışa geçmiştim, etrafımdaki hiçbir şeyin bir önemi kalmamıştı.

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Sersemleşmek, Louis'yi düşünmekten kaçınmak için zihnimi ağır bir çalışmayla uyuşturmak.

4

HEY KAPTAN! CANIM KAPTANIM!

"Kahretsin Thelma, hangi cehennemdesin, bin kere aradım seni; bu yaptığın hiç profesyonelce değil, en azından beni arayabilirdin, lanet olsun, beni nasıl bir strese soktuğunun farkında mısın, umarım sunumdaki tüm değişiklikleri yapmışsındır, yoksa korkunç bir on beş dakika geçireceğiz ve seni savunacak değilim tatlım."

Bir nefes. İlki.

"Ben de seni seviyorum JP. Bu arada günaydın."

"Söylediklerimi takma kafana. Kızmadın değil mi? Sana bayılıyorum ve senin için her şeyi yaparım."

Adam hep konuşuyor, konuşuyor, konuşuyor ve bir cümle sonra da söylediğinin tam tersini söylüyor. İnsana kafayı yedirir. Şirketin tüm çömezleri onunla görüşmeden kafaları karmakarışık çıkar çünkü birbirinin zıddı direktifleriyle ne yapacaklarını bilemezler. Bense bu konuda uzmanlaştım, bence JP sapık bir narsist. Kurbanlarının çapraşık talepleri içinde kaybolmalarına neden olan, onları bitirdikleri bir

işten dolayı tebrik ederken ne kadar koca kafalı salaklar olduğunu söyleyen cinsten.

"Al, sunumun son hali," dedim bir USB'yi ona uzatırken.

"Senin yüzünden gece gözümü bile kırpmadım. Pazartesi günü *big boss* ile görüşeceksek hafta sonu da çalışman için sana yeterince maaş ödüyorlar. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı JP. Söz, bir daha yapmam."

Yapmacık bir gülümseme, yan yan bakışlar, hem pişman hem de küstah küçük kızın stratejisi – hiçbir şey, bir sapığı kendi oyununun içine çekmekten ve cümlelerinin içeriğiyle tamamen zıt bir tutumla ona karşılık vermekten daha etkili olamaz.

JP sunumu inceledi ve yüzünde koca bir gülümsemeyle bana baktı. İyi iş çıkarmıştım, biliyordum. Şikâyet edebileceği hiçbir şey yoktu.

"İyi iş çıkarmışsın güzellik kraliçem. İç sıkıcısın ama iyisin. 'İyisin' derken elbette yeteneklerinden bahsediyorum, yoksa benim için son tüketim tarihini çoktan geçirmişsin, ha ha! Dalga geçiyorum, seni çok sevdiğimi biliyorsun, tanıdığım en güzel MILF* sensin. Hadi, yeterince dalga geçtik, bizi bekliyorlar, külotunu çıkar, bizi güzelce becerecekler, ha ha!"

Merak etme JP, sana kızmıyorum ama iki yıldan beri düzenli olarak senin ve türevlerinin bana ve diğer kadınlara söylediğiniz tüm o kibar sözlerinizi iPhone'uma kaydediyorum. Dünkü çocuk değilim.

Daha sonra JP ile sekizinci kata çıkmak üzere asansöre bindik. Karşılaştığımız herkes bize "bol şans" diledi. Mister Big Boss şirkette bir korku kaynağıydı, bunun da ötesinde bir efsaneydi. "Demir eldivenli bir demir yumruk," der büyük borsa şirketlerindeki CEO arkadaşları, "Dev bir pislik," der çalıştıkları fabrikaları yeni kapanan Polonyalı Hégémonie çalışanları; geniş toplumda hiç tanınmayan*

* *Mother I'd like to fuck*'ın *(İngilizcede orta yaş üstü seksi kadınlar için kullanılan bir deyim)* kısaltmasıdır. (ed.n.)

ama finans çevrelerinde yarı tanrı yerine konan, neredeyse tapınılması ve özellikle de karşı çıkılmaması gereken büyük patron. Modern zamanların bu diktatörünün yıldırımları altında kalma riski vardı.

Ben kendi adıma ondan hiçbir zaman korkmadım, bu elbette annemin bana verdiği eğitimin bir hediyesiydi. Bana her zaman, biri beni etkiliyorsa onu tanrı katından aşağı indirecek gülünç bir durum içinde düşünmem gerektiğini söylerdi. "Kim olursa olsun, gücü ya da mevkii ne olursa olsun onu tuvalette düşünmek zihnimizde tam da olması gereken yere getirir kızım: Bizimle aynı hayati ihtiyaçlara ama aynı zamanda bizimle aynı haklara ve sorumluluklara sahip herkes gibi biri, bunu asla unutma."

On dakika sonra toplantı odasına girdik. Otuza yakın kişi en ciddi yüz ifadeleriyle oturmuştu. Tabii bu çok normaldi, ne de olsa kozmetikten bahsediyoruz, en ciddi konulardan biri. Bu tarz toplantılarda bir sürü dinliyormuş gibi görünen ama e-postalarına cevap yazan ya da dizüstü bilgisayarlarında *online* alışveriş yapan figüranlar olur. Bunlar hiçbir zaman toplantıya müdahale etmezler, her zaman büyük patronla aynı fikirdedirler, her konuştuğuna hayranlıkla başlarını sallarlar. Konuşmacı kadınınsa mini etek, topuklu ayakkabılar giymiş ve de markanın ürünleriyle makyaj yapmış olması –Milliard de Cils maskara, Rougissime ruj, Vintage Chic far, sınırlı sayıda üretilen New York Fun ojeler– iyi olur. Minimum düzeyde.

Mister Big Boss küçümser bir havayla "Madam Michu"* diye adlandırdığı tüketicileri, kümes hayvanlarıyla karşılaştırdığı ve ilk yaşlanma belirtisiyle bizden kovmamızı istediği Hégémonie reklamları mankenleri, hiç umursamadığı fabrika işçileri, işleri var diye mutlu olmaları gereken, değillerse yerlerine günde bir avroya misler gibi yaşayan Vietnamlıla-*

* Ortalama bir ev kadını için kullanılan deyim. (ç.n.)

rı getirebileceğimiz asgari ücretle çalışanlar, önerilerindeki boşluğu daha iyi örtbas etmek için araya İngilizce kelimeler sıkıştıran kadın *marketing* müdürleriyle ilgili şakalar yapmaya bayılır. Mister Big Boss bir komedyendir. Ne de olsa salondakilerin gözü parlıyor, bu hiç yanıltmayan bir işarettir.

Sunumuma başladım ve Mister Big Boss'un beni dinlemediğini hemen fark ettim. Hınzır bir gülümsemeyle iPhone'unda bir şeyler yazıyordu. O anda düşündüğü şeyin içeriğini tahmin edebiliyordum. Sunumu yarıda bırakmaya karar verdim. Tüm gece boyunca üzerinde çalışmış olduğum, sadece ve sadece Şirin Baba için yapılmış şu lanet sunumu. Dinlemiyorsa devam etmemin bir anlamı yoktu. Boğaz temizleme sesleri, bana doğru yönelmiş, ne halt etmekte olduğumu soran bakışlar, hükümdarın tavrı ne olursa olsun gösterinin devam etmesi gerektiği *–the show must go on, darling–** kuralı.

Kulakları sağır edici suskunluğum sonucu genel müdür gözlerini kaldırıp bana baktı ve birkaç saniye beni dikkatle inceledi. Hayretler içinde doğruldu ve akıllı telefonunu masanın üzerine koydu.

"Eveet Thelma'cığım, neler oluyor?"

"Bu sunum sizin için hazırlandı ve siz dinlemiyorsunuz. Ben de acil işlerinizi halledebilmeniz için durup size zaman vermek istedim."

"Karşınızda yönetim kurulu ve bu şirketin üst yönetim kadrosundan yirmiye yakın kişi var, bu sunum sadece benim için değil, ayrıca ses tonunuzu beğenmedim. Devam edin."

Tereddüt ettim. Ayaklarıma baktım. Duygularımı belli etmemeliydim. Olduğu gibi kabul etmeliydim. Ama hayır.

"Sunumumun başını hangi beyefendi özetleyebilir?"

Dinleyicilerin canlanan ilgisi. Alaycı gülüşmeler. Korku dolu bakışlar.

* Şov devam etmeli, tatlım. (ç.n.)

"Ne yapmaya çalışıyorsun Thelma'cığım?"

"Ben sizin Thelma'cığınız değilim. Güzel, o halde devam edelim."

Sunumuma bıraktığım yerden devam ettim ama Mister Big Boss'un kafasında bir şeyler evirip çevirdiğini hissediyordum. Bir cümlenin tam ortasında sözümü kesti.

"Hayır, devam etmeyeceğiz. Sunumunuz hazır değil, amatörlük bu. Biraz daha çalışıp öyle yanıma gelin. Sizin ne tür bir kadın olduğunuzu bildiğimi sanıyordum Thelma'cığım ve bu benim hoşuma gidiyordu. Çocuklarınız var mı Thelma'cığım?"

Bir görüntü. Bu profesyonel bağlamla uyuşmayan ve beklenmedik görüntü. Louis. Kamyon. Hastane. İmgeler hızla geçiyor.

"Bir oğlum var başkan bey ama ilişkiyi kuramadım. Size göre nasıl bir kadınmışım ben? Bir kez daha tekrar etmiş olacağım ama ben sizin Thelma'cığınız değilim."

"Kariyerini her şeyin önünde tutan, başarılı olmak için her şeyi yapmaya hazır bir kadın, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Eh, bu da çok iyi bir şey, buradaki kimsenin bundan şikâyeti olamaz."

Yine o hınzır gülümseme. Yönetim kurulunda gülüşmeler. Kendimi Saint-Martin Kanalı boyunca yürürken görüyorum. Saat 10.31. Louis benimle konuşmaya çalışıyor. Ben telefondayım. Kariyerimi her şeyin önüne koydum. Mister Big Boss haklı. İçimden bir bulantının yükselmekte olduğunu hissediyorum. Gözyaşlarıyla aynı anda. Mister Big Boss devam ediyor.

"Gün boyu hiçbir şey yapmayan, benim ürünlerimi almaları dışında elbette, şu kadınlardan hiç hazzetmem. Sizin farklı olduğunuzu, kendinizi bütünüyle bu şirkete adadığınızı düşünmüştüm. Hakkınızda yanılmışım. Belki de beşik

sallamaya daha az vakit ayırıp bu sunuma daha fazla zaman ayırmalıydınız. Bu toplantı bitmiştir Thelma'cığım."

Ayağa kalktı. İçimde sağır bir öfkenin homurdandığını hissettim.

Beşik sallamak. Kendimi önceki gün Louis'nin yatağının başında gördüm. Paramparça olmuş oğlumun beşiğini sallarken. Elimden geldiğince ona faydalı olmaya çalışırken. Üzüntümü saklamaya, sonra da gereksiz kabuğumdan sıyrılmaya çalışırken. Kendimi Louis ile onun ilk okul gününde gördüm. Küçük oğlumun beşiğini sallarken. Kendini güvende hissetsin diye üzerinde küçük kırmızı bir kalp olan en sevdiği çikolatayı okul çantasına koyarken, hep yanında olacağımı söylerken. Louis'yi kollarıma ilk kez aldığım halimi gördüm. Bebeğimi kucağımda sallarken. Onu doğru düzgün beslemeyi başaramadığım için kendimi kötü bir anne gibi hissederken. Memelerim acıyordu ama bir türlü başaramıyordum. Louis kilo kaybetmiş, bana mama vermemi tavsiye etmişlerdi ama ben direnmiştim. Bırakmadım. İki gün sonra Louis sütümü emmeye başladı ve ben ağlamaya başladım. Beşik sallamak, nihayet.

Pislik herif ne dediğini bilmiyordu. Ona doğru yöneldim ve uzun zamandır yapmam gereken şeyi yaptım. Bu şirketteki tüm kadınların uzun zamandır yapması gereken şeyi. Diktatörün önünde dikildim ve geçmesine izin vermedim. Ve tüm gücümle bir tokat attım.

Bir Tokat, büyük T ile.

Olağanüstü bir tokat.

Süper bir tokat.

Tokatların en güzeli.

Bu bana pahalıya mal olacaktı. Kovulacağımı biliyordum. Ama ne müthişti! Tanrım, ne müthiş bir tokattı. Dallama başkan şaşkınlıkla gözlerini bana dikti. Elini yanağına götürdü, sonra bana gülümsedi ve ortaya konuştu:

"Kurtarın beni hemen şundan!"

Sadece şöyle dedim:

"Memnuniyetle sayın başkan."

Kendimde hiç bilmediğim bir ruh haliyle toplantı odasından çıktım. Hıçkırıklara boğulacağımı sanmıştım, oysaki bir kahkaha kopardım.

5
KALBİMDEN GEÇEN

Başarısız olmuştum. İki numaralı hedefim tümden suya düşmüştü. Artık kesin olan tek bir şey vardı: Kariyerime eskisi gibi devam edemeyecektim. Kendimi çok kötü hissedeceğimi sanmıştım fakat ertesi günden itibaren omuzlarım hafiflemişti ve ben tüm günümü Louis'nin yatağının başucunda geçirebilmiştim. Ona maceralarımı, o yaşlı domuz başkana ağzının payını nasıl verdiğimi anlattım, sahneyi baştan canlandırdım, yanımızdaki hemşireleri neşeye boğdum, özellikle de bana, hastanede koridorları arşınlayan bir sürü ayı olduğunu ve hikâyemin, testosteron fazlasıyla her gün aşağılanan tüm kadınlara umut vereceğini söyleyen Sophie Davant'ı. Bu hikâyeyi anneme de anlatmak istedim ve yıllardan beri ilk defa benimle gurur duyacağını düşündüm. Ama bu düşünceden hemen vazgeçtim, hayatıma dahil olmasını hiç istemiyordum, artık *persona non grata*'ydı.* Louis'yi ziyaret etmesine izin vermiştim fakat onunla karşılaşmaktan özenle*

* Diplomasi dilinde istenmeyen insan anlamına gelir. (ç.n.)

kaçınmıştım. Sırayla refakatçi olmamıza karar vermiştim.

Louis'de hâlâ en ufak bir hareket yoktu. Mücadeleyi bırakmamış olduğum izlenimi vermeyi ve mümkün olduğunca günlerini neşeyle geçirmesini istiyordum. Doktorlar açık konuşuyordu, her ne olursa olsun algılayabilmesi düşük de olsa bir ihtimaldi ama ben bu küçük ihtimale tutunuyordum ve ona annesinin mücadele ettiğini, enseyi karartmadığını göstermek istiyordum.

Akşam eve günün baskısını bir kenara koymaya hazır halde döndüğümde, katıksız ve sert bir yılgınlık durumuna geçiyordum ve elimde bir kadeh kırmızı şarap, sonra bir kadeh daha ve sonra tüm şişe... Ağlamama izin veriyordum. Sonrasındaysa kendimi daha iyi hissediyordum. Gevşiyordum ve kendimi bir düşün kollarına bırakıyordum. Sürekli gördüğüm düşte Louis o lanet olası kaldırımın kenarında tam zamanında duruyordu, arkasına dönüp "her şey kontrol altında" anlamına gelen bir sörfçü hareketi yaparak gülmeye başlıyordu. Beraber gülüyor ve kol kola Doğu Garı'na doğru yürüyorduk. Sabah, akşamdan kalma bir halde gerçek hayatta uyanıyor, kahvemin yanında bir gramlık parasetamol yutuyor, annemin telefon mesajlarını ve e-postalarını görmezden gelip hastanenin yolunu tutuyordum.

* * *

Galaksiler arası tokattan üç gün sonra elimde ağır kusur nedeniyle işten çıkarılma mektubumla bir avukata gittim ve ona durumu anlattım. Tam durumun umutsuz olduğunu söyleyerek suratını ekşitmişti ki... Ona elimde tuttuğum değerli kozlardan bahsettim: Hégémonie'de sadakat ve başarılarla geçen on beş sene, her zaman övgü dolu değerlendirme notları, şirket içinde normalleşmiş cinsiyetçiliğe kanıt olacak ona yakın korsan ses kaydı ve olaylı toplantıda hazır bulunan az sayıdaki kadınlardan birinden gelen, adının açık-

lanmaması şartıyla lehime şahitlik yapmaya hazır olduğunu söyleyen hiç beklenmedik bir e-posta.

Avukatın yüzü aydınlanmıştı. İyi iş çıkarmıştım, dosyam sağlamdı, Hégémonie gibi –yaptığı işin tüm dünyadaki kadınların kendilerine güvenine dayanan– bir şirketler grubu asla bir boykota, milyonlarca avroluk kayba ve ardı arkası kesilmeyen bir medya krizine mal olacak cinsiyetçi bir skandal riskini göze alamazdı. Yıllar boyu bana yetecek miktarı hemen vermeyi kabul edeceklerdi. Avukatıma göre kolaylıkla beş ile altı yüz bin avro alabilirdim ama ulu manituyu daha çok korkutarak çok daha fazlasını hedefleyebilirdik.

Başkumandanın en sevdiği şakalardan birinin kaydı böylece Hégémonie'nin avukatlarına gönderildi. Minik bir açılışla sahne başlıyordu. *Marketing* ekipleri sosyal medyada 30 milyona yakın takipçisi olan üç Oscar'lı aktris Jennifer Preston-Conwell'in oynadığı yeni bir reklamın sunumunu yapıyorlar. Mister Big Boss konuşmacının sözünü aniden kesiyor.

"Sizin şu Jennifer kötü yaşlanıyor. Photoshop'ta rötuş yapmamız bir servete mal olacak. Küçük bir liposakşın onu çok daha iyi gösterirdi fikrimi sorarsanız."

Duraksama. Elle tutulur bir huzursuzluk. Sessizlik. Mister Big Boss gülmeye başlıyor.

"Hem bu kadar küçük memelere sahip birinin nasıl bu kadar koca bir kıçı olabilir? Memelerini şişirin, poposunu tıraşlayın, bu seferlik işe yarar. Ama daha sonra ilham perinizi değiştirin yavrum. Yoksa vücut bakım ürünlerimizin satışları dibe batar, tabii siz de."

"Piyango," dedi büyük sevinçle avukatım, gözleri para hırsıyla parlayarak.

* * *

Doktorlar dokuzuncu gün Louis'nin tedavisine son verme kararı aldılar. Enfeksiyonların önüne geçilmişti, hematomları

dağılmıştı. Louis'nin durumunun iyiye gittiğine inanmak istiyordum ama doktorlar durumunun ancak bilinci yerine geldiğinde değerlendirilmesi gerektiğini söylüyorlardı, şu anda yapay komada tutulmuyordu. Ancak şimdi Louis'nin uyanma belirtileri gösterip göstermeyeceğini anlayacaktık. Bunu anlamak için ne kadar zaman gerekiyordu? İki gün sonra durumu daha doğru değerlendirebilecektik. Sabır. Cesaret.

* * *

Bu iki günlük dayanılmaz bekleyişten sağ çıktım ama her yerde sürekli ağlayıp durdum. Her şey bana Louis'yi anımsatıyordu. Onun yokluğunu. Ona özlemimi. Fırıncı bana günaydın diyordu, ben her zaman oğluma aldığım makaronları görüp hıçkırıklara boğuluyordum. Radyoyu açıyordum, bomboş evin acı verici sessizliğinde yankılanan moda şarkılara tahammül edemiyordum. Sokakta yürürken kaykaylı birine her rast geldiğimde neredeyse bayılacak gibi oluyordum. Bir kamyon gördüğümde tekrar nefes alabilmek için bir banka oturmak zorunda kalıyordum. Hayatım, daha önce hiç aşmadığım badireler dizisiydi.

Kafatasımdaki ağrı her geçen gün daha da içeri saplanıyordu. Bir şişelik şarap dozumu ikiye çıkarmıştım. Hastanenin personeli avanak değildi. Bana en parlak görevlilerini Sophie Davant suretinde gönderiyorlardı. En sevdiğim, kalbime en yakın bulduğum kişi olduğunu biliyorlardı. Benimle olabildiğince yumuşak şekilde, tepki vermemin önüne geçerek konuştu, numarasını verdiği bir psikiyatr ile bir an evvel görüşmem gerektiğini, bir sorunum olduğunu, böylesi durumlarda sık göründüğünü ve hiç de geç olmadığını söyleyip ona telefon edeceğime dair bana söz verdirdi. Evet, söz veriyorum Sophie.

Psikiyatra telefon etmedim. Sessizliğe gömüldüm. İçim kurumuş gibiydi. Avukatım, Hégémonie ile pazarlığın bir

milyon avroya yükseldiğini haber verdi. Telefonda sevinç çığlıkları atıyordu ama bu haber bana hiçbir keyif vermemişti. Ötekilerden farklı bir haber değildi.

Bu birkaç gün varlığımın korkunç bir gerçeğini görmemi sağlamıştı. İşim ve oğlum dışında hiçbir şeyim yoktu. Hiçbir şeydim. Duygusal hayatım bir sigara kâğıdı gibi ipinceydi, on uzun aydan beri kimseyle yatmamıştım bile.

Aslında önceleri fena değildim. Orta boylu, zayıf, bir altmış sekiz boyunda; bakışlarımın vurgusunu artıran, kalın, çekici ve şekilli, hiçbir zaman inceltmeyi düşünmediğim kaşlarla çevrili kahverengi gözlerle anlamlı bir yüz. Işıldayan –bir türlü başa çıkamadığım ve genellikle bir kalem saplayarak topladığım saçlarım için kuaförümün beni teselli etmek için kullandığı sıfat buydu– kahverengi saçlar. Saçlarımı kalemle toplamayı – bu ergenlikten kalma anıyı– seviyordum; gür esmer saçlarımı elimle toplayıp döndürmek, ensemi ferahlatmak, kimi zaman da salınmasını, dikkat çekmesini hissetmek.

Birçok arkadaşlık sitesinde profil oluşturmuştum; boynumu, kaşlarımı, dağınık saçlarımı dünyanın gözleri önüne sermiştim. Geçici ilişkiler aradığımı da belirtmiştim. Tekliflerin ardı arkası kesilmemişti. Büyük çoğunluğu evli erkeklerdi. Bu, erkek cinsinin vasatlığına beni ikna etmeyi başarmıştı.

Hayatımdaki tek gerçek ilişki Louis'nin biyolojik babasıylaydı. Yaklaşık iki sene süren tutkulu bir ilişkiydi. Fakat imkânsızdı. Baba olduğunu hiç bilmedi. Daha sonra ona ne olduğunu öğrenmeye de çalışmadım. Louis birçok kez kökenlerine dair sorular yöneltirken, annem de hiç durmadan Louis'nin babasına dair sorular sordu. Beni sıkıştırdıysa da daha fazlasını anlatmayı reddettim. Sade ve özel bir anne-oğul ilişkisini dayanılmaz bir üçlü ilişkiye tercih ettim. Yeniden oluşturulmuş ailedense bileşenlerine ayrılmış aile seçeneğini seçtim.

⁂

On birinci günün akşamı aile odasına davet edildim, servis şefi tarafından. Tam adıyla Alexandre Beaugrand. Hastanenin sevgilisi. Güzelce taranıp bir tarafa yatırılmış saçlar, iç ısıtan bir gülümseme. Bambaşka koşullarda onunla baş başa olmaktan büyük zevk alırdım. Ama yüzü ciddiydi. Ve dürüst olmak için fazla renkli dekoru olan bir odadaydık. Korkmuştum. Sessiz, gözlerim yerde, kollarım bağlı, dişlerimi dudaklarıma geçirmiş, ellerimi yumruk yapmış halde oturdum. İçimdeki her şey kapanmıştı.

Doktor açıklamaya başladı. Yavaşça. Sözcüklerini seçerek. Dünyam artık dönmüyordu. Louis hiçbir uyanma belirtisi göstermiyordu. Doktorlar çok endişeliydi. Kullandığı terimlerden emin değilim. Louis bitkisel hayat denilen bir durumdaydı. Bu tam olarak ne anlama geliyordu? Nefes aldığı, bazı reflekslerinin işlediği, elektrosefalogramların ensefalopati belirtileri gösterdiği anlamına... Lanet olsun, açık konuşun be! Sükûnetimi kaybetmeye başlamıştım. Ama o koruyordu, delirmenin eşiğindeki anne babalarla buna alışkın olmalıydı. Demek istediği, monitörde hâlâ çizgiler vardı, yani beyin ölümünün gerçekleştiğini söyleyemeyiz ama anarşik bir fon gürültüsü gözlemliyorlardı ki bu da Louis'nin nöronlarının tümüyle mantıksız bir etkinlik gösterdiği anlamına geliyordu. Hayati tehlikesi hâlâ devam ediyordu. Biraz daha beklemek gerekecekti.

O anda çığlık attım, galiba. Ya da on bir günden beri düşünmeyi kendime yasakladığım o sözcüğü söylediğim an mıydı? Ölüm. Louis ölebilirdi. Bunu anlamak için daha ne kadar beklemek gerekeceğini sordum. Yanıt vermek istemedi. Soruyu her seferinde sesimi biraz daha yükselterek ikinci defa, sonra bir kez daha sordum. Nefes alıp verişim düzensizleşmişti, ağlıyordum; ellerimi yüzümde, saçlarımda

dolaştırıp hiç durmadan bunun mümkün olmadığını tekrar ediyordum. Deliriyordum. Alexandre Beaugrand sözlerini, "Üzgünüm hanımefendi, size yanıt veremem," diye bitirmişti. Bana yanıt vermesini istemiştim, beni bu şekilde bırakamazdı, mutlaka ne kadar zaman gerektiğine dair bir fikri vardı. Günbegün bedeninin, özellikle de beyninin nasıl bir gelişim göstereceğini görmek gerekecekti. Her yeni bir şey olduğunda durumunu yeniden değerlendirme imkânı olacaktı. Evet ama, peki ya hiçbir şey olmazsa? Ya hiçbir şey olmazsa, ne kadar süre içinde bu işin boka sardığını söyleyeceklerdi? Lanet olsun, yanıt verin bana! Yalvarırım yanıt verin, bilmem gerek. Bilmeye ihtiyacım var.

Öğrendim. Kalbim yerinden sökülüp atılmış gibi oturdum. Alexandre Beaugrand elini omzuma koydu. Artık ağlayamıyordum. Bir ay. Bir ay içinde Louis'nin durumunda bir değişiklik olmazsa doktorlar tedaviyi devam ettirip ettirmemeyi tartışacaklar ve oğlumun hayatını suni olarak sürdürmesini noktalamaya karar verebileceklerdi. Bir ay içerisinde nörolojik olarak iyileşmeye dair hiç umut kalmadığına kanaat getirirlerse daha fazla acı çektirmemeye, bu durumu akıldışı ve yakışıksızca sürdürmemeye karar vereceklerdi. Yani makineyi kapatacaklardı. Bir ay. Bir uzun ay. Kısacık bir ay. Fakat henüz o noktada değildik. Cesaret. Sabır. Teşekkür ettim, son bir defa bana iyi olup olmadığımı sordu, elbette iyiyim diye yanıt verdim.

* * *

Kendimden geçmiş halde hastaneden çıktım. Bir yerlerden tanıdık bir ıslık sesi duydum. Bir kovboy ıslığı, sürüsünü çağıran çobanın kuru ıslığı, her zaman nefret ettiğim bir ıslık. Arkamı döndüm ve bir eli kalçasında, sert bakışlarıyla ayakta dikiliyordu. Annem. Bu da ihtiyacım olan son şeydi. Bu akşam olmazdı. Bu akşam eksik kalsaydı.

Onu görmezden geldim ve adımlarımı hızlandırdım. Bir sokak köpeğiymişim gibi bana on kısa ıslık daha çaldı. Bir taksiyi durdurdum ve aceleyle koyu renk camlı arka kapıdan içeri girdim. Abartılı hareketler yaparak bana doğru koştuğunu gördüm (annem altmış yaşındaydı ve formu yerindeydi). Nereye gittiğimi bilmiyordum ama eve gitmek istemiyordum. Şoföre bir restoranın adresini verdim. Aklıma bir anda oğlumun son ayını yıldızlı bir şefin restoranında kutlamak gelmişti. Bu geceyi hayatımda ilk defa bir garsonun siparişimi reddetmesini yaşayarak atlattım. Uçuk fiyatlı şarabın üçüncü şişesini sipariş ettiğimde benden kibarca hesabı ödeyip oradan ayrılmamı rica ettiler. Buna çok alınmıştım. Az şey anımsıyordum ama galiba beni restorandan çıkarmaları gerekmişti ve bedavadan yiyip içmiştim – şu ayyaş kadından bu seçkin ortamda bir skandala yol açmasın diye hesabı ödetmeden kurtuldular.

Dönüşte taksi bulmakta çok zorlandım. Birçoğu durmuştu ama halimi görünce almayı reddetmişlerdi. Mamadou isimli bir şövalye beni evime kadar bıraktı.

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misiniz hanımefendi?"

"Elbette, her şey yolunda taksici beyefendi."

Araba hareket etti, ben kapının kodunu girerken yere yığılmışım.

6

30 GÜN

DİREN

Yatağımda uyandım. Başım patlayacak gibiydi ve önceki güne dair anılar yavaş yavaş aklıma gelirken hem kusmak istiyordum hem de bir fare deliğine saklanmak. Utançtan yerin dibine girmiştim. Hiçbir komşumla karşılaşmadığımı umuyordum, sonra hemen aklıma evime kadar nasıl çıktığıma dair hiçbir fikrim olmadığı geldi. Maceram –bildiğim kadarıyla, fakat her şey bulanıktı, bunu biliyor olmalıydım– apartmanımın girişinde sona ermişti. Yavaşça yataktan kalktım. Başım dönmeye başladı. Birkaç adım atıp odamdan çıkmayı ve salona gitmeyi başardım.

Islık sesi, irkilme, arkaya dönüş. Annem.

Bele bağlanmış bir mutfak önlüğü, sağ elde bir süpürge sapı, sol el kalçada – alameti farikası ve sabırsızlığının göstergesi.

"İçinde bulunduğun durum insanı korkutuyor kızım."

"Günaydın anne. Burada ne işin var?"

"Günümü gün ediyorum gördüğün gibi. Bu domuz ahırını biraz toplayayım dedim. Kendi kendime başının çaresine bakmışsındır diye düşünmüştüm ama gördüğüm şeyler beklentilerimin de ötesinde. Neredeyse televizyonda çöp evlerin temizliğini yapan şu iki kızı çağıracaktım."

Odaya bir göz attım, haklıydı. Fakat o "haklısın"ı asla söyleyemezdim, o yüzden hiçbir şey demedim ve bir örtüyü alıp üzerime sererek kanepeme oturdum.

"Ha, bu arada köpeköldüren şarabını boşuna arama, hepsini döktüm."

"Ne yaptın?"

"Hepsini döktüm."

"Siktir, köpeköldüren falan değildi, yüzlerce avroyu çöpe atmışsın anne."

"Sözlerine dikkat et tatlım. Fiyatının önemi yok, şu haline bak, bu halde devam edemezsin. Dizginleri elime alıyorum."

"Hayır, dizginleri eline falan almıyorsun, beni rahat bırakıyorsun. Zaman zaman bir şişecik içmek istiyorsam bu benim sorunum. Ayrıca sen benim temizlikçim değilsin. Lütfen, git anne."

"Aklından bile geçirme. Kalıyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Dalga geçer gibi bir halim mi var? Dün başına neler gelebilirdi biliyor musun? O kadar sarhoştun ki herhangi biri senden faydalanabilirdi. O şoför seni bıraktığında ve sen yere serildiğinde anahtarların üzerindeydi ve pisliğin biri o sırada oradan geçseydi, Tanrı bilir sana neler yapabilirdi. Bütün akşam apartmanın merdivenlerinde seni bekledim. Bir zavallı gibi. Neyse ki komşuların beni tanıdı da kovmadılar. Giriş kapısına yığıldığını gördüm ve bu beni yaraladı. Seni böyle görmek beni yaralıyor Thelma. Kaç günden beri seni takip ediyorum. Senin için korkuyorum, kendini tüket-

tiğini, litrelerce şarap içip gün geçtikçe eridiğini görüyorum. Günlerini hastanede geçirdiğini biliyorum. Başlarda, oğlun için yaptıklarının müthiş olduğunu düşündüm. Ama artık bir enkaza dönüştün, herkes de bunu görüyor. Yavaş yavaş çürüyorsun ve bunun bize bir faydası olmayacak. Sen kendini bırakırsan, Louis'nin mücadele etmek için nasıl güç bulmasını bekliyorsun ki?"

"Lanet olsun anne ya, onun bir daha hiç uyanmayacağını anlamıyorsun! Neye karşı mücadele etmemi istiyorsun? Bir düşman varsa mücadele etmeyi iyi bilirim. Buradaysa kimse yok! Tedaviyi kestiler ve hiçbir şey olmadı, lanet olsun! Hiçbir şey! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bir ay sonra beyninde hâlâ hiçbir şey olup bitmiyorsa her şeyi kesecekler. Fişini çekecekler. Her şey sona erecek. Boğazıma kadar hiçliğe batmış durumdayım. Bak bana, ne görüyorsun? Hiçbir şeyi olmayan zavallı bir kız. Artık hiçbir şeyi olmayan bir kız."

Annem gelip kanepede yanıma oturdu. Elini omzuma koydu. Bu herhalde yaklaşık on yıldan beri aramızdaki ilk fiziksel temastı. Geri çekildim ama eli orada kaldı.

"Bu doğru değil. Haksızsın. Zannettiğinden çok daha fazlasısın. Ama bunu göremiyorsun. İçine girdiğin bu olumsuz döngüden çıkman lazım. Ben buradayım. Louis de burada ve doktorlar yalan söylemiyor. Küçüğümüzü orada tuttukları sürece umut var demektir. Sen güçlü birisin Thelma. Bunu sana uzun zamandır söylemedim ama seninle gurur duyuyorum. Bugünkü halinle gurur duyuyorum."

"*Bullshit.*"*

"Benim yerime düşünmeyi bırak bakalım ufaklık! Kafamın içinde olmadığına göre bırak da düşündüğümü senden iyi bileyim. Yeni bir emre kadar evine yerleşiyorum. Sahalara geri döndüm, bu konuya da burada nokta koyuyorum."

* *İng.* Saçmalık. (ed.n.)

"Söz konusu bile olamaz."

"Fikrini soran olmadı. Sen uyurken anahtarlarından kendime bir takım yaptırdım."

Mücadele etmeye halim yoktu. Şimdi değildi. Akışına bıraktım ve kanepeye tekrar uzandım. Annem ayağa kalktı ve elektrik süpürgesinin gürültüsüyle kendimden geçip uyuyakaldım. On üç yaşındaydım, ben de. Ve başım öyle ağrıyordu ki...

* * *

O gün, kazadan beri ilk defa Louis'yi görmeye gitmedim. Bütün gün uyudum. Uyandığımda annem mutfakta bir şeyler yapıyordu ve tanıdık bir koku yükseliyordu. Güneyin kokusu.

Her ne kadar Paris'te yaşasak da annem Fransa'nın güneydoğusundandı; tatillerde, beş sene önce ölen Odile teyzemin yanma, Var kıyılarına giderdik. Odette ve Odile, yaratıcılıktan nasiplerini almamış isimler ama ikisi gerçek bir çift kız kardeşti. İkizlerdi. Bize hep leziz yemekler yapan Odile teyzeme bayılırdım. 14 Temmuz akşamları pistou çorbası* içmemize izin verirlerdi, sonra Hyères'in eski şehrinden merkeze doğru yürür, ağzımızda güzel lezzetlerle havai fişek gösterisini seyrederdik. O zamanlar mutluydum galiba. Annemin bu akşam ne yapmak istediğini iyi anlamıştım. Pistou çorbasının kokusunu yüz metre öteden tanırım. Bir yaz yemeğiydi ve ocak ayının on dokuzuydu. Ne fark eder, deli gibi açtım.

Hemen evin temizliğini fark ettim. Hiçbir zaman mükemmel bir ev hanımı olmayan annemin, her zaman temizlik için çağırdığım Françoise'ı aradığından şüphelendim ama hiçbir şey söylemedim. Mutfak tezgâhının üzerine oturdum. İki tabak ve iki bardak. Annemle birazdan baş başa yemek yi-

* Fasulye, makarna ve pesto sosuyla Güney Fransa'da çok yaygın yapılan bir çorba. (ed.n.)

yecektim. Birkaç gün öncesine kadar akıl almaz bir dehşetti bu. Tümüyle altüst olmuş bu hayatın içindeki bir uyumsuzluk daha. Annem bana gülümsedi, iyi uyuyup uyumadığımı sordu ve fesleğenin güçlü kokusuna eşlik eden sorusunun şekli beni otuz sene öncesine götürdü. Kısa bir an sanki Proust'un madlen kurabiyesi* gibi olmuştu. Butte-aux-Cailles'daki evimizin mutfağını, masanın üzerine konmuş dumanı üstünde sıcak çikolatayı, annemin gülümseyişini sanki yeniden görmüştüm, her zamanki sorusu, "İyi uyudun mu benim minik kedim?" idi. Annem bana hep minik kedim derdi. Bu sözleri sanki yüzyıllardan beri söylememişti.

Büyük başlangıçların günüydü. Bir yeniden uyanış günü, belki de.

Gardımı düşürdüm ve sadece, "Evet anne, teşekkürler," diye yanıt verdim.

* Fransız yazar Marcel Proust'un çaya batırıp yedikten sonra çocukluk anılarını hatırlamasına sebep olan madlen kurabiye (ünlü eseri *Kayıp Zamanın İzinde* için ilham olduğu söylenir). Madlen keki olarak da bilinen bu tabir; herhangi bir tadın çok eski bir anıyı çağrıştırması durumunu ifade etmek için kullanılır. (ed.n.)

BREAKING NEWS

Şey, sizi yanlış bilgilendirdiğim için üzgünüm. Galiba yaşıyorum. Pek parlak durumda değilim ama hayattayım. BFM TV olsaydı bu son dakika haberini kırmızı bantlı bir altyazıyla geçerdi, "Breaking news*: Yaşıyor". Bunu kavramanın kolay olmadığını söylemek gerek. Benim için zaman aldı. Yaşadığımdan nasıl haberdar oldunuz? Benden önce bilmeniz çok saçma.*

O zaman neden size ölü olduğumu söylediğimi merak ediyor musunuz? Öncelikle, yanlış okumuşsunuz. Ben size hiçbir zaman öldüğümden emin olduğumu söylemedim. Yunan mitolojisi üzerine bir kitaptan bahsedenlerin havasıyla söyleyeyim, hitabet önlemlerimi almıştım. Hep "galiba" dedim. Ve bu gerçekti de. Açıkçası tüm bu süre içerisinde nerede olduğumu bilmiyordum. Size anlattığım gibi kamyonun farlarını gördüm, sonra karanlık bir çukurda gibiydim ve gerçek hayatta olmadığımı anladım. Yine de düşünmeye devam ettim. Uzun bir rüyada gibiydim ama her şey rüyadakinden daha az garipti. Havada sırtüstü yüzer gibi bir halimi görmedim, Uyuyan Güzel'in şatosuna doğru beni

kovalayan üç başlı hayaleti de, Jennifer Preston-Conwell'le falan da sevişmedim, hiçbir şey, nothing, niet, nada, *sadece normal, her zamanki düşünceler.*

Siz de doğal olarak ölmediğimi şimdi nasıl anladığımı merak ediyorsunuz. Bir tünelde beyaz bir ışık gördüğümü, Tanrı'nın bana seslendiğini, onun büyük, heybetli olduğunu, ılık bulut gibi güzel koktuğunu ve bana, henüz senin vaktin gelmedi küçük Louis, yeryüzüne geri dön ve yüz yıldan önce dönme dediğini söyleyerek cevap vermek isterdim. Fakat hiç de böyle olmadı. Rüya-olmayan-rüya-dünyamdaydım, bedenimi hissetmiyordum; bir ruhtan, bir fikirden ibarettim. Hayır deli falan değilim, yani galiba, ama artık benim "galiba"larıma güvenmemek gerektiğini anlamışsınızdır.

Neyse, bu öteki dünyadaydım ve aniden bedenimi yeniden hissetmeye başladım. Önce parmaklarımı. Parmaklarım yeniden gerçek haline geldi, hiç hoş olmayan iğnelenmeler hissettim. Hani geceleri uzun süre kolunuzun üzerinde uyuduğunuzda sanki kolunuzun yerine kesik bir ağaç dalı varmış gibi hissettiğiniz, elinizi oynatamadığınız ve "karıncaları" beklemekten, yani uykuya yatmış organınıza kanın geri dönüşünü beklemekten başka yapacak bir şeyinizin olmaması gibi. Bazen biraz gıdıklanır, bazen de o kadar ağırlaşır ki kolunuzun öleceğini sanırsınız. İşte ben de milyonlarca karıncanın harladığı ateşin altında ölmekte olan parmaklarımda sürekli bunu hissetmeye başladım. Sonra aynı acı bedenimin farklı bölgelerinde ortaya çıkmaya başladı ve sabretmem gerektiğini anladım. Yavaş yavaş buna alıştım. Yoksa acının yoğunluğu mu azalmıştı? Emin değilim. Emin olduğum tek şey, bedenimin uyandığı ama kıpırdayamadığıydı. Tüm gücümle odaklanmama ve gözkapaklarıma açılmasını, elime hareket etmesini, dilime kımıldamasını emretmeme rağmen hiçbir şey olmuyordu. Aklımı kaçıracaktım.

Ağlamaya başladım. Bağırıp çağırmaya. Elbette içimden. Bir hapishanedeydim ve yalnızdım. Saatlerce (günlerce mi?) mücadele ettikten sonra yeniden uyuyakaldım, galiba. Sonra yeniden uyandım, galiba. Sonra yeniden uyudum, galiba. Size ayrıntıları anlatıyorum ama bence bu birbirini tekrar eden küçük oyun uzun sürdü.

Sonra olağandışı bir şey oldu. Birinin konuştuğunu duydum. Önce uzaklardan belirsiz bir ses. Annemin de benim de hiçbir zaman inanmadığımız öte-dünyaya mı vardığımı ciddi ciddi merak ettim. Sonra yeni gelenleri, "405 numarayı hallettin mi Brigitte?" diye karşılamalarının garip olduğunu düşündüm.

Oh, my God. Oh, my God. Oh, my God. Oh, my God. *Amerikan dizilerinde tuhaf bir şey olduğunda insanlar tam da böyle tepki verir. Aman Tanrım. Kısa mesaj dilinde* OMG *deriz. O halde* OMG OMG OMG OMG, *galiba etrafımdaki sesleri duyuyorum.*

Bu sözlerden çıkarılacak sonuç nedir?

Sonuç 1: 405 numaralı odadayım ya da 405 numaraya uzak değilim.

Sonuç 2: Yakınımda iki kişi var, biri Brigitte. "Et Maintenant Battez-Vous" şarkısını söyleyen kız grubu dışında başka Brigitte tanımıyorum. Hayata tutunmam gerektiğini bana söylemek için bir işaret mi bu? Bir işaret için fazla karmaşık. Bana özel küçük bir konser verirler mi? Pek sanmam.*

Sonuç 3: Uzaktan hayır diye yanıt veren Brigitte henüz 405 numarayı halletmemişti fakat acelesi yoktu ve kirli değildi, buradan 405 numaralı odanın temizleneceğini çıkarmıştım.

*Biraz beklemeye karar verdim. Laf işte, sanki başka bir şey yapabiliyorum. Bu arada en küçük sesleri bile değerlendiriyordum. Büyülü mağaraya giren Ali Baba gibi, sihir**

* *Fr.* Şimdi mücadele et. (ç.n.)

gücünü keşfeden Harry Potter gibi, balkabağından arabası karşısında büyülenmiş Külkedisi gibiydim... Neyse, demek istediğimi anladınız. Her bir ses bir hazineydi, hiçbir işe yaramayacağını anlasam da çok heyecanlanmıştım. Dışarıdan fazlasıyla duygusuz, aklından geçenleri yansıtmayan profesyonel blöfçülere has poker suratlı görünüyor olmalıydım. Duygularımı açığa vuramıyordum, şimdi çok daha azdı. Çevredeki sesleri hızlıca analiz ettim: Düzenli bip sesleri, bir soluk alıp verme (herhalde benimki), bir insan sesi ve sanki yakında bir yemekhane varmış gibi çatal bıçak sesi uğultusu, Brigitte'in arkadaşı bilmediğim bir şarkı söylüyor, yarıda kesiyor ve "Günaydın doktor hanım," diyor. Hastanedeyim. Bunu da mı biliyordunuz? Kahretsin, başka şeyler de biliyorsanız bana söyleyin bari çünkü bu kadarı ağır oldu. Yine de eminim ki benim yeniden duymaya başladığımı bilmiyordunuz, ne de olsa ben de bunu yeni keşfettim.

İçinde olduğum odaya birçok kişi girdi ve ses seviyesi yoğunlaştı. Bir erkek ve iki kadın sesi. Yeni sesler. Her konuşulanı anlamadığımı itiraf edeyim ama yine de birçok şeyi anladım. Benden bahsediyorlardı, ismim birçok kere geçti. Durumumun durağan olduğunu anladım. Daha iyi değil, daha kötü de değil. Özel bir şey yok. Durağan ne? Burada bir sözcük duydum. Koma. Bu beni şoke etti. Koma iyi olmadığınız anlamına gelir. Bir filmde biri için "komada" olduğu söylendiğinde herkes ağlamaya başlar, yıkılır, haykırır, en sonunda gözü yaşlı anneyi baştan çıkaracak doktorun göğsüne yumruklar atılır. Hemen annemi düşündüm. Komada olduğumu biliyor muydu? Elbette biliyordu. Doktorun göğsüne yumruk atmış mıydı? Tam onun tarzı olurdu ve bu beni güldürdü – elbette içten, dışarıdan poker surat.

Bu koma hikâyesinin hangi evresindeydik? Anneme üzüldüm. Ben komada olduğumu anlamamıştım, sonuçta o kadar da kötü değildim. Ne zamandan beri burada

olduğumu bilmek istiyordum ama beni duymadıkları için onları buna ikna etmek zor olacaktı. İyice odaklandım ve bir an kadınlardan biri hangi günde olduğumuzu söyledi mi diye düşündüm. Tik tak tik tak, öğrenecektim. İkinci kadın günlerden perşembe olduğu yanıtını verdi. Bu bana yeterli değildi. Sonra tekrar konuştu ve 19 Ocak dedi.

OMG OMG OMG OMG. En son 7 Ocak'taydık. Bu süre içerisinde neler oldu. O anda annemin ve anneannem Odette'in ne halde olduğunu ciddi şekilde düşünmeye başladım, tek bir dileğim vardı, onlara yeniden duymaya başladığımı, iyi olacağımı ve yakında konuşmaya da başlayacağımı söylemek.

Tüm gün bekledim. Biraz uyudum, çokça düşündüm, çokça dinledim. Annemi bekledim, anneannemi bekledim.

Koridorda birinin iyi geceler dediğini duyduğumda günün sona erdiğini anladım. Kimse beni görmeye gelmedi. Yalnızdım.

Ağlamaya başladım.

Elbette içten, dışarıdan poker surat.

7

26 GÜN

HEVES

Louis'nin odasına girmek için birkaç güne daha ihtiyacım vardı. Robert Debré Hastanesi'ndeki odasına değil, diğerine. Gerçek odasına. 7 Ocak'tan beri oraya girememiştim. Kapıyı kapatmıştım ve bir daha açmamıştım. Annem bu odanın benim psikolojik olarak iyileşmemdeki önemini gayet iyi anlamıştı ve –ilk defa– benim irademe saygı gösterip o da ayağını basmamıştı.

Sonra kendimi hazır hissettim. İdollerinin posterleriyle, sevdiği kahramanları çizmeye çalıştığı resimleriyle, dağınık yatağıyla, çalışma masasına tortop edilerek atılmış pijamasıyla, 9 Ocak Pazartesi gününde açık kalmış ajandasıyla yüzleşmeye hazırdım. Odasında uzun süre kaldım. Yavaş yavaş, özenle düzenledim. Kirli çamaşırlarını yıkamaya karar verdim. Louis'nin gök mavisi lastikli çarşafını çıkarmak için şiltesini kaldırdığımda şak diye bir ses duydum. Parkenin üzerine bir şey düşmüştü. Başka bir şey daha var

mı diye şilteyi tekrar kaldırdım ama başka bir şey yoktu. Dizlerimin üzerinde yere eğildim ve yere düşen şeyi almak için kolumu uzattım.

A5 formatında, kapağı futbolcu resimlerinin olduğu yapıştırmalarla kişiselleştirilmiş küçük bir defterdi. Gülümseyip defteri açtım. İlk sayfasına şöyle yazılmıştı:

Mucizeler defterim

Bu sözcüklerin yazarı oğlumdu, eciş bücüş ve yaşına göre özensiz yazısını tanımıştım. Bazı erken gelişmiş çocukların özelliklerinden biri olduğunu anlatmışlardı: Düşüncesi her zaman elinden daha hızlı ilerler, yazısı çoğu zaman baştan savma demeyelim de, özensizdir. Sayfayı çevirdim ve nefesimi tutarak okumaya başladım.

Benim çok sevgili, değerli mucizeler defterim,

Sana, ölmeden önce yaşamak istediğim tüm deneyimlerin listesini yazacağım: Mucizelerimin. Biraz hayallerimin listesi gibi de olacak ama sadece bana gerçekleşebilir gibi görünen şeyleri koyduğum için öyle sayılmaz.

Listenin ucu açık. Zaman içerisinde aklıma bir şey, biri, cool bir şey ya da daha derin bir şey geldiğinde listeyi dolduracağım. Hemen öleceğimi sanmadığım için seni oldukça kalın seçtim benim sevgili, değerli mucize defterim. Bu fikri bana Isa verdi. O da listede ;))

İyi uykular benim küçük mucizelerim!

Louis

Bunu beklemiyordum. Defteri kapadım ve sanki ellerimi yakmış gibi hızla Louis'nin çalışma masasının üzerine koydum. Karşısındaki tabureye oturdum ve ona uzaktan bakmaya devam ettim. Antoine Griezmann bana ağız dolusu gülümsüyordu. İlk sayfadaki başlığı okuduktan sonra kendi

kendime, Louis'nin bir topun peşinden koşan şortlu adamları mucize olarak nitelendirip kendinden geçtiğini sanmıştım. Defterin içinde kapaktakine benzer futbolcu resimleri bulacağımı sanmıştım. Fakat onun yerine, oğlumun şiltesinin altına saklanmış ve daha önce hiç duymadığım bir ismin bahsinin geçtiği bir hayaller defteri bulmuştum. Kimdi bu Isa? Kendimi davetsiz bir misafir gibi rahatsız hissetmiştim. Sanki gizli bir bahçeye korkuluk demirlerini zorlayarak girmiştim. İçimde dayanılmaz bir ağlama isteğinin yükseldiğini hissettim ama annem uzakta değildi ve Louis'nin odasına girmesini istemiyordum. Duygularımı kontrol etmeyi başardım ve kapıyı kapadım. Yalnız kalmak istiyordum.

Uzun dakikalar geçti. Kafam karmakarışıktı. Ne yapmalıydım? İçimde tek bir istek vardı: Devamını okumak. Sayfaları çevirmek, Louis'nin özel hayatını keşfetmek, onun için en değerli sayılan deneyimleri öğrenmek. Ve özellikle, özellikle de bu mucizeler defterinin bir parçası olup olmadığımı öğrenmek. Daha ilk saniyeden kıskandığım şu Isa gibi. Oğlum hayal ettiği geleceğine beni katmış mıydı?

Kendimi defterin çağrısına kaptırmadım. Onu bulduğum yere bırakmaya ve yapılması gerekeni sakin kafayla düşünmeye karar verdim. Annemle akşam yemeği yerken sessizdim. O da bunu fark etti elbette, o her zaman her şeyi anlar. Gece Louis'nin odasına gidip orayı karıştırmasından korktum, o yüzden sekizinci sayfasından ileriye gidemediğim bir kitabı okuyormuş gibi yapıp sabırla uyuyakalmasını bekledim, sonra defteri alıp odama götürdüm. Bir türlü ne yapacağıma karar vermeyi başaramayarak uyuyakalmışım. Defteri okumadım, sadece dolu olup olmadığını görmek için hızlıca karıştırdım, doluydu. Nereden bakarsan çokça sayfası doluydu.

Gecenin bir yarısı sıçrayarak uyandım. Tuhaf bir rüya görmüştüm. Evdeki odasında Louis'nin yanında oturuyor-

dum. Esniyor, uyukluyordu ama ben onun uyumasına izin vermiyordum, ona bir kitap okuyor ve uyanık kalması için dürtüyordum. Sonra odası hastane odasına dönüştü, Louis bu sefer uyuyordu. Ona yine aynı kitabı okuyordum ama ne kıpırdıyor ne de tepki veriyordu. Kitabı kapayıp sahneleri canlandırıyordum ama üzerinde hiçbir etkisi olmuyordu. Kitabı canlandırmaya devam ediyor ve yaşlanıyordum. Altmış yaşına geldiğimde Louis gözlerini açtı ve bir çığlık attı. Kitabı fırlattım ve bunun ne bir roman ne de bir hikâye kitabı olduğunu fark ettim. Defterin ta kendisiydi. Ter içinde uyandım.

Küçük bir tohum filizlenmeye, çılgın bir fikir kafamın içinde büyümeye başladı ve bir cümle takılmış gibi durmadan aklımda dönüp duruyordu: "Louis ölmedi, Louis komada ama hâlâ hayatta Thelma, hâlâ her şey mümkün, uyanmak için neredeyse bir ayı daha var, uyanacak." Doktorlar muhtemelen bilincinin tamamen kapalı olduğunu tekrar edip duruyordu. Bundan eminler miydi? Hayır, bunu kesin olarak doğrulayamıyorlardı. O halde beni duyma, beni hissetme olasılığı vardı. Buna tutunacaktım.

Oğlumu geri dönmesi için heveslendirmek, komadayken kaçırdığı şeyleri göstererek ağzının sularını akıtmak zorundaydım. Bu çılgın bir projeydi ama gerçekleştirilebilirdi. Ben buna ikna olmuştum.

Ana karakterler kim? Bir sporcu: Louis. Bir koç: Ben.

Olimpiyat dalı? Serbest yüzüşte komadan çıkış.

Ödül, motivasyon? Deftere yazılmış her şey. Bu defter geleceğin yoğunlaştırılmış haliydi. Bu defter Louis'nin yaşamayı hayal ettiği deneyimler, mutluluk vaatleri, onun yazdığı gibi "*cool* şeyler"le doluydu. Bu defter hayata verilmiş bir sözdü.

Yöntem? Oğlumun hayallerini öğrenecek, onun için bu hayalleri yaşayacak, bunları ses ya da video olarak kaydedecek ve onunla paylaşacaktım. Görkemli bir sorumluluk

üstlenecektim. Ne geriye dönebilirdim ne de onu hayal kırıklığına uğratabilirdim. Belli bir kural olup olmadığını bilmiyordum ve hiçbir şeyin yapay bir havada olmasını istemiyordum. Bu nedenle yavaş yavaş ne yapacağımı keşfetmeliydim.

Beklenen etkisi? Oğlumun, "Hadi be! Tüm bunları benim yerime annemin yapması mümkün değil," demesi. Gözlerini açması.

İçimden bir ürperti geçti. Ayağa kalkıp gökyüzüne baktım. Yoksa deliriyor muydum? Kısa bir an için oğlumun üzerine çökmüş kara bulutları kaldırmıştım. Fakat gece ağırdı, çıkışı belirsizdi. Louis belki de hiçbir zaman geri dönmeyecekti, bunu biliyordum. Sessizce ve kıpırdamadan ağlamaya başladım. Kafayı taktığım şey hiç kuşkusuz saçmaydı ama tüm o çocukluk hayallerini gerçekleştiremeden oğlumun göçüp gitmesine izin veremezdim.

Ne kadar zamanım kalmıştı? Artık bir aydan az bir zaman. Değerli günlerin bir kısmını çoktan yitirmiştim. Zamana karşı ve hayattan yana bu yarışı başlatmanın vakti gelmiş geçiyordu.

İlk sayfayı açtım ve beni bekleyen şeyi keşfe koyuldum.

Konfor alanımdan çıkacaktım, bunu biliyordum. Hazırdım.

Louis için. Ve elbette biraz da kendim için.

8

25 GÜN

TOKYO, ÇOK UZAK

Uykusuz bir gecenin sonunda valizimi hazırladım ve Tokyo'ya aşırı pahalı bir bilet rezervasyonu yaptım. Biletin sınıfını seçmekten başka iş kalmamıştı ama Hégémonie pazarlıklarının ilerleyişine dair avukatımdan gelen haberlere bakılırsa *first class* bile uçabilirdim...

Louis'ye veda etmeye gittim ve ona aklımdaki çılgın projeyi anlattım. Louis hâlâ eskisi gibi yakışıklı, dingin ve hareketsizdi fakat bu sabah farklı bir şey oldu. Oğlumu ezbere biliyorum, hastane yatağına yattığından beri yüzündeki hiçbir şey bana garip görünmedi. Narin burnunu, saç diplerini, ince gözkapaklarını, yüzünü yıkadıktan sonra elimle düzelttiğim kaşlarını uzun uzun anlatabilirim. Gelecek günlerimi ona ateşli şekilde anlattıktan sonra hem yüreğim sıkıştı hem heyecan duydum. Louis'nin sağ gözünün köşesinde bir gözyaşı oluştu, sonra yanağı boyunca aktı. Louis ağladı, bundan eminim. Kalbimin aniden hızla çarpmaya başladığını

hissettim ve iki hemşirenin telaşla içeri girmesine neden olacak bir çığlık attım. Onlarla heyecanımı paylaşmak, onları bu ânın tanığı yapmak istedim, oğlumun yüzünde bir şeyler olmuştu! Ama heyecanım kursağımda kaldı. Hemşirelerden biri –hiç sevmediğim ve ne adını ne de çehresini aklımda tuttuğum (her seferinde bir türlü tanıyamayıp bu kimdi diye kendi kendime sormam şaşırtıcıydı) hemşire– bana büyük bir ciddiyetle bazen bu tarz şeylerin olabildiğini, kesinlikle gözyaşı olmadığını hatta daha biraz önce yüzü yıkandığı için kirpiklerinde kalmış su damlası olabileceğini ve bedensel bir salgının hiçbir anlam ifade etmediğini söyledi. "Oğlunuzun tüm değerleri stabil, üzgünüm hanımefendi." Oturdum ve gözlerimi Louis'ye diktim. Devamını bekledim. Lütfen ağla aşkım. Deli olmadığımı, mücadele ettiğini onlara göster.

Uyanmasını o kadar istedim ki. Ciğerlerimizde bir gram oksijen kalıncaya kadar mücadele etmeye karar verdim. Bu geri dönüşü olmayan kararı önceki gün Doktor Beaugrand'ın açıklamasından sonra aldım. Aslında bu karar hep oradaydı, kazadan beri içimdeydi. Ama annem tarafından sarsılmam ve özellikle de onun malum olanı bana ilan etmesi için şu uğursuz günleri geriye saymam gerekmişti. Umudun gözlerine bakmak ve onu sıkı sıkıya tutmak için otomatik ağlanıp sızlanmalarımı bırakmam gerekmişti.

O 24 Ocak Salı günü, şafakla birlikte hastaneye vardım ve Sophie Davant ile bir anlaşma yaptım. Bana bir uzaylıymışım gibi bakmasına rağmen beni dikkatle dinledi. Sonra da fikrimin dâhiyane olduğunu, elinden geldiğince elbette bana yardım edeceğini söyleyerek kahkahayı patlattı. Ona sıkıca sarıldım, bu onu şaşırtmıştı ama beni engellememişti. Bundan diğer hemşirelere de, özellikle Catherine Laborde'a* hık demiş burnundan düşmüş gibi benzeyen (uydurmuyorum) arkadaşına bahsedip bahsedemeyeceğini sordu. Ben*

* TF1 televizyon kanalında meteoroloji haberlerini sunan spiker. (ç.n.)

de TF1 ve France Télévisions arasındaki bu anlaşmanın, önemli bir kısmı görsel-işitsel olan projeme katkıda bulunacağını düşünerek kabul ettim. Louis'nin mini kamerasını el çantama atmıştım ve Tokyo uçağında nasıl kullanıldığını çözmeyi planlıyordum. Tokyo çok uzaktı ve on iki saatlik uçuş profesyonel bir kameraman olmam için yeterli olacaktı. En azından o anda kendi kendime böyle diyordum, henüz video montajı yapma konusunda ne kadar cahil olduğuma dair fikrim yoktu.

* * *

Saat 20.35'te, uçağa birkaç metre kala hâlâ yapacaklarım konusunda tereddütlüydüm. Baş koyduğum görevin sağlam temellerine elbette inanıyordum. Beni bekleyen fiziksel yolculuk kadar içimde yapacağım duygusal yolculuk elbette beni heyecanlandırıyordu. Fakat birkaç gün ona dokunamamak, onu öpememek korkunç bir sınav olacaktı. Yokluğumda durumunda bir kötüleşme olması düşüncesi beni çok kaygılandırıyordu.

Birkaç günden beri peşimden ayrılmayan annem huzursuzluğumu hemen sezmişti ama keşfimi ve kararımı ondan saklamayı başarmıştım. Hiçbir şey beni bir gölge gibi izleyen yaşlı refakatçi kadın fikri kadar korkutmuyordu.

Uçağa binmek için son çağrıyı bekledim; el çantamı açıp çok değerli defterin yanımda olup olmadığını kontrol ettim ve Neymar'ın gol sevinciyle kaplı kapağını okşadım, nihayet uçağa doğru yürüdüm.

Derin bir nefes, ağız dolusu gülümseme, 6A koltuğuna yerleşme. Koltuğun büyüklüğü karşısında şaşkınlık, arkaya yatmasını sağlayan mekanizmayı kavrayamama (ilk defa *business class*'ta uçuyordum), küçük sıcak havlular, uçuş personelinin nazik gülümsemeleri, Doktor Beaugrand'la konuştuğum akşamdan beri –kendime gelmemi sağlamıştı–

alkolden tümüyle yoksun bırakarak beni beslenme cehenneminde yaşamaya mahkûm eden annemin dırdırı olmadan yumulduğum şampanya. Kendimi şımartmanın tatlı hissi.

İyiydim, bayağı iyiydim. On yedi günden beri böyle değildim. Hayır, düşününce, çok daha uzun zamandan beri.

Kadehimi kaldırıyorum. Hayallerine, oğlum.

II
MUCİZELER ODASI

9

24 GÜN

DEFENESTRASYON

"*Arigatō gozaimasu!*"

"Ali-gata... gaz-ay-masa!"

Bu dil bir kâbus. Elimdeki küçük Japonca el kitabıyla bile sesleri çıkarmayı başaramıyordum. Uçakta, her fırsatta kullanılacak "teşekkürler" gibi zaruri birkaç kalıbı öğrenmeye çalıştım ama uyuyakalmışım. Gece uçuşunun, adı üzerinde, gece olduğunu söylemek gerek. Uçakta yaparım dediğim çok fazla şey olduğundan şüphe etmeliydim; şampanya ve yorgunluğun da etkisiyle yolun yarısında uyumuşum. En azından akşam için enerjim vardı. Sekiz saatlik farkla birlikte, Tokyo'da güneş batarken ben uyanmıştım.

Havaalanında her şey İngilizceye çevrilmişti. Valizimi aldıktan sonra otomattan birkaç bin yen çektim, kolayca bir taksi buldum. Şoföre otelimin adresini akıllı telefonumdan gösterdim, başını sallayıp kırk dakika boyunca yol yaptık. Taksi zaten tam bir sanrıydı. Bindiğim ilk taksiye özgü bir

istisna olduğunu sanmıştım ama hepsinin böyle olduğunu kısa sürede anladım. Şoför beyaz eldivenler takmıştı, bir düğüne gider gibi giyinmişti ve ses geçiren şeffaf bir cam ile ayrılmıştı. Bana plastik poşet içine yerleştirilmiş ıslak bir havlu uzattı. Koltukların üzeri büyükannemin öremeyeceği dantellerle kaplıydı. Biraz tuhaf, *kitsch*, sterilize ve içerinin havasını değiştirmek için çok etkiliydi.

Hemen Louis'yi düşündüm, onun Japon animelerine olan tutkusunu. Mucizeler listesinin Tokyo'yla başlaması gayet mantıklıydı. Benden defalarca onu buraya getirmemi istemişti ama ben bunu yapacak zaman bulamamıştım. Ya çok işim vardı ya da çok az izin kullanıyordum. Şimdi bu ucuz güzel parfüm kokan Tokyo taksisinde onu Japonya'ya getireceğime dair kendime söz verdim. Gerçekten.

İnternette hızlıca yaptığım bir araştırmada mutlaka gidilmeli diye bahsedilen lüks bir oteli seçmiştim. Sofia Coppola'nın *Bir Konuşabilse* filmi 2017'de çekilseydi, eminim burada çekilirdi diye yazmıştı bir *influencer*. Bu iddia hoşuma gitmişti. Henüz gece çökmemişti ama ilk dakikalarından itibaren burayı seçtiğim için mutlu olmuştum. Otel sakin bir mahalledeydi –Toranomon Hills–, şehre yukarıdan bakan bir gökdelenin kırkıncı ile altmışıncı katları arasındaydı, bizim Eyfel Kulesi'nin kırmızı bir benzeri olan Tokyo Kulesi'ne bakan olağanüstü bir manzarası vardı. Lobisi özenli, şık, tasarım eseri ve orijinaldi. Devasaydı. İçim içime sığmıyordu ve kendi kendime, "Tokyo'ya bayılacağım," diyordum.

Odam olağanüstüydü. Bir duvar baştan aşağı camdı. Kırk yedinci kattaydım ve şehre dalmak üzereymişim gibi bir his veriyordu. Göz hizamda hiçbir şey yoktu, sadece nefes kesici bir manzara vardı. Gölgeler rahatsız etmesin diye odanın ışıklarını kapadım. Akşam çöktüğünde şehrin ışıkları onlarca metre aşağımda parıldamaya başladı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Elbette Paris'te

Montparnasse Kulesi'nin çatısına çıkmıştım ama fotoğraf makinelerinin flaşları ve histerik çığlıkların ortasında onlarca turistle birlikteydim. Buradaysa mutlak sessizliğin ve karanlığın içindeydim. Cama yaklaştım ve seyre daldım.

Aklıma yazar Amélie Nothomb geldi; *Kıran Kırana* kitabında Tokyo'ya yukarıdan bakmanın verdiği bu inanılmaz hissi, ışıklı boşluğa duyulan bu baş döndürücü çekimi öyle güzel anlatıyor ki. Defenestrasyondan* bahsediyordu. Bu baş döndürücü kendimi pencereden atma hissini yaşıyordum; bu bilmediğim şehrin titreşimlerini hissediyordum.

Louis'nin kamerasını açtım ve elimden geldiğince yüksek sesle anlatarak uzun süre çekim yaptım. Gelip burayı görmen gerekecek canım. Beni buraya getirdiğin için teşekkürler.

Bu halde ne kadar kalmıştım? Louis'nin yazdığı mucizelerden birinin yanına tik atmama yetecek kadar:

- Bir gökdelenin tepesinden Tokyo'nun ışıklarının tadını çıkarmak.

Buranın güzelliği öylesine nefesimi kesmişti ki, bu akşamı otelimde geçirmeye karar verdim. Son katta baş döndürücü bir havuz vardı, o da tümüyle camdandı. Ayaklarım suyun içinde, sıcak çayımı yudumlarken keyif olsun diye kendimi pencereden atabildim. Bir an için yeryüzündeki cennete dokunduğumu sandım. Sadece bir an.

Bir an sonrasında, üç kat aşağıdaki restoranda, aynı heyecan verici manzara eşliğinde akşam yemeğimi yiyordum. Geldiğimden beri, birkaç saattir, nihayet yalnız başına olmanın ne hoş olduğunu, zamanımı kendi istediğim gibi planlayabileceğimi tekrar edip duruyordum. Bunu gerçekten düşünüyor muydum yoksa kendimi buna ikna etmeye mi çalışıyordum bilmiyorum. Şehrin tepesinde, yanımda Tokyo rehberimle ve*

* Pencereden atarak gerçekleştirilen bir infaz türü. Romanda, katı çalışma gelenekleri olan Japonya'da bir şirkette çalışmaya başlayan Batılı bir kadının işyerinde yaşadığı buhranı aşmak için "zihinsel" olarak her gün pencereden kendisini atarak rahatlamasından bahsedilir. (ç.n.)

etrafım romantik bir akşam yemeği yiyen çiftlerle çevrili halde oturmuşken bir anda kendimi huzursuz hissettim. *Single* tek masa benimki mi diye salona göz gezdirdim. Restoranın öteki ucunda bir masa daha vardı. Onurumu kurtarmıştım. Kılığı ve siluetine bakılırsa bir erkekti. Ama bu uzaklıktan ve loş ışıktan dolayı seçmekte zorlanıyordum.

Ayağa kalkıp tuvalete gittim. Louis'nin listesindeki bir başka deneyim olan Japon tuvaletleri maddesini daha önce odamda halletmiştim. Louis şöyle yazmıştı:

- *Japon tuvaletlerinin bütün düğmelerine basmak.*

Doğruyu söylemem gerekirse ısıtmalı klozetin ve tam arkadan gelen tazyikli suyun hastası değildim. Her nasıl olursa olsun elektronik bir bileşeni olan tuvaletlerden her zaman korkmuşumdur. Nadiren bozulduklarını tahmin etsem de hep bir şeylerin ters gideceğinden, tazyikli suyun yönünün şaşacağından ve yüzüme falan çarpacağından –dehşet sahnesi– ya da bluzumu ıslatacağından korkmuşumdur. Kısacası, Paris usulü eski bideleri tercih ederim.

Masama geri dönerken uzaktan gördüğüm yalnız adama göz ucuyla bir bakıverdim ve donakaldım. Erkek değildi. Biraz yaklaşınca bu sessiz ortamı delip geçen boğuk bir çığlık attım.

"Anne? Burada ne işin var?"

"Merhaba canım. Ne büyüleyici bir yer değil mi?"

"Soruma yanıt vermedin. Anne burada ne yapıyorsun? Burada olduğumu nereden öğrendin?"

"Beni hafife alıyorsun minik kedim. Benim de kendime göre yöntemlerim var biliyorsun ki. Projelerini hemşirelere anlatırken dilini daha fazla tutmalısın, ayrıca e-posta kutularının şifrelerini seçerken de daha dikkatli olmalısın. Her neyse, çok güzel bir otel seçimi olmuş."

Annem bir *geek*. Yeni teknoloji hastası. Altmış küsur yaşında ama benden çok daha yetenekli. Louis'nin ona her

zaman bayılmasının nedenlerinden biri de bu. "*Geek* bir anneanne çok klas," derdi bana hep. Bense bunu bir şanssızlık olarak görüyorum.

"Anne, ne böyle bir oteli ne de böyle bir yolculuğu ödeyecek paran var, ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Ekonomi sınıfında on iki saatlik uçuşun boynumun tutulmasına neden olduğunu söylemem lazım... Sen *business* uçtuğun için sana çok kızdım!"

"Ne yani, aynı uçakta mıydık?"

"Elbette minik kedim. Havaalanına gidip son dakika biletlerinden birini aldım. Seni bir an bile yalnız bırakmayacağımı söylemiştim ve şimdi Louis'ye de bu sözü verdim. Ama haklısın, bu otelin ücretini ödeyecek param yok... Neyse ki sen beni davet ediyorsun."

"Efendim, anlamadım?"

"Danışmadaki kibar çocuk valizlerimi senin odana çıkardı ve bana bir anahtar verdi. Ne de olsa soyadlarımız aynı. Biraz geciktiğimi, sevgili kızımın beraber paylaştığımız odaya çoktan yerleştiğini söyledim, pasaportumu verdim ve her şey halloldu. Tüm bunları o müthiş aksanlı İngilizcemle anlattım, duysan benimle gurur duyardın. Hiç merak etme, fazla yer kaplamam."

Ve böylece kendimi, *king size* yatağımı ve rüya gibi odamı annemle, onun takıntılarıyla ve gürültülü horlamalarıyla paylaşırken buldum.

MOMMY ROCKS

Bayılıyorum bayılıyorum bayılıyorum bayılıyorum. İnanmakta bayağı zorluk çektim ama annemin fikrinin hastası oldum.

Bana bu fikri anlatmaya geldiğinde çelişkili duygular hissettiğimi size söylemem gerek. Önce kendimi biraz tuhaf hissettim. Deftere yazdığım şeyleri yargılamayacağını, ne yazıyorsa öyle yapacağını söyledi. Ona katılmam ve tüm hayallerimi gerçekleştirmem için bana kendime gelme arzusu vermek istediğini söyledi. Bu halde olmasaydım ona elbette hayır derdim. Bu defter benim özel eşyam. Ona karşı çıkacak durumda olmadığım için dinledim. Ve nihayet kendi kendime dedim ki, bunu yaptığına göre beni deli gibi seviyor olmalı. Duygularını hissetmek, benimle böyle konuştuğunu duymak bana iyi gelmişti. Daha önce benimle hiç böyle konuşmamıştı. Ama onun için de üzülüyordum. Korkunç bir şekilde acı çekiyor olmalı diyordum. Dramatik bir şekilde Hégémonie'nin kapısını çekip çıktığını ve cüzi bir tazminat alacağını anlamıştım ama işinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Onu salonda yapayalnız, sıkıntıdan

ölmüş bir halde hayal ediyordum ve bu beni üzüyordu. Hemen sonra anneannemin ona, "Şimdi silkeleniyoruz, kendimizi kaptırmıyoruz, şu sildiğimin oflayıp poflamaların ne zaman bitecek?" (evet, anneannem Odette "sildiğimin", "ananın damı" ve "onun bunun çocuğu" diyordu ve iki yüz yıl öncesinden kalma deyimler kullanıyordu) dediği sahneyi gördüm... Gülümsedim ve buna devam ettim çünkü kendi hayallerimde yerime annemi koymaya başlamıştım.

O deftere yazdıklarımı yavaş yavaş anımsadım ve annemi bazı durumlarda hayal edip katıla katıla güldüm. Elbette içimden, dıştan hep poker surat. Aslında o kadar da poker surat değil. Sessiz sessiz kahkahalar atmaktan kendimi alamıyordum ve annem bir anda benim histerik kahkahamı bir çığlık atarak yarıda kesti. Gözümden yaş gelmişti. Bu benim için de inanılmaz bir şeydi. Hemşireler mi haklıydı, annem hayal mi görmüştü yoksa içimden attığım deli kahkaha gözle görülür bir tepki mi ortaya çıkarmıştı? İçimde bir umut ve neşe dalgasının beni ele geçirdiğini hissettim. Bu bütün gün devam etti ve o zamandan beri de beni bırakmadı.

Annemin Charlotte'a, sürekli Sophie Davant deyip durduğu en sevdiği hemşireye, zihnimde canlandırırım sanıyor ama ben Sophie Davant'ın kim olduğunu bilmiyorum, aklındaki fikri açıkladığını duymuştum. Charlotte da gülmekten yerlere yattı; annem sınav vermeye, yazdığım ilk sayfalardan, Tokyo'yla ilgili olanlardan başlayacağı için Japonya'da çektiği videoları bana gönderebilmek için ona bir iPad verdi. Sınav diyorum çünkü benim için hayal olan şeyler annem için kolayca Koh-Lanta'ya* *dönüşebilir. Ki bu da başlı başına çok güzeldi.*

*Bilincimin yerine geldiği ve kimsenin beni görmeye gelmediği 19 Ocak hayal kırıklığının geçmişte kaldığını söyleyebilirim. Artık annemin yanımda olduğunu ve mücadele**

* Tayland'ın bir adası. (ç.n.)

ettiğini biliyorum. Anneannemin de burada olduğunu biliyorum. Bu arada size, beni kırıp geçiren, gösterinin en can alıcı yerini anlatayım. Annemden birkaç dakika sonra anneannem Odette beni görmeye geldi, Charlotte-Sophie Davant ile hiçbir şey yokmuş gibi konuştu ama ben anneannemin bir oyun peşinde olduğunu hissediyordum. Annemin planından haberdarmış gibi davranıyordu ama ben bununla ilgili hiçbir fikri olmadığını biliyordum. Anneannem çakalın tekiydi. Charlotte ona gayet doğal bir şekilde her şeyi anlatınca anneannem de bu bilgileri gayet normal bir şekilde dinledi.

Charlotte odadan çıkınca anneannem yanıma yaklaştı ve kulağıma, annemin tek başına hiç bilmediği o kadar uzak bir ülkeye gitmesine izin veremeyeceğini, beni birkaç günlüğüne bırakmak zorunda kalacağı için üzgün olduğunu ama benim bunu anlayacağımdan emin olduğunu fısıldadı. Ve elbette anneme hiçbir şey söylememek gerektiğini, onu uzaktan takip edeceğini de söyledi. Bana güvenebilirsin anneanne, bir mezar taşı gibi sessiz olacağım. Lafın gelişi işte, gerçi böyle söyleyerek beni bitirmişti. Normal halimde olsaydım bütün gün bunlarla dalga geçmekten karnıma ağrılar girerdi. Küçük bir fare olup anneannemin uçaktan indiğini gördüğünde annemin suratını görmek isterdim.

Anneme bayılıyorum, anneanneme de bayılıyorum, muhteşemler. Tokyo gezilerinin hikâyesini sabırsızlıkla bekliyorum, çok heyecanlı olacak.

10

23 GÜN

ANNEM HAKKINDA HER ŞEY

Saat farkından kaynaklanan uykusuzluğun ve yatak arkadaşımdan gelen garip seslerin yardımıyla bütün gece düşündüm. Hayatımı. Annemi. Bizi.

Haddi hesabı olmayan bir zamandan beri Thelma'ydım, öteki adıyla her şeye ve hiçbir şeye karşı mücadelede, eylemde, tepkide asi. Annem bana bu ismi verdiğinde henüz ortada film yoktu, bunun için fazla yaşlıyım. 1977'de doğdum, annem Odette'in büyük hayranı olduğu Thelma Houston'un tüm dünyada satış rekorları kıran "Don't Leave me This Way" şarkısının çıktığı sene. İnsanlar ismimi duyduklarında elbette Susan Sarandon ve Geena Davis'in filmi akıllarına geliyor. Ridley Scott'un filmi *Thelma ve Louise* çıktığında ben özenti ve aklı bir karış havada bir ergendim, kendimi aynı anda güçlü ve seksi bu kadınlarla özdeşleştirmiştim ve benim için bu mutlak bir referans noktası, bir tür kadınlık ideali haline gelmişti. Hiçbir zaman Tanrı'ya inanmayan

ben, bunda bir nevi kaderin bir işaretini görmüştüm: Bu isim artık eski bir disko 45'liğinden daha ilginç bir simgeyle bağlantılıydı. Filmin sonunun iyi olmadığını biliyorum ama bende bıraktığı iz olumluydu. *Thelma ve Louise* kadınların özgür iradesinin, erkeklere tamah etmeyen kadınların, onlardan hiçbir şey beklemeyen, tek başına ayaklarının üstünde duran kadınların sembolüydü.

Hamile kaldığımda bebeğimi doğurmaya ve onu babasız yetiştirmeye karar vermiştim; bir kızım olmasını ve adını da Louise koymayı umuyordum. Ama işte Louise bir erkekti. Ve böylesi de çok iyi oldu. Louis hayatımdaki tek önemli erkek.

Annem de beni yalnız yetiştirmişti. Odette hâlâ kendi bedenini kontrol etme hakkı ve düşünce özgürlüğü için mücadele eden altmış sekiz yaşında bir kadın ve ben bunun için ona hayranlık duyuyorum. Demir çelik endüstrisinin dağıtılmasına karşı bir gösteri sırasında ölen bir babanın idealize edilmiş hatırasıyla büyüdüm. Bir yaşından küçükmüşüm ve bu dokunulmaz, yerine başkası konulamaz baba figürü tüm aile hayatı umudumu silip süpürmüştü. Annem onun sendikacı hatırasını devam ettirmişti, kendimi bildim bileli onu hep mücadele içinde gördüm. Hayatında hiçbir erkeğe açık kapı bırakmadı. Acısını mücadelesine ve öncelikli eğitim bölgesinde yaptığı öğretmenliğe gömmüştü. Başarı herkesin hakkıdır tatlım. Ona nasıl hayranlık duyulmazdı! Onunla yollar nasıl arşınlanmazdı! 1 Mayıs gösterilerini anımsıyorum; önce onun omuzlarında, birkaç sene sonra da bir pankartın ucunu, sonra da kendi dövizimi tutarken. Onun kızı olmaktan, kendim olmaktan, babamın mirasını sürdürmekten gurur duyuyordum.

Sonra ergenlik yıllarım geldi. İç sıkıntılarım, utanıp sıkılmalarım, başkalarıyla aynı şekilde davranmak için yanıp tutuşmam, herkes gibi markaların, Amerikan prens ve pren-

seslerinin, güzellik klişelerinin esiri olma isteğim. Che Guevara baskılı *sweatshirt*lerden, evde kesilen saçlardan, lime lime oluncaya kadar giyilen spor ayakkabılardan, kapitalist dünyayı reddedişten, okulun popüler kız grubuna girmemi engelleyen ve Nike Air Jordan'ları, salaş Poivre Blanc kazakları, tepeden tırnağa fermuarı açılmış Adidas eşofmanlarıyla çok çekici görünen yaşıtım erkeklerin laf atıp dalga geçmelerine neden olan bu alternatif hayattan bıkmıştım.

Annemin bunları tümüyle reddetmesini anlamamış, bu normal hayatı yaşamamı kabul etmemesini reddetmiştim. Ondan kati bir şekilde nefret etmeye ve hayatım için istediklerinin sistematik olarak tam tersini yapmaya başlamıştım. Tahta gibi görüntüsünden, eskimiş kotundan belli olan yay bacaklarından, sigarasını başparmağıyla işaretparmağı arasında tutarak içmesinden, hep tokayla tutturduğu külrengi saçlarından, kovboy ıslıklarından, sert bakışından ve kırıcı sözlerinden, benim hayat tarzımı onaylamayışından nefret ediyordum. Onun tiksindiği ne varsa ona dönüşmüştüm ve ben de her şeyi bunun için yapıyordum. Onun gözünde, en güzel yıllarımı mesleki kariyerim için harcayan, kafayı saf bir yapaylık vadeden ürünler satan, bir fabrikayı kapatıp başka ülkede açmakta tereddüt etmeyen uluslararası bir şirketin kâr etmesine takmış sorumsuz bir anneydim.

Aramızdaki tek bağ Louis'ydi. Louis'nin anneannesini her istediği zaman görmeye izni vardı. Her zaman. İlke gereği, nereden geldiğini bilme meselesi. Ayrıca üçümüzün ayda bir yaptığı *brunch*lar vardı. O ünlü 7 Ocak Cumartesi günü de olması gerektiği gibi.

Geceleyin böyle uzun uzun ve yoğun şekilde düşündükten sonra nihayet kaderimi kabul etmeye karar verdim. Annem burada, Paris'ten on bin kilometre uzakta benimleydi. Ve Louis'nin mucizeler defterine yazmış olduğu şeyleri harfi harfine takip etmeye kendimi adamıştım.

Louis, Japonya'da yaşamak istediklerine dair kesin bir liste hazırlamıştı, koyduğu başlık her şeyi özetliyordu:

Tokyo'da, hayatta en sevdiğim insanla (şimdilik annem) çılgın bir gün geçirmek

"Şimdilik annem" kısmının beni biraz sarstığını söylemeliyim. Üstesinden gelmeyi başarmıştım ama onun günün birinde, birini benden daha çok sevebilecek olma fikri kırık kalbimi –ve sarsılmaz egomu– yaralamıştı. Daha sonra, ben de onun yaşındayken annemi diğer herkesten çok daha fazla seveceğimden kuşku duymadığımı anımsadım, gururumu bir tarafa bıraktım ve bu küçük parantezi unuttum. Başta bu maddeye tek kişi olarak tik atmayı düşünmüştüm çünkü "hayatta en sevdiğim insan"la Tokyo'da "çılgın bir gün" geçirecektim, yani Louis'yle. Düşündüm, bu oyunun kurallarını bozmak anlamına geliyordu. Louis deneyimlerin iki kişiyle yaşanması gerektiği koşulunu öne sürmüştü, demek istediği buydu. Fakat Louis dışında gerçekten sevdiğim kimse olmadığını itiraf etmeliydim... Üzücüydü ama böyleydi. Olası sevgililerim listesinde ikinci sırada annem vardı, bunu kabul etmek zorundaydım.

Bu koca yatakta, on dört yaşımdan beri ilk defa annemin yanına uzanmış halde, "sevdiğim insanlar listesi"nin ıssızlığının farkına vardım. Asosyal biri değildim, birlikte güzel bir akşam geçireceğim bir sürü insan tanıyordum ama gerçek anlamda dostum yoktu. Dostluk ve aşk emek istiyordu ve uzun zaman önce bunu yapmak istemediğime karar vermiştim. Louis'nin babasını, ona baba olacağını söylemeden terk ettiğimde. Kazadan beri haber almak için bana ulaşmaya çalışan insanlar bir elin parmaklarını geçmezdi. Onları geri aramamıştım. Facebook'ta bir sürü arkadaşım vardı, gerçek hayatta da gördüğüm birçok kız ve erkek arkadaşım, fakat gerçek dostum yoktu. Bundan dolayı mutsuz değildim, bu benim seçimimdi. Önceliklerim her zaman belliydi. Oğlumu

yetiştirmek ve parlak bir kariyer yapmak.

Odile teyzemin hiç çocuğu yoktu, bu en büyük mutsuzluğuydu. Şu anda ailem sadece Louis ve annem. Yataktan kalktım. Perdeleri açık bırakmıştık, şehrin beyaz ışıkları odayı hayaletimsi bir ışıltıyla yıkıyordu. Annemi uyurken seyrettim. Rahatlamış görünüyordu. Yüzü uyanıkken olduğundan daha yumuşaktı. Güzel göründü gözüme. Sıradan olmayan, köşeli, inatçı bir güzellik. Başımı tekrar yastığa koydum ve onu izlemeye devam ettim. Kendi kendime, bu ünlü çılgın günü anneannesiyle geçireceğim için Louis kesinlikle çok mutlu olurdu dedim.

Uyanıp ona bunu teklif ettiğimde, çelik mavisi gözlerinde yeni bir ışıltının parladığını gördüm. Bunu beklemiyordu. Kuşkusuz Japonlara ateş püskürüp yüksek sesle bana lanetler okuyarak beni gizli bir ajan gibi takip etmek zorunda kalacağını zannediyordu fakat şimdi ona bambaşka bir bakış açısı öneriyordum. Bana sadece teşekkürler dedi, duygularını saklamak için gözlerini yere doğru indirdi, sonra, "Ee, nereden başlıyoruz?" diye sordu. "Umarım kalbin sağlamdır çünkü yapılacak bir dünya şey var," diyerek cevap verdim. Uzun zamandır duymadığım neşeli bir kahkaha patlattı.

Böylece Tokyo'nun olağandışı ılık bir kış gününde dışarı çıktık.

11

23-22 GÜN

ANNEM HİZMETÇİ KILIĞINDA BİR KARAOKE'DE

"Anniiiiie aime les suceeeeetteees, les sucettes à l'aniiiiiis....."

Annemin, etrafında her cümle sonunda "*Kanpai!*"* diyen güleç Japonlarla, üstünde gülünç bir hizmetçi kıyafetiyle nefret ettiği bu şarkıyı söylerkenki gerçekdışı imgesi herhalde gözlerimin önünden hiç silinmeyecek.

Bu büyülü ânı gerçekten de sanal olarak ölümsüzleştirmeyi düşünmüştüm. Videoya çekmekte zorluk yaşıyordum çünkü gülme krizine girmekten kamerayı sabit tutamıyordum. Bir ara, o gece bize eşlik edenlerden biri elimden kamerayı aldı, arkadaşları bana ikinci bir mikrofon uzatıp beni hiç-uyumayan-trendi semt Shibuya'nın bu karaokesinin mini sahnesine itti. Normalde içki içmeyen ve umeshu –bir tür erik şarabı– kadehlerini arka arkaya yuvarlayan annem,*

* *Japonca.* Şerefe. (ed.n.)

bir Alsace şehri bira festivalindeki sarhoşlar gibi boynuma sarılıp bu düeti benimle paylaştığı için ne kadar mutlu olduğunu haykırdı ve France Gall'in şekerli ve sekse bulanmış şarkısının ardından gelen "Que Je T'aime" ile daha fazla böğürmeye başladı. O gece Japon karaokelerinin içki içilen çılgın yerler olmalarının yanı sıra gerçek bir uluslararası albüm müzeleri olduklarını ve 60'lardan 90'lara Fransız şarkılarının buralarda önemli bir yer tuttuğunu keşfettik.

Günümüz çok daha sakin başlamıştı. Louis'nin çizdiği programı harfiyen takip etmiştik ve yapacağımız şeyleri yapmadan hemen önce söyleyip annemi heyecanlandırmıştım. Yani annem için gün hiç bitmeyen bir sürprizdi. Avrupa dışına ilk defa, Fransa dışına sadece üç defa çıkmış annem bir çocuk gibi daha fazla keşfetmek istiyordu. Programı bildiğim ve –Japonca bilmediğimizden– İngilizce konuştuğum için bana güveniyordu; rollerimizi değişmiş olduğumuz duygusuna kapılmıştım: 65 yaş üstü kartı olan çocuğuyla yolculuk yapan bir anneydim.

İlk durağımız Ikebukuro'daki Pokemon Center'dı; oradan otuza yakın "*ultra-nadir*" kart aldık, Pikachu ve arkadaşlarının devasa heykellerinin önünde poz verdik. Çizgi karakterlerine göre giyinmiş tuhaf yaratıklar bizi selamladı: Studio Ghibli karakterleri kılığına girmiş gençler, şeker pembesi giymiş öğrenciler, *punk* lolitalar, gürültücü gruplar halinde dolaşan süper kahramanlar. Bir Sailor-Moon, iki Hello Kitty, bir Totoro ve birkaç Pokemon kahramanını tanıdım ama eminim ki Louis bunların çoğunu bilirdi.

Meiji-jingu Şintoist Tapmağı etrafındaki devasa parkta dolaştık. Şehrin çalkantısının ortasında bulunan bu doğa ve tarih vahasına hayran kaldık. Şaşırtıcı bir dekor değişikliği. Görkemli bir şekilde ziyaretçileri karşılayan eski *sake* fıçıları önünde *selfie* çektik, sonra da kameramızı bir duvarın üzerine koyup dakikalar boyu bu özel yerin atmosferini filme

aldık. Louis, Tokyo'nun doğasının olağandışı sessizliğini, şehrin rafine bir işitsel arka plan oluşturan gürültüsünü zevkle dinleyebilirdi. Ön planda kuşların cıvıltısı ve yaprakların hışırtısı vardı. Programın devamını beklerken uzun süre burada kaldık.

Meiji-jingu'da geleneksel bir düğün kutlaması yapılacaktı. Louis'nin neden bir Japon düğününde bulunmayı istediğine dair bir fikrim yoktu, muhtemelen bir mangada görmüş ve şaşırtıcı güzellikte olduğunu düşünmüştü. Kortej ilerliyordu. Bir baş işaretiyle geline filme alıp alamayacağımızı sordum, bir gülümsemeyle kabul etti. Meiji-jingu'nun ve ânın büyüsüne kapılmış görünüyordu; bir ipek kozasına, saf bir krizalite benzeyen kar gibi kıyafetinin içinde hareketsizdi. Zaman kimonoların kırmızısında, çatıların bakırında, yavaş ve uyumlu adımlarda, geleneklerin ağırlığında donakalmış gibiydi. Kameraya eğilip kısık sesle, ânın ihtişamını koruyarak sahneyi anlattım. Görülmesi gereken bir gösteri aşkım. Burada buna şahit olman gerek. Bizi buraya getirdiğin için teşekkürler.

Kendimize gelmek için hiç ara vermeden kendimizi Shibuya kazanına attık. Shibuya'yı herkes tanımadan biliyor. Yaya geçişlerinin birbiri içine girdiği, ışıklı olduğu kadar sesli de olan devasa ekranlarla kaplı yüksek binaların bulunduğu inanılmaz bir dörtyol ağzıydı. Japon Times Square'i. Bu efsanevi dörtyol ağzı hakkında, Japon disiplininin bir örneklemi olduğunu okumuştum; trafik ışığı yayalar için yeşile döndüğünde yüzlerce insan aynı anda, birbirlerine çarpmadan karşıdan karşıya geçiyordu. "Burada Parisliler karşıdan karşıya geçseydi nasıl bir cehennem olacağını düşünsene," dedi annem her zamanki nezaketiyle. Gerçekten de doğru söylüyordu. Louis'nin aklından geçenlerden biraz korkmuştum ama hepsini harfiyen yerine getirmeliydim. Hepsini harfiyen yaşamalıydık.

Etrafımızda yüzlerce insanla yaya geçitlerinden birinin ucundaydık. Yüze yakın insan da karşımızdaydı. Tüm itirazlarına rağmen Louis'nin kamerasını annemin alnına, onu güldüren ve armudun dibine düştüğünü, benim tam anasının kızı olduğumu homurdanmasına neden olan bir "ister beğen ister beğenme" ödülüyle yerleştirdim. Kamerayı açtım. Kırışık elini tuttum.

"Üçe kadar sayıp gözlerini kapa."

"Dalga mı geçiyorsun sen? Yoksa ölmemi falan mı istiyorsun?"

"Üçe kadar say, gözlerimizi kapıyoruz anne."

"İsa, Meryem, Yusuf... Benim suçum neydi Tanrım?"

"Anne, sen Tanrı'ya inanmazsın ki!"

"İşte bu her şeyi açıklıyor."

Güldüm, güldü. "Bir, iki, üç, kapa gözlerini!" dedim.

Yayalara yeşil ışık yandı ve biz kalabalığın ortasında, gözlerimiz kapalı ilerledik. Annem biri ona her değdiğinde korkunç çığlıklar atıyordu, bense kahkahalarla gülüyordum. Sonra ayağımı çarptım, kaldırım olmalıydı, sendeledim, annem beni tuttu, doğruldum ve gözlerimizi açtık. Karşıya geçmiştik. Dünyanın en kalabalık dörtyol ağzından bir kere bile itilip kakılmadan, gözlerimiz kapalı karşıdan karşıya geçmiştik. Şu Japonların inanılmaz bir disiplinleri ve dokunaklı bir nezaketleri vardı. Annemle birbirimize baktık ve kahkahalarla gülmeye başladık. Galiba kendimizi capcanlı hissetmiştik.

Shibuya yaya geçidine bakan bir kafede hak ettiğimiz molayı vermeye karar verdik ve fonda son moda Japon şarkılarıyla birlikte karşıdan karşıya geçenlerin dansını uzun süre izledik (ve videoya çektik). Hava kararırken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık. Saat neredeyse beş olmuştu ve daha tamamlamamız gereken bir programımız vardı.

Taksiyle, ülkenin gece hayatının kalbi olan, dikkatli olunması gerektiğini de okuduğum Shinjuku Mahallesi'ne gittik. Oyun salonları, kadınların bir çeşit konsomatris olarak çalıştığı klas barlar, restoranlar, caz kulüpleri ve Yakuza –yerel mafya– toplantılarının birbiri içine geçtiği Kabukicho'nun merkezinde öylesine birinin peşine takılmamak en iyisiydi. Kendimizi kalabalığın, çalkantının, anlamadığımız harflerden ışıklı yatay tabelalarla dolu sokakların içine attık. Louis'nin listesinde bahsettiği adresi zorlukla bulduktan sonra –ki Tokyo'yla ilgili her şey büyük bir kesinlikle belirtilmişti– kendimizi Tomohiro Tomoaki'nin, starların dövmecisi, namıdiğer Tomo Tomo'nun bekleme salonunda bulduk. Oğlumun uçuk kaçık Japon hayalleri listesinde bir maddeyi daha işaretleyebilmek için bu adamdan bedenimin bir kısmına silinmeyecek şekilde dövme yapmasını istemek durumundaydım.

Duvarlar, şurada kalçasında bir kartalla, burada kasığının hemen üstünde iştahla açılmış bir ağız dövmesiyle gururla poz vermiş (klas bir kadın, hangi ünlü kadın olduğunu işkence altında bile söylemem) uluslararası starların fotoğraflarıyla kaplıydı... Ve ben nasıl bir cehenneme düştüğümü merak etmeye başladım. Annem beni videoya çekip sağ yanağıma bir penis dövmesi yaptırmak üzere olmamın nasıl bir his olduğunu sorarak röportajcı oyunu oynamaktan hınzırca zevk alıyordu, Japonca seviyeni görelim, ha ha! Aman çok komik. Sade bir şey seçip sol bileğimin içine büyük harfle basit bir *L* yaptırmaya karar vermiştim. Harf çoğu zaman saatimin altında saklı kalacaktı.

Tomo Tomo bana dövmeyi yaparken gözlerimi kapadım ve sonuçtan çok memnun kaldım. Katlanılır bir acıyla gizli ve olağanüstü şekilde Japonlaştırılmış bir *L*. Muhtemelen gereğinden fazla eğilerek –karmaşık Japon davranış kalıp-

larını galiba hiç anlayamayacağım– ona teşekkür ettik ve yeniden Kabukicho'nun karmaşasına karıştık.

Golden Gai'de –ancak beş ya da altı kişinin sıkışabileceği barları gizleyen mikro evlerden oluşan sıradışı bir mahalle– ilk *umeshu*'muzu içtikten sonra geleneksel bir restoran olan *izakaya*'ya girdik. Ayakkabılarımızı çıkarıp yere, bir *tatami* minderinin üzerine oturduk. Yaşadığımız maceralar karnımızı acıktırmıştı. Louis'nin listesinde korkutucu olduğu kadar heyecan verici de olan bir madde yazılıydı:

- Bir izakaya'da akşam yemeği yemek, Japonca yazılmış fotoğrafsız bir mönü istemek, rastgele 5 yemek ısmarlamak... Ve hepsini yemek!

"Galiba ben bu maddeyi pas geçeceğim minik kedim. Nihayetinde Louis'nin yazdıklarını yerine getirmesi gereken sensin, ben değil."

"Çok yüzsüzsün anne, benim davetlim olmaya karar verdin madem, sonuna kadar davetlimsin! Hadi iki *umeshu* daha alalım, keyfini yerine getirir!"

Annem gözlerini yukarı doğru kaldırıp gülerek sinirlenmiş gibi yaptı ve en güzel aksanıyla bana şöyle dedi: "Git bize uu-mey-şu getir..."

Tek kelime bile İngilizce bilmeyen bir garsona, ne olduğunu bilmediğimiz yazıları parmağımızla göstererek sipariş verdik. Garson her seçimimizden sonra şaşırmış görünüp –oldukça içselleştirilmiş, Japon tarzı bir şaşkınlıkla– bize sorular sordu. Elbette hiçbir şey anlamamıştık ve iki sabırsız tavuk misali gıdaklayarak salak gibi kafamızı sallamıştık. Kendimi Mannekenpix'in yemeklerini bekleyen Oburiks gibi hissetmiştim.

Kısa süre sonra masamıza çeşitli balıklardan suşiler ve yumuşakçalar geldi; somonu, tonbalığını, yılanbalığını, balık yumurtasını (ama hangi balığın?) ve ahtapot benzeri bir şeyi tanımıştık. Fakat ekşimsi, beyaz etli bir balığı ve yapış-

kan bir deniz mahsulünün ne olduğunu anlamamıştık. Daha sonra adının *udon* olduğunu anladığımız, içinde karides, ne olduğunu anlamadığımız sebzeler, kızartılmış tofu ve yosun olan büyük bir erişte çorbası geldi. Buraya kadar her şey yolundaydı. Daha sonra önümüze sade bir pirinç pilavı tabağı geldi, daha yakından bakınca bütün halde, gözleri dahil kızartılmış minik balıklarla süslü olduğu görülüyordu. Annem itiraz etti ama yüzümüzü ekşite ekşite hepsini yedik (aslında kıtırdattık, çünkü bu küçük balıklar kabukluydu).

Şef, sol elinde canlı bir mürekkepbalığı, sağ elinde büyük bir bıçakla masamıza kadar geldi. Şen kahkahalarımız yarıda kaldı, bağırarak konuşan şef bize anlaşılması güç bir tirat atıp hayvanı ahşap bir tepsiye yerleştirdi. Sonra sessizce parçalara ayırıp ince, şeffaf dilimleri küçük kâselere koydu. Annem görmemek için kafasını çevirirken ben gülerek ona canlı istiridye yediğine göre "neredeyse canlı" mürekkepbalığını da deneyebileceğini anlatıyordum. Sonra şef önümüzde dikildi, ona teşekkür ettik ama yanımızdan ayrılmadı. Açıkça bizim balığı tatmamızı bekliyordu. Başka seçeneğimiz yoktu. Kamerayı elime aldım ve annemin surat asmasını, hâlâ hareket eden bir mürekkepbalığı parçasını ağzına atarkenki kusma reflekslerini çektim.

Tüm bunların ağzımızda bıraktığı tadı biraz *sake*'nin yardımıyla yıkadık, sonra birkaç bin yeni (birkaç on avro) duman altı bir *pachinko*'da, gürültülü olduğu kadar ışıklar da saçan makinelerin desibellerinin patladığı ve tehlikesiz adrenalin peşinde koşan binlerce çalışanın sıkıcı hayatlarını söndürdüğü kalabalık bir tür kumarhanede kaybettik. Shinjuku'daki avam gezintimizi güzel bitirmek için Robot Restoran'da *wasabi*'li bira tattık; eğlenceli bir *Bioman* bölümü, Amerikan müzikli bir komedinin uyduruk parodisi ve şarkılı, danslı, bağrış çağrışlı Bollywood şovu arası bir kabare gösterisi izledik.

Shibuya'ya dönüş yolunda çakırkeyif bir Japon grubuyla bu karaokeyi seçtik, Eurovision şarkıları ve gülünç bir kılık değiştirmeyle son kozlarımızı paylaştık.

Otele annemi kolundan tutarak götürdüm –sallanmadan yürüyemiyordu–, resepsiyon görevlisi, içinde bir parça endişe de taşıyan bir gülümsemeyle selam verdi.

"*Everything's fine, don't worry. Good night.*"*

Saat sabahın dördüydü. Annemi yatağa yatırdım, ayakkabılarını ve hizmetçi kız peruğunu çıkardım. Son bir defa kendimi pencereden aşağı attım, sonra ben de uzandım.

Oğlumu uyandırmaya çalışırken küçük bir kız olarak uyuyakalmıştım. Annemin yanma kıvrılarak.

* *İng.* Her şey yolunda, endişelenmeyin. İyi geceler. (ed.n.)

MUCİZELER DEFTERİNDEN ALINTI

Tokyo'da dünyada en çok sevdiğim insanla (şimdilik annem) çılgın bir gün yaşamak

- Ikebukuro'daki Pokemon Center'dan ultra nadir bir sürü kart almak!

- Meiji-jingu'da geleneksel bir düğünde bulunmak (kimonolarla falan...).

- Shibuya yaya geçidinde gözlerim kapalıyken kalabalığın beni sürüklemesi.

- Starların dövmecisi Tomo Tomo'ya dövme yaptırmak (adres: Tōkyō-to, Shinjuku-ku, Kabukichō, 1 Chome-12-2).

- Bir izakaya'da akşam yemeği yemek, Japonca yazılmış fotoğrafsız bir mönü istemek, rastgele 5 yemek ısmarlamak... Ve hepsini yemek! Namm namm!

- Japon tuvaletlerinin bütün düğmelerine basmak.

- Shinjuku'daki Robot Restoran'da şov izlemek.

- Golden Gai'de bir içki içmek.

- Bir pachinko'da kulaklarımın zarını patlatmak.

- Bir Shibuya karaokesinde boğazım yırtılırcasına şarkı söylemek.

- Bir gökdelenin tepesinden Tokyo ışıklarını izlemek.

21-17 GÜN
CESARET

Charlotte 405 numaraya "mucizeler odası" adını verdi ve şimdi herkes de öyle söylüyor. Annem, kolunun altında kamerasıyla geri dönüp anneannem Odette'le Tokyo'da videoya çektikleri her şeyi bir ikindi vakti boyunca anlatıp izlettiğinden beri tüm Robert Debré Hastanesi'nin yıldızı oldu.

Charlotte, annem video gösterimi yaparken yanında olmak istediğini söyledi ve bunun mümkün olabilmesi için de annem onun –artık onun bir adı var ve ona Sophie Davant demiyor– boş gününü seçti. Charlotte elbette yolculuğun içeriğini biliyordu çünkü tabletten bana bir kısmını dinletmişti ama hikâyenin tüm ayrıntılarını "canlı" olarak dinlemek istiyordu. O öğleden sonra, diğer hemşireler, hasta bakıcılar ya da bölüm sekreterleri molaları sırasında odaya girip çıktılar; her seferinde aynı neşeli kahkahalar ve aynı teşekkür sözcükleriyle. Gösterimin sonunda Charlotte anneme, "Oğlunuz için yaptığınız şey olağanüstü," dedi ve ben de buna kesinlikle katılıyorum.

Bütün öğleden sonra gülüp eğlendim, keşke tüm bunları görebilseydim! Hem film olarak hem de canlı canlı. En sevdiğim şey de annemle anneannemin istemeden, ucuz ve yaşlı işi şakalar yapan Laurel ve Hardy gibi bir komedi ikilisi olması. Bayıldım ve davetsiz gelen izleyicilerin alkışlarına bakılırsa yalnız da değilim. Anneannem gösterim sırasında da buradaydı ve ikisi arasında bir şeyler geçtiğini hissettim. Nasıl desem... Sırdaş olmuşlardı galiba. Onları hiç böyle duymamıştım. Videoların montajını belli ki anneannem yapmıştı çünkü annem bu işten hiç anlamaz ve anneannem teknolojik aletlerde çok iyidir ve hiçbir şeyi sansürlemediğini size söyleyebilirim. İnanılmazdı. Ayağa kalkıp bağırmak istedim: "Hey millet, onlar benim annemle anneannem ve kafayı yedirecek kadar müthişler!!!"

Daha sonra annem benimle yalnız kaldı, beni uzun uzun öptü, galiba... Ve mucizeler defterimde sonraki sayfayı çevirdi. Orada yazılanları okudu ve neredeyse altına işeyecekti. Başlarda içinde cinsel bir şeyler de olmasından utanmıştım ama bunları nasıl yapacağını bilmese de kesinlikle yapacağını söyledi. Günlerden 29 Ocak'tı, kendisine iki gün verdi, izci sözü (ki hiçbir zaman izci falan olmadı). Ona yaptıracağım şey düşünülürse, onu işittiğime dair bir işaret gösterebilseydim iyi olurdu. Canım oğlum, seni seviyorum, seni özlüyorum, anneannen de seni özlüyor. Çabuk geri dön, tüm bunları senin için yapıyorum, hayatın ne kadar güzel olduğunu, nasıl da yaşamaya değer olduğunu sana göstermek istiyorum. Söz veriyorum, deneyeceğim anne. Bunu ne kadar istediğimi bilemezsin.

Ertesi akşam annem maceralarından ilkini anlattı. Beni çok şaşırttığını itiraf etmeliyim. Onun böyle şeyler yapacağına inanmazdım. Daha da fenası bundan hoşlanmış, "Cesaret edeceğim!!!" başlığıyla yazdığım sayfadaki saçmalıkları planlı bir şekilde yapmak onu çok eğlendirmiş görünüyordu.

Listenin en basit ve en önemsiz maddesiyle başlamıştı. Rastgele bir taksiye binip telaşlı bir hava takınmak ve macera filmlerinde olduğu gibi, "Şu arabayı takip edin!" diye bağırmaktı. Bu cümleyi hep çok havalı bulmuşumdur ve hep söylemeyi hayal etmişimdir. İşte annem bunu yaptı. Üç defa, çünkü ilk ikisi başarısızlıkla sonuçlanmıştı: Beş saniye içinde taksiden inmişti. Ama üçüncü denemesi başarılıydı. Cümlenin başına basit bir "polis" ekleme ve durumdan dolayı fazla telaşlı, stresli olmayacak ya da ikisinden de biraz olacak biriymiş gibi görünecek sahte bir kart bastırma fikri gelmişti aklına. Bir taksiye hırsla girip oturmuş, polis kimliğini havaya sallamış ve rolüne kendini kaptırmış bir halde –dediğine göre Florent dersleri işe yaramış– cümleyi söyleyivermiş. Şoför gaza basmış. Sonra da hızla sorular sormaya başlamış ama annem hazırlıklıymış. Kimi takip ediyorlarmış? Tehlikeli banka soyguncularını. Polisler genelde iki kişi olurlar, annem niye yalnızmış, bu biraz garip değil miymiş? Annem soyguncuların içine sızmış, takviye birlikler gelecekmiş. Sonra taksici daha ayrıntılı sorular sormuş. Hangi polis birimine bağlıymış? Finans birimi... anti-soygun. Şoför bu birimi hiç duymamış. Normalmiş çünkü daha yeni kurulmuş. Adını ve rütbesini öğrenebilir miymiş? Annem ne diyeceğini şaşırmış ve ağzından bir anda Komiser Adamsberg ismi çıkmış. Şoför polisiye meraklısıymış meğer, Fred Vargas'ın kahramanını biliyormuş, aniden frene basmış ve annemden taksiden inmesini, yoksa gerçekten polisi arayacağını söylemiş. Annem dediğini yapmış. Yine de o anı ölümsüzleştirmek için ve elinde bir kanıt olsun diye taksi-de bir fotoğrafını çekmeye vakit bulmuş. Gözlerimi açma zahmetinde bulunursam o lanet fotoğrafı görebilecekmişim. Bu son cümlede yorgunluğuna verdiğim bir sitem hissettim.

1 Şubat'ta annem, anneannemle birlikte marifetlerini anlatmak için beni ziyarete geldi. Bir önceki gün annem "video

çekimli çifte madde işaretlemesi" için anneannemi yanına almış. "Çifte madde işaretlemesi" deyince neyi kastettiğini hemen anlamadım fakat tabletten videoyu oynatmaya başladığında anladım ve hikâyeyi sanki oradaymışım gibi yaşadım. Olan biten her şeyi harfiyen anlattı, gizli saklı bırakmadı... Videoları sözel olarak anlatmakta gerçek birer usta olmuşlardı. Hikâyelerini daha iyi anlayabilesiniz diye size matematik öğretmenim Madam Ernest ile annem arasındaki diyalogları aktaracağım. Anneannem yanda kamerayı tutuyor. Duyduklarımdan seçtiğim parçalar şöyle:

"Benimle görüşmeyi ve video çekimini kabul ettiğiniz için teşekkürler Madam Ernest. Yaptığınız şey bizim için çok önemli."

"Ne demek, rica ederim. Oğlunuzun yaşadıklarını duyduğumda büyük üzüntü duydum. Umarım bir an evvel komadan çıkar."

"Onunla konuşabilirsiniz, kayıtları ona dinletiyoruz."

"Ah... Tamam. Sevgili Louis, bir an evvel iyileşmeni diliyorum. Sen güçlü bir çocuksun. Bu arada son ödevinden 20 üzerinden 20 aldın, kendinle gurur duyabilirsin."

Parantez açayım, Madam Ernest'in şu yüreklendirmeleri ne boktan, öyle değil mi? Usta Yoda kötü günündeymiş gibi.

"Teşekkürler Madam Ernest. Louis'nin çok etkileneceğinden eminim. Ama... Sizden bir iyilik yapmanızı isteyeceğim. Louis ve tüm dünyadaki diğer hasta çocuklar için. Kabul ederseniz çok sevinirim."

"Elimden gelen bir şeyse memnun olurum."

"Şey. Şöyle açıklayayım. Lütfen bana kızmayın, biraz hassas bir konu. Sosyal medyada yeni bir challenge var işte, adı boob challenge... *Yani bir meydan okuma, 'meme challenge'ı', m-e-m-e. Derin komayla ilgili araştırmalar için farklı insanların memelerine dokunarak fon oluşturuyorlar."*

"Dalga geçiyorsunuz galiba?"

"Yok, hayır. Kansere karşı mücadele için ünlülerin memelerini açtığı şu kampanyaları görmüşsünüzdür herhalde..."

"Evet, sanırım..."

"İşte bu da benzeri bir şey. Yüzler elbette flulaştırılıyor. Kim olduğu belli olmuyor. Ben de bir tuğla da benden olsun, katkıda bulunayım diye Louis için önemli olan insanların memelerine dokunma işine giriştim. Sizin de memelerinize dokunmayı çok isterim Madam Ernest."

Parantez açayım; bunları söylerken annemin sesi neredeyse ağlamaklıydı. Annem inanılmaz biri.

Sahnenin sonu olağanüstüydü. Sevgili matematik öğretmenimin açıkça reddetmesinden sonra annem, Madam Ernest'e birçok insanın –tabii ki anneannemin, en sevdiğimiz hemşire Charlotte'un ve eve temizliğe gelen Françoise'ın– memelerine dokunduğu bir video gösterdi. Annem, Madam Ernest'in nihayet tamam dediğini ve annemin ellerini öğretmenimin sıkı göğüslerine hafifçe koyduğunu, ona teşekkür edip yanından ayrıldığını anlattı. Annem daha sonra bana bu tarz şeylerin yapılmayacağını, lise çocuklarının aklından geçen çılgınlıkları anladığını ama bir kişinin rızası olmadan memelerine dokunmanın cinsel tacize girdiğini açıklayıp ahlak dersi vermeyi ihmal etmedi; neyse ki rica ettiği bu genç nazik kadın –bir şekilde– buna razı olmuştu. Sonuçta onu gafil avlamamıştı. Annem kızgın görünüyordu ama bu öğretmenle ilgili fantezi kurmakta haklı olduğumu, gerçekten çok hoş bir kadın olduğunu ve çok yakında memelerine dokunmama izin verecek –kendi rızalarıyla– birçok kızla karşılaşacağıma emin olduğunu söyleyerek sözlerini bitirdi.

Annem ve anneannem daha sonra nefret ettiğim İngilizce öğretmenim Madam Grospiron'un sınıfını ararken okulun koridorlarında dolaşmaya başlamış. Bulduklarında çaktırmadan (kırk yaşından büyükler için, gizlice) içeri girmişler, anneannem önce kamerayı açmış, sonra da ışıkları ve annem

düzensiz fiiller tablosunun önünde çıplakmış. Deliler gibi gülmeye başlamışlar ve sınıftan çıkarken müdürle burun buruna gelmişler. Annem hâlâ üstünü başını toparlayamamış haldeymiş, bana, "Suratını görmeliydin" dedi... Sonra annem bu işten sıyrılmak için oğlu Louis'nin bir defterini alma bahanesini öne sürerek kendini acındırma kartını oynamış: "Biliyorsunuz işte Mösyö Fares..." Mösyö Fares'in hemen yüreği sızlamış ve başınız sağ olsun demiş. Bu kimseyi güldürmemiş, annem ona benim hâlâ yaşadığımı söylemiş, bu biraz işin eğlencesini bozmuş tabii. Sonrasında annem dalga geçmeyi bırakmış. Bana güçlü olmam gerektiğini, buna hep inandığını, beni her şeyden çok sevdiğini ve çok özlediğini söyledi.

Annemi artık tanıyamıyorum. Tabii annem, annem ama çok daha açık görüşlü, daha eğlenceli, daha rahat, daha komik. Ayrıca daha samimi ve daha konuşkan.

Annemin daha iyi hali.

MUCİZELER DEFTERİNDEN ALINTI

Cesaret edeceğim!

- Madam Ernest'in memelerine dokunmak!

- Bir taksiye binip "Şu arabayı takip edin!" diye bağırmak.

- Madam Grospiron'un dersinde soyunmak!

12

17 GÜN

CHARLOTTE FOREVER

Louis'ye, annesinin ve anneannesinin Paul Éluard Okulu'ndaki müstehcen marifetlerini zorlama kahkahalarla anlatıp odasından çıktığımda yorgunluktan bitmiş haldeydim.

Oturmaya ihtiyacım vardı, buraya, dördüncü katın koridoruna. Bir an için. O sabah, gün boyu zihnimde önemli bir yer kaplayan bir ayrıntının farkına vardım. Louis 2017 Ocak ayı boyunca neredeyse hiçbir şey görmemişti. Bu zamanı, dekoru artık canıma tak ettiren 405 numaralı odada geçirmişti.

İç sıkıcı geometrik, betondan gri bir bulvar dışında manzarası olmayan bu pencereden bıkmıştım. Bu küf yeşili yer döşemesine, üzerinde alaycı kuş, fantastik uzay gemi yapıştırmaları, boğazımı yakan eter kokusunu hafiflettiği iddia edilen hassas çiçeklerin olduğu şu duvarlarına dayanamıyordum. Bu kapıdan içeri soktuğum bu zorlama şiire, yapmacık yaşam sevincine, kimi zaman koridorun öbür köşesinden gelen iniltiler ve çığlıklarla acı verici şekilde tezatlık oluşturan

şu gülümseyen insan fotoğraflarına dayanamıyordum. Buradaki tek gerçek güzelliğe, oğlumun güzelliğine ulaşmamı engelleyen tüm şu borulara, tüplere tahammül edemiyordum. Louis'nin bir daha asla baharı göremeyeceğini düşünmeye dayanamıyordum.

Tüm bu düşünceler benim için dayanılmaz hale gelmişti. Çoğu zaman bunlardan uzaklaşmayı başarıyordum ama 18 Şubat yaklaştıkça, yani Doktor Beaugrand'ın kötü haberi verdiği günden tam bir ay sonrası, içimi bir korku dalgasının zaptettiğini hissediyordum. Louis artık uyanmak zorundaydı. Sonra çok geç olacaktı. Yokluğunun verdiği ezici soğuk beni yaka yaka öldürecekti. Onsuz bir baharın gelişiyle ben hayatta olmayacaktım. Bahar benim fiziki kısıtlamam, duygusal sınırım olacaktı.

Düşüncelerimde kaybolmuş bir halde, daha ilk bakışta umutsuzluğun duruşu olduğu belli olan bir duruşla bu rahatsız hastane sandalyesinde oturuyordum. Eğik başım avuçlarımın içinde dinleniyordu, parmaklarım dalgalı saçlarımda yavaş dairesel hareketler çiziyordu. Bahar fikrinde yok olup gitmemek için kendime masaj yapıyordum. Henüz şubat ayının başındaydık, oğlumu uyandırmak için on yedi günüm vardı, dik durmalıydım.

Charlotte'un yanıma geldiğini duymamıştım, mevsimlere dair düşüncelerimden beni nazikçe uyandırdığında sıçradım.

"Her şey yolunda mı?"

"Beni korkuttunuz... Evet, teşekkürler Charlotte, her şey yolunda. Biraz içim geçmiş, hepsi bu."

"Mesaim bitti, sizi evinize bırakmamı ister misiniz? Saint-Martin Kanalı'nın kenarında oturuyorsunuz sanırım, yolumun üzeri."

"Teşekkürler, çok naziksiniz ama sizi rahatsız etmek istemem. Eve yürüyerek döneceğim, temiz hava iyi geliyor."

"Temiz hava almak istiyorsanız benimle de alırsınız, motosikletleyim. Hadi sizi bırakayım, beni yalvartmayın."

Evet demedim ama onu takip ettim.

Birkaç gün önce bu kıza karşı sevgi ve ilgi beslediğimi fark etmiştim. Hastanedeki bazı iş arkadaşlarının aksine Louis'ye karşı inanılmaz derecede özenli ve saygılıydı. Diğerleri oğlumun önünde, sanki o yokmuş ya da görünmezmiş gibi kişisel konuşmalarını sürdürmekte tereddüt etmezken, Charlotte onunla konuşuyordu. Diğerleri Louis sanki zihinsel özürlüymüş gibi yapmacık bir sesle ve basit sözcüklerle ona hitap ederken, Charlotte yapmakta olduğu şeyi ona normalde nasıl konuşulursa o netlikte anlatıyordu.

Charlotte zor bir işi hep gülümseyerek yapıyordu. Sarışınlığında, ışıltılı teninde yakıcı bir şeyler vardı. Mavi bakışlarında güneşten bir nefes. Keskin, bulaşıcı ve neredeyse şiddetli bir yaşama sevinci. Bir elli beşlik boyuyla bu kız etkileyici bir şekilde istikrarlı, soğukkanlı ve iyi kalpliydi. Cesurdu, hastalarının ya da ailelerinin önünde asla sızlanmazdı. Ona bir şekilde hayranlık duymaya başlamıştım. Kişiliğinden, ağzından çıkanlardan, yaptıklarından dolayı ona saygı duyuyordum. Yine de onun da kendi sorunları olmalıydı. Halledilmesi gereken bir su gideri problemi, ödenmesi gereken kredi borcu, geçmeyen bir nezle, arayıp sormayan bir sevgili, çalışmayan bir iki tekerli.

İçimde aniden onu tanıma isteği yükseldi. Neden bilmiyorum. Evet, biliyorum. Çünkü oğlumu seviyor gibi görünüyor. Sevmek belki biraz fazla kuvvetli bir sözcük, yıllar boyunca her türlü insani sıkıntı karşısında ağlamadan durabilmek için kendisini köreltmiştir ama bu genç çocuğa, annesine ve biraz çatlak anneannesine karşı duyarsız da değildi.

Onun hikâyesi neydi? Bu mesleği yapmaya nasıl karar vermişti? Nerede yaşıyordu? Kaç yaşındaydı? Çocukları var mıydı, evli miydi, köpeği, kedisi ya da *hamster*'ı var mıydı?

Evimin önüne geldiğimizde ağzımdan çıkanlar beni de şaşırtmıştı:

"Biraz yukarı çıkmak ister misiniz?"

"Çok naziksiniz ama gelemem..."

"Bunu gerçekten istediğim için teklif ediyorum. Yoksa size asılıyor değilim!"

Bu son söylediğimi gülerek eklemiştim çünkü tereddüt ettiğini görmüştüm ve bu teklifin –özellikle de kullandığım cümlenin gelişinin– muğlak göründüğünü anlamıştım. O da güldü ve aklına böyle bir şey gelmediğini ama gerçekten de gelemeyeceğini söyledi. Kısa bir duraksamadan sonra şöyle ekledi:

"Açıkçası bu akşam doğum günüm için –iki gün önceydi– evimde küçük bir parti düzenliyorum, gelmek isterseniz sevinirim."

"Teklifiniz için teşekkürler Charlotte, beni mutlu ettiniz. Gerçekten. Ama beni davet etmek zorunda hissetmeyin ve eve iş götürmeyin, hastanede yeterince çalışıyorsunuz. Hastalarınızın depresif annelerinin sorumluluğunu sırtınıza almaya gerek yok... Bu arada, doğum gününüz kutlu olsun!"

"Teşekkürler... Bunu gerçekten istediğim için teklif ediyorum. Yoksa size asılıyor değilim!"

Yeniden gülüştük, Charlotte fikrimin değişeceğinden emin olduğunu ve iki adım uzaklıkta oturduğunu söyleyerek ısrar etti. Benim de, muhtemelen yüz bin Parisli gibi, Saint-Martin Kanalı'nın kenarında yaşadığımı biliyordu ama neredeyse komşu olduğumuzu düşünmemişti. Bana adresini verdi, aslında üç sokak ötede oturuyordu. Utanıp sıkılmasam ya da garip hissetmesem hemen gidebilirdim; arkadaşlar arasında, teferruatlı bir masa kurulmadan, küçük bir davet olacaktı, herkes istediği gibi gelip gidecekti. Sonra ekledi: "Kendinizi biraz akışa bırakın, bu size de iyi gelecek, ben de gelmenizden memnun olacağım!" Hepsini, kendine has parıldayan gözlerle söylemişti.

Kabul ettim. "Süper, o halde saat sekize doğru görüşürüz," gibi bir şeyler söyledi ve motosikleti üzerinde uzaklaşan narin siluetini gördüm.

Kahretsin, neden kabul etmiştim ki? Tanımadığım onca insana ne anlatabilirdim? Eve çıktığımda odamdaki aynada kendime baktım ve bir telaş hissinin içimde yükseldiğini hissettim. Louis'nin geçirdiği kazadan beri ilk defa dışarı çıkacaktım. Pantolonumu çıkarırken durum tespiti yapmaya başladım. Bacaklarımın Dünya Güzellik Kraliçesi'nden çok Chewbacca'ya* özendiğini dehşetle fark edip hemen hepsinin üstesinden geldim. Tenimin gerçek rengi ortaya çıkmıştı. Hégémonie'de beni bu halde taşlarlardı ya da domates yağmuruna tutarlardı.

Saat kaçtı? 16.15. Hazırlanmak ve biraz daha makul görünmek için üç saat kırk beş dakikam vardı. Güzellik salonu tanrılarına, saat altıdan sonra her yerin kapandığı şu Tanrı'nın unuttuğu yerlerden birinde değil de Paris'te yaşadığım için dua ettim... Hâlâ yüzümün gözümün kıllarını aldırmak, Charlotte'a teşekkür etmek için bir buket çiçek almak, kuaföre gitmek, bir aydan beri dolabımda tozlanmakta olan fondötenlerimin yardımıyla kırışıklıklarımı kapatmak için zamanım vardı.

Ceketimi kaptım ve aceleyle dışarı çıktım. Ama önce anneme, hayatının şokunu yaşatacak olan bir *post-it* bıraktım. Hiçbir şey yokmuşçasına ama büyük bir heyecanla şöyle yazdım: "Akşam için yemek hazırlama, ben çıkıyorum."

* *Star Wars* serisinde yer alan tüylü bir kurgusal karakter. (ed.n.)

13

17 GÜN

ESKİ KÖHNE BİR BAR

Teferruatsız bir sofra ile sade, küçük bir davet olacak demişti Charlotte. Ne demezsiniz, ev küçücüktü ve tıklım tıklımdı.

Kendimi Hégémonie'nin Noel kutlamalarından birinde zannettim, davetlilerin hepsinin üç ay boyunca oruç tuttuğunu düşündüğüm, bense iyi yetiştirilmiş olduğum için, beş dakikanın sonunda bana ancak üç tane jambonlu kanepe kalan şu davetler gibi. Charlotte'unkinde de büfeye ve herhangi bir içeceğe ulaşmayı umut etmek için açlıktan kuduruyor olmak gerekirdi.

Charlotte beni gülümseyerek karşıladı, içeri buyur etti, çiçekleri için teşekkür edip, "Uuuu çok güzel olmuşsunuz," diyerek gururumu okşadı. Sade ama etkili bir kılık seçmiştim: Dar paça kot pantolon, beyaz transparan gömlek, koyu kırmızı topuklu ayakkabılar. Ben de ona iltifatla karşılık verdim. Charlotte'a bakanın dibi düşerdi. Elbette onu ilk defa görmüyordum ama bu akşamki halinin her zaman gör-

düğüm Crocs terlikler, hafif makyaj ve beyaz üniformasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bronzlaşmış bacaklarını on santimetre uzatan dolgu topuk ayakkabıları üzerinde, siyah elbisesi içinde geziniyor, her bir davetlisiyle konuşup coşkusunu karşı tarafa geçiriyordu. İçeride yaklaşık elli kişi olduğunu varsayarsak gece boyunca Charlotte'la konuşma şansımın çok kısıtlı olduğunu hemen hesap ettim.

Yaklaşık yirmi dakikadan beri oradaydım ve hâlâ kimseyle sohbet etmemiştim. Tüm davetlilerin en yaşlısıydım. Charlotte benden en az on yaş küçük olmalıydı, hastanede bunun böyle olduğunu zaten anlamıştım ama kendi ortamında bu gayet açıktı. Benim burada ne işim vardı ya? Dakikalar geçtikçe kendimi daha da tuhaf hissetmeye başlamıştım. Bu genç, bekâr, kaygısız, içki ve sigara içen kalabalıktan farklıydım. Yine de onlara gıpta ediyordum. Onlara benzemek, onlar gibi davranmak istiyordum. Normalde bar tezgâhı ya da kahve makinesi önü sohbetlerde çok rahat olan ben, beni ilgilendirmeyen şeyler ilgimi çekiyormuş gibi yapma, Nepal tatillerini anlatanların ipe sapa gelmez yüzeysel bilgilerini "Ah, süper... Ne güzel... Gerçekten inanılmaz..." diyerek bir kafa sallaması eşliğinde dinleme kapasitemi kaybetmiştim. Şu geçen birkaç hafta, sosyalleşme sinir uçlarımı uyuşturmuştu. Bunun farkına da varmamıştım çünkü Hégémonie'nin kapısını çekip çıktığımdan beri böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Partiden ayrılmaya hazırlanıyordum ki bir erkeğin bana seslendiğini duydum.

"Bu çocukların birkaç gram etil alkol için hep hazır ve nazır olmaları inanılmaz. Size bir şeyler ikram edebilir miyim matmazel? Tabii şuradan geçebilirsem..."

Sesi sıcak, kısık, hatta çatlaktı. Çok erkeksiydi. Arkama döndüm, bir kitapta konuşur gibi konuşan kadın avcılarının hamlelerini kursaklarında bırakacak bir cevap dudaklarımdan döküldü:

"Hayır, teşekk..."

Ve aniden durdum. Adam yakışıklı ve sevimliydi. Hiç bunu beklemiyordum. Kırklarındaydı ya da biraz daha büyüktü –çok da önemli değil– her halükârda bu akşamın ortalamasının çok daha üstündeydi. Uzun boyluydu, oldukça klasik bir yüzü, uzun kollu gri bol gömleğinin altından belli olan kaslı bir vücudu vardı. Bakımlı bir kirli sakala, isyankâr olduğunu hemen anlayabileceğiniz, kulaklarının arkasına attığı orta uzunlukta siyah bukleli saçlara sahipti. Latin olduğu belliydi, hem alelade hem de sofistike biriydi. Gözleri neredeyse siyah, çok koyu renkliydi. Gülümsemesine rağmen bakışında neredeyse haşin bir ışıltı vardı. Cevabımı beklerken bana gülümsüyordu. Kalakalmıştım, muhtemelen yüzümde asılı kalmış şapşal bir ifade vardı ki eli kolu birayla dolu bir kız bana çarptı. Şok. Biralar yere düştü. Yanımdaki birine umutsuzca tutunmaya çalıştım. Olmadı. Kaydım. Dökülmüş biralar beyaz gömleğimdeydi artık. Utanç.

Genç kadın bana sürekli *madam* diyerek özür üzerine özür diliyordu. Utancım ikiye katlanmıştı. Benim meçhul yakışıklım ise *matmazel* demişti, bana düşen teselli de buydu. Siktir ya, gömleğim. Tek eksiğim de birayla ıslanmış bir gömlekti... Kıza, sorun değil –gerçekten, hiç kuşkunuz olmasın– dedim. Benim sadık şövalyem ise bana elini uzatıp ayağa kalkmama yardım etti. Dışarıya yansıttığı biraz suratsız imajıyla büyük bir uyum halinde olan sarsılmaz ve enerjik tutuşuyla parmaklarının olağanüstü uzunluğu arasındaki karşıtlık beni şaşırtmıştı. Eller bir erkekte ilk baktığım –elbette gözler ve popo dışında– şeydir. Henüz arka tarafı hakkında bir fikre sahip değildim ama gözler ve eller çok şey vadediyordu.

"Üzgünüm, benim yüzümden oldu... Sizi rahatsız etmeseydim..."

"Yok kendinizi suçlamayın, hiç önemli değil, hem zaten ben buram buram bira kokmaya bayılırım."

Kahretsin Thelma, bu bayat espri de nereden çıktı, daha iyisini bulamadın mı?

"Kesinlikle katılıyorum. Ben de bira kokmanıza bayıldım."

Adamın espri anlayışı vardı. Tereddüt etmeden devam etti.

"Kaldığımız yerden devam edelim mi? Müsaade ederseniz söz verdiğim içkiyi size şimdi ikram edeyim..."

Bir aksiyon filminden çıkmışa benzeyen ve entel bir aktör gibi konuşan bu adam nereden çıkmıştı? Her halükârda kayıtsız kalmak imkânsızdı. İtiraf etmeliyim ki bu meçhul adama karşı ani, hatta hayvani, açıklanamaz, hayret verici bir çekim hissetmiştim. Lanet olasıca feromonlar.

İkramını kabul edecektim ama kendimi geri çektim. Louis'yi düşündüm. Yirmi dakikadır Louis'yi düşünmemiştim. Ne yapıyordum ben? Oğlumu mu unutuyordum? Ne hakla memelerim alkole batmış halde yakışıklı bir piçin önünde caka satıyordum? Bir suçluluk uçurumunun ağzı açıldı ve oğlum komadayken şehvet dolu düşüncelere daldığım için beni cezalandırarak içine doğru çekmeye başladı. Gömleğimden eski, köhne bir bar kokusu yükselmeye başladı. Hazin bir haldeydim. Derhal oradan ayrılmalıydım.

"Hayır teşekkürler, gerçekten. Gitmem gerek. Zaten çok da uygun bir halde değilim."

"Sizi temin ederim ki daha uygun halde olamazdınız. Israr ediyorum. Bir kadeh ikram etmeme izin verin, daha sonra gidersiniz."

"Üzgünüm. İyi geceler."

Mantomu kaptım ve sigara üzerine sigara içen genç bir adamla balkonda sohbet eden Charlotte'a bir hoşça kal bile demeden çıktım. Talihsizce bira içinde kalmamı kaçırmıştı. En azından bir kişinin gözünde onurumu korumuş oldum.

Davetini kabul etmiş olmam ne ahmaklıktı. Hazır değildim, oraya gitmeden önce bunu anlamalıydım. Fakat hayatımın yeniden normalleşebileceğine, yeniden normal biri olabilmeye inanmayı öyle çok istemiştim ki. Yanılmışım.

Evimden sadece beş dakika uzaktaydım ama yürümeye ihtiyacım vardı. Uzun uzun. Eve bu kadar erken dönemezdim, annem beni sorularıyla boğardı. Dışarı çıkmam fikri karşısında benden daha fazla heyecanlanmıştı, bana küveti doldurmuş ve benim ne hoş bir kadın olduğumu, yaşamaya devam etmeye ve mutlu olmaya hakkım olduğunu söyleyerek her türlü "benim minik kedim" havasına sokmuştu. Ben de neredeyse buna ikna olmaya kendimi bırakıyordum ki çok kısa bir süre sonra tek önceliğimin, tek aşkımın, tek sorumluluğumun, tek acımın, tek neşemin, tek umudumun, tek hayatımın Louis olduğunun bilincine vardım.

Sokakta tek başıma, oğlumun bir zamanlar çok sevdiği Saint-Martin Kanalı boyunca dolandım. Onu geçmiş zaman kipiyle düşündüğümü fark ettiğimde gözlerime yaşlar doldu. Tam ucunda tutuverdim. Oğlumun hâlâ çok sevdiği Saint-Martin Kanalı. Louis ölmedi Thelma. Louis yaşayacak.

Şubat ayının başı için hava oldukça ılıktı, en fenasından bir koku salan gömleğimin kuruması için mantomu açık bıraktım. Eski köhne bar kokusundan sabaha karşı dörde doğru gece kulübü kokusuna geçmiştim.

Bu akşamki yakışıklımı düşündüm. Sonuçta onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordum ama ellerinin izi hâlâ benimkilerin üzerinde kalmış gibiydi. Yersiz düşüncelerim için kendimi cezalandırıp dudağımı ısırdım.

Bir banka oturup Saint-Martin Kanalı'nın yüzeyine baktım ve boğularak ölmenin nasıl hissettirdiğini merak ettim: Acı verici miydi, yavaş bir ölüm müydü, dayanılır bir şey miydi? Aslında ölmek öyle kolay görünüyordu ki. Neden her ne pahasına olursa olsun hayatta kalma ihtiyacını bu

kadar derinden hissediyoruz, neden bu lanet olasıca içgüdü, bu vazgeçmeme buyruğu bu kadar belirgin? Oysaki vazgeçmek daha kolay olurdu. Dengemi yitirecek kadar çok aşağıya doğru sarkabilirdim, bu çamurlu kanalın suyuna batabilirdim, bunu doğru bir şekilde yaparsam kimse de beni görmezdi. Ama vazgeçmeyecektim, bunu biliyordum. Yaşamaya mahkûm olmuş halde, araftaydım.

Gecenin havasını umutsuz bir iştahla içime çekmeye başladım, tıpkı bir hastane odasında bir şişenin içine doldurulmuş oksijene muhtaçmışım gibi.

14

16 GÜN

VE BİR... VE İKİ...

Charlotte'un davetinin ertesi günü annem beni soru yağmuruna tuttu ve kaçamak yanıtlar verdiğimi hemen anladı. Birkaç hikâye uydurmayı denemiştim ama hemşireyi annemin de benim kadar tanıdığını anımsadım. Yani oradan çok erken saatte ayrıldığımı, onu atlatmaya çalıştığımı ve hikâyeler uydurduğumu anlamakta gecikmeyecekti. Oldukça erken çıktım çünkü kendimi pek iyi hissetmiyordum, muhtemelen öğlen yediğim bir şey dokunmuştu ya da yorgundum. Hava almaya, Paris'te yürümeye çıktım. Evet, elbette, her şey yolunda anne. Salak değildi –hiçbir zaman olmamıştı– ama beni rahat bıraktı. Bana iyi gelen, hepimize iyi gelen Louis'nin küçük defterini elime sıkıştırdı. Belki devamını okumak fikrimi değiştirirdi.

Haklıydı. Altı üstü on altı günüm kalmıştı ve Louis hiçbir uyanma belirtisi göstermiyordu. Elektroansefalogramları ne yazık ki aynıydı, hâlâ ritmik değildi. Uyanıklık anlarına,

beyninin gerçek aktivitesine geçişler olması mümkün mü diye sormuştum. Bir komada her şeyin mümkün olduğu ama zaman ilerledikçe endişenin arttığı yanıtını vermişlerdi.

Oğlumun defterini açmadan önce onu sardım, kokladım. Hâlâ Louis'den izler vardı ama hızla uçup gidiyordu. Hastanede Louis'nin kişisel bakımı için sürdükleri ürünlerin kokusundan başka koku yoktu. Oğlumdan kalan bu kırıntılar daha ne kadar hissedilir kalacaktı? Zaman kokuları siliyor, imgeleri bulanıklaştırıyordu. Gözleri ve gülümsemesi aklımdan silinmesin, canlı kalsınlar, çok çabuk bozulan bir hafızanın derinliklerinde solup gitmesinler diye fotoğraflara bakmaya ihtiyaç duyuyordum.

Louis'nin mucizeler defterinin kapağını okşadım. Matematik öğretmeninin memelerine dokunmakla ilgili sayfayı elimde olmadan gülerek geçtim. Sonra gözlerimi kapadım ve sayfayı çevirdim. Sınırlı bir süresi olacak bu küçük zevki uzatmak için, yanlış sayfayı açarım telaşıyla bir gözümü açtım. Yazılı sayfalar azalmıştı. Louis yaşayacağını hesap ediyordu, Louis bu defteri eninde sonunda dolduracağını hesap ediyordu, Louis'nin yeterince zamanı olmamıştı. Bu sayfayı okurken önce içimden, "Yoo hayır bu olmasın!!!" diye haykırdım, sonra da bana, aslında çok şey anlatan gergin bir gülme geldi. Bu defterde elbette futbolla ilişkili bir şeyler olmasını bekliyordum, hatta Louis'nin bayıldığı bu sporun defterin ilk sayfalarında yer almamasına şaşırmıştım. Evet, tamam, futbolcu resimleri –beni zihnen hazırlayıp uyaran görseller– zaten kapağı kaplıyordu. Bu beklentiye rağmen cezam korkunçtu ve bana sataşıp duran bu sayfada yuvarlak içine alınmış harflerle önüme serilmişti. Annemi çağırdım ve Louis'nin defterini uzattım. Annem kahkahalarla gülmeye başlayıp bana, "İşte şimdi seni faka bastırdı!" dedi.

Başıma bela olacak şey, sayfada neşeli bir şekilde gözler önüne seriliyordu.

Futbol futbol futbol ☺☺☺

- Edgar'la yoğunlaştırılmış bir ders yapmak, yes!!! (ve Isa ile...)

Bahsi geçen bu Edgar da kimdi? Hiç kuşkusuz futbol antrenörü. Bu ismi Louis'nin ağzından duyduğumu hayal meyal hatırlıyordum... Ama tabii bu spor söz konusu olduğunda hiçbir zaman gerçek anlamıyla dinlemiyordum. Peki, ismi şimdiden ikinci defa geçen şu gizemli Isa'nın bu tanrının cezası maddede ne işi vardı?

Şaşkınlığım geçtikten sonra bu hayalin etrafından dolaşmanın bir yolunu bulabilir miyim diye düşündüm. Sözümden dönmem söz konusu değildi, yazan şeyi yapacaktım... Ama yazılı olanlar için hep kendi yorumumla bir alternatifini deneyebiliyordum. Ayrıca Louis içeriğinden kesin bir şekilde bahsetmeden yoğunlaştırılmış ders demişti. Acaba adı Edgar olan bir adam ve adı Isabelle olan bir kız bulsam, onlara birkaç gün boyunca yoğun bir futbol videosu çekmeyi teklif etsem ve bu sınavı da kafam rahat bir şekilde geçsem olmaz mıydı?

Futboldan her zaman nefret ettiğimi söylemem gerek. Hangi karanlık genetik süreçle böyle bir tiksinmenin değişime uğrayarak benim soyumda bir tutku olarak belirmesini asla anlayamamıştım. Louis'nin babasının da bu spora bayıldığını hatırlamıyordum. Hayır, bu oğlumun kendi kendine geliştirdiği bir şeydi, muhtemelen de üç beş kelimeyi bir araya getiremeyen magandaları yıldızlararası starlar haline getirmek, alelade bir sporu da disiplinlerin kralı haline getirmek için milyonlarca para harcayan büyük dünya markalarının yardımıyla olmuştu. Elbette herkesi aynı kefeye koyamayız, bütün futbolcular geri zekâlı değil ama yine de toplumumuz bir futbolcunun, bir öğretmenden, bir hemşireden ya da bir araştırmacıdan –gerçek hayattan insanlardan,

faydalı mesleklerden– on bin kat fazla maaş almasını nasıl normalleştirebilmişti, bunu açıklayamıyorum.

Benim sorunumsa sadece futbolla ilişkili değil. Ben genel olarak sporu sevmiyorum. İlkokul birinci sınıftan ortaokul ikiye kadar, devamlılığa çok da takılmadan –mesela yılsonu gösterilerine çıkmamak için elimden geleni yapardım– biraz dans etmiştim. Ortaokulda ve lisede hep karnı ağrıyan, regl olmuş, migreni hiç geçmeyen, bileği burkulmuş bir kızdım... Beden eğitimi derslerini ekmek için her türlü bahane mubahtı.

Fakat Louis'nin bilinci yerinde olsaydı, gerçekleştirmesi bu kadar kolay bir hayali arsızca savuşturmaya çalışmamı nasıl karşılardı?

"Sen ciddi misin anne? Bana geri dönme arzusunu böyle mi vereceksin, bana yalanlar icat ederek ve benim tutkum olan şeyle ilgilenmek için biraz bile efor sarf etmeden mi? Zaten hiçbir zaman ilgilenmedin..."

"Ama benim futboldan nefret ettiğimi biliyorsun..."

"Azıcık fiziksel efora değmez miyim, öyle mi? Senin yerinde olmayı ne çok istediğimi bir bilsen!"

"Benim yerimde olmanı ne kadar istediğimi bir bilsen. Yerlerimizi değişmek için neler vermezdim ki aşkım benim..."

Bu tereddütler ve hayali diyalogdan sonra gerçeğe boyun eğdim. Geri adım atamazdım. Bu adamı, Edgar'ı aramakla başlayacaktım. Günlerden 2 Şubat'tı, iki gün sonra sömestr tatili başlıyordu, tatil için ders organize etmiş olabilir miydi? Yaşlılar için futbola başlangıç dersi olduğunu hiç sanmıyordum... Bu antrenörü, derslerinden birine amatör olarak katılmam için ikna etmem gerekecekti. Beni deli yerine koyacaktı ama artık buna alışmaya başlamıştım.

Louis ile ilgili idari belgeleri koyduğum dosyayı karıştırmaya başladım: kantin faturaları, tıbbi sertifikalar ve her türlü kayıt belgesi. Gitar dersinin kaydı (üç ayın sonunda bıraktı), masa tenisi dersi kaydı (onu hiç sarmayacağını

söylemiştim ama hiçbir şey bilmek istemedi ve sonunda da nefret etti), futbol, futbol, futbol kaydı. Altı yaşından beri. İlk yıllarda kayıt için sıraya girmek amacıyla lanet olası bir haziran günü, sabahın beşinde kalkmak zorunda kalmıştım. Merkezin personeli ancak saat dokuzda geliyordu ama ben şafakla beraber, etrafımda çocuklarının en sevdiği etkinliğe yazdırdıklarından emin olmak için her şeyi yapmaya hazır, başkalarının önünde olduklarını göstermek için çizdikleri hayali çizgiyi geçenlere şüpheli bakışlar atan anne babalarla beklemek zorundaydım. Bu sene bu angaryadan kurtulmuştum, Louis artık büyümüştü ve onu ayakta dikilmeye tek başına göndermiştim – yani tam olarak tek başına denemez... Yanında futboldan iki arkadaşı ve onlardan birinin annesiyle. Ayakta beklemiş ve kaydını kendi yapmıştı. Eylülde okullar açıldığından beri antrenmanlara tek başına gidip dönüyordu ve herhangi bir turnuva ya da maça onunla gitmemi her istediğinde onu başımdan savmayı başarıyordum. O zamanlar bu kaçınma stratejisinin başarısıyla gurur duyuyordum, hatta gülerek anneliğe yakışmadığımı söyleyerek Hégémonie'nin satış makinesi olmakla da övünüyordum. Samimi bir şekilde bunun "anneliği ve iş hayatını aynı anda yürüten"in eşanlamlısı olduğunu sanıyordum...

Louis'nin bu tutkusundan, sürekli iğneleyici bir tavırla ne derece kendimi uzak tuttuğumu, sorumluluğumdan kaçmanın ona ne kadar haksız görünmüş olabileceğini fark ederek kalbim sıkıştı. Bir ebeveynin onayı, bakışı öyle önemli ki. Aylardan beri çok değerli zamanımın bir dakikasını futbola ayırmayı kabul etmemiştim. Futbol bundan bir şey kaybetmez, diye düşünürdüm. Futbol kaybetmemişti, bundan emin olabilirdim, peki ama Louis? Oğlumun bu kadar çok sevdiği bir şeyi tümden reddetmek ben ergenken benim de canımı sıkan şey değil miydi? Annemin davranışını nasıl bu kadar olağan şekilde yeniden üretebilmiştim? Louis buna uyum

göstermiş görünüyordu... Elbette, başka ne yapabilirdi ki? Biraz ilgi göstermem bana ne kaybettirirdi? Altı üstü birkaç saat tribünde ayakta duracak, biraz alkışlayacak, biraz cesaret verecektim, gözlerim gülecek, onunkiler de gülecekti. Bu fırsatı kaçırmıştım ve bu beni hasta ediyordu.

Kendimde, geçmiş davranışlarımda keşfettiğim şeylere tahammül etmekte zorlanıyordum. Tüm hayatımı değiştirmek, her şeyin farklı olması için, her şeyin en iyisi olması için değiştirmek istiyordum. Annemle bu konuyu gün boyu uzun uzun konuştum. Ya da daha ziyade annem bir tek kendisinin sırrına vakıf olduğu şu monologlarından birini aktardı:

"Kaş yapayım derken göz çıkarma," dedi tokat gibi. "Mükemmel bir anne değilsin, mükemmel bir kadın değilsin, mükemmel bir evlat değilsin, bundan emin olabilirsin... Ama elinden gelenin en iyisini de yapıyorsun. Herkes kendince bir yol tutturuyor, bir tarafta mükemmel anneler öteki tarafta rezil kadınlar yok benim minik kedim. Seni Louis ile defalarca kez gördüm. Onun gözünde sen mükemmel annesin çünkü onun annesisin. Bundan hiç kuşkun olmasın. Eğer Louis bugünkü Louis olduysa, torunum diye demiyorum, objektif olarak söylüyorum, hem zeki, hem nazik hem de ince bir genç adam... Eh bu da senin sayende. Bu çocuğu yetiştiren sensin ve bununla gurur duyabilirsin. Hayır, hiçbir şey söyleme, kafanı salladığını görüyorum, ağzından saçma sapan bir laf çıkacak. Kendinle gurur duyabilirsin. Ben seninle gurur duyuyorum."

Annemin, tam da ihtiyaç duyduğum anda hayatla ilgili büyük tiratlarla beni zırlatmayı başarma becerisi vardı. Anne olmak da bu olmalıydı.

Telefonumu kaptığım gibi eğitim merkezini aradım. Evet, tatilde dersler olacaktı. Hayır, yetişkinler için hiç ders yoktu. Çocuklar ve gençler için doğrudan Edgar ile görüşülmesi

gerekiyordu. Antrenmanları çarşamba günü öğleden sonra ve cuma akşamları oluyordu.

Teşekkürler madam, o halde ben derse yazılmak için Edgar'la görüşmeye giderim, anlaşıldı.

15

15-10 GÜN

EDGAR

"Hadi topları bırakın ve bir şeyler içmeye gidin... Sessizce!"

Kahretsin, yürüyecek halim yoktu. Ciğerlerim hiç olmadığı kadar yanıyordu ve bedenimdeki tüm kaslar acı içindeydi. Varlığından dahi haberdar olmadığım kimi kaslarımı keşfetmiştim. Futbol oynayarak yanlarımla pazılarımın arasının ağrıması nasıl mümkün olabilirdi? Bu işe girişirken biraz ağrım olabileceğini tahmin etmiştim ama ağrının tepeden tırnağa beni teslim alacağını düşünmemiştim. Son yirmi beş senedir hiç hareket etmemenin bedelini ödüyordum. Louis'ye söz vermemiş olsaydım bu işkence seanslarını çoktan terk ederdim. Üçüncü gündeydik ve bir günüm daha vardı. Kendisini özgürlüğünden alıkoyan saatleri sayan bir tutsak gibi duvara çentik atmama ramak kalmıştı.

Edgar yanıma gelip her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Ona soğukkanlılıkla, elbette hayatım boyunca hiç bu kadar iyi olmamıştım, her zaman ter kokan buluğ çağındaki

çocuklarla çamurda yuvarlanmayı hayal etmiştim diye yanıt verebilirdim... Ama kendimi tuttum. Saçlarımı toplayıp kafamı salladım, evet evet her şey yolunda, sadece biraz yoruldum, hepsi bu. Kasları ve solunum organları sıvılaşan biri için fazlasıyla üstü örtülü sözler.

Edgar. Tüm bu deneyim boyunca olumlu tek bir şey varsa, o da Edgar ile tanışmamdı. İnanılmaz bir adamdı. Hata arayıp bulamıyordum. Hissettiğim şey tuhaftı, yeniydi. Tüm gün boyu ona, yaptırdığı egzersizlere, buluğ çağındaki hapishane arkadaşlarımın en asilerini bile susturan doğal otoritesine sayıp sövüyordum ve aynı zamanda ona hayranlık besliyordum. Sadeliğine, özgünlüğüne, yarı hayvani gücüne ve hissetmiş olduğum yaralarına hayrandım. Sanki onu hep tanıyor gibiydim.

Mevcut dersle ilgili bilgi almak ve kayıt için –ruhun ölümü– cuma akşamı antrenmana gittiğimde eğitim merkezindeki spor alanının hemen yanındaki küçük bir lokalde, aşırı şekerli bir kahve eşliğinde stratejimi gözden geçirip beklemek zorunda kalmıştım. Nihayet telefonla ikinci kez arayışımdan sonra üzerinde her biri dört günlük, biri sekiz-on iki yaş için, diğeri on üç-on altı yaş için iki futbol dersi olduğunu okuduğum "şubat tatili" özel broşürünü elde edebilmiştim.

Edgar ile kuralına göre oynamayı, ona projemi ayrıntılarıyla anlatmayı hesap ediyordum. Bana karşı sunabileceği çekincelerini tahmin ediyordum. İyi niyetimi kanıtlamak ve benim pedofili bir asalak olduğumdan şüphelenmesin diye Louis'nin hastane raporunu yanımda getirmiştim. Her türlü tepkiye kendimi hazırlamıştım. Gerekirse parasını ödemeye de hazırdım.

Ünlü Edgar'ı bekliyordum ve orta ikinci sınıfta beden eğitimi öğretmenim olan, hem ufak tefek, hem göbekli hem de şaşırtıcı bir çevikliği olduğu için "Küçük Ninja" adını taktığımız Mösyö Ducros'ya benzer birini hayal ediyordum.

Mösyö Ducras bize şaşırtıcı jimnastik hareketleri yaptırıyor, bizi zıplayan enerji toplarına dönüştürüyordu ama ona bakınca kimse onun herhangi bir spor dalını öğretme kapasitesi olduğuna inanmazdı.

Gözlerim boşluğa dalmış, anılarımda kaybolmuştum ki salona Charlotte'un küçük partisinde karşılaştığım meçhul adam girdi. Burun deliklerim, Saint-Martin Kanalı'nda gezinirken saatler boyunca peşimi bırakmayan bira kokusunun anısıyla kıpırdanmaya başladı. Ne başarısızlık ve acının eşanlamlısı olan o gece hissettiklerime yeniden dalmak ne de bir maval anlatmak istiyordum. Gözlerimi kaçırıp ders broşürlerine göz atmaya devam ettim.

"Merhaba, tanışıyoruz, öyle değil mi? Siz... Kız kardeşimin doğum gününde tanışmıştık."

"Merhaba, ben... Evet, anımsadım... Merhaba – pardon bunu daha önce demiştim... Siz Charlotte'un kardeşi misiniz? Kendisinden büyük bir kardeşi olduğunu bilmiyordum... Öyle demek istemedim..."

"Kendisinden yaşlı mı demek istediniz? Gençlerin toplandığı bir gece için yaşımın tutmadığını mı? Size kızmıyorum, ben de böyle düşünmüştüm ve o gece hoş bir sürprizle size rastladım... Yani demek istiyorum ki..."

"Benim de o gecenin yaş ortalamasından yaşlı olduğumu mu? Benim yaşımın da tutmadığını mı? Katılıyorum ve galiba ikimiz de aynı haldeyiz."

Ne salaklık ama... Üç kelimeyi doğru düzgün bir araya getiremeyeyim ve abuk sabuk konuşayım... Sarışın güzel Charlotte'un esmer abisinin önünde daha iki gün önce zaten kendimi yerin dibine geçirmiştim. Anne babaları aynı değildi galiba. Yeniden kaçmaya çalışacaktım ki bana imkân vermedi.

"Sizi tekrar gördüğüme mutlu oldum, geçen gece öyle apar topar ayrıldınız ki, tanışmaya bile zamanımız olmadı."

"Kusura bakmayın... Ben Thelma."

Elimi uzattım, tuttu – olması gerekenden birkaç saniye daha uzun.

"Kim olduğumuzu biliyorum. Partiden sonra sizi kız kardeşime tarif ettim ve bana... Durumu anlattı. Oğlunuz için çok üzgünüm Thelma, gerçekten. Onu öyle çok severim ki."

"Kusura bakmayın. Kimi çok seversiniz?"

"Oğlunuz Louis'yi. Kız kardeşim bana anlattığında... Anladım ki... Kız kardeşimle işten pek bahsetmeyiz. Reanimasyon bölümünde zor bir iş yapıyor, görüştüğümüzde de hastanede yaptıklarından konuşmayız, hele hastalarından bana hiç bahsetmez ve ben de ona çocuklarımdan hiç bahsetmem... Yani lafın gelişi çocuklarım dedim, demek istediğim eğittiğim çocuklar. Dünya küçük, Paris bir köy ve an geliyor kız kardeşim benim öğrencilerimden birinin, oğlunuz Louis'nin tedavisiyle ilgileniyor. Benim adım Edgar. Memnun oldum Thelma."

Oh, my God. Oh, my God. Oh, my God. Oh, my God (oğlum olsa böyle derdi). Önünde küçük düştüğüm bu adam Charlotte'un abisi ve Louis'nin futbol antrenörüydü. Hiç beklemediğim bir 2'si 1 aradaydı, ne Sophie Davant'a ne de Küçük Ninja Mösyö Ducros'a benziyordu.

Bir süre oturduk ve ona sakin sakin orada olmamın nedenini anlattım. Hikâyem ona dokunmuştu, bu belli oluyordu. Dersine katılmamı kabul ettiğini söyledi ve beni sekiz-on iki yaş çocuklarıyla bir araya koymayı tercih ettiğini söyleyerek biraz sinirlendirdi. On üç-on altı yaş çocukları korkunçlardı ve beni alaya alabilirlerdi ki bu da istediğimiz bir şey değildi. Bununla birlikte içinde bulunduğum aciliyeti de gayet iyi anlamıştı ve küçüklerin dersi de kısa bir süre sonra başlayacaktı. Tam olarak pazar günü. Şartlar düşünüldüğünde derse bir ya da iki gün katılabileceğimi de ekledi ama ben dört günün tamamına katılmakta ısrarcı oldum. Louis böyle yapardı, dolayısıyla ben de bunu yapmalıydım.

Sadece sonraki sınavların temposunu artırmalıydım, uzun süreli yeni yoğunlaştırılmış dersler olmadığını umuyordum. Edgar, benim dikkatimden kaçan "sınav" sözcüğünü kullanmama gülmüştü. Daha sonra bana telefon numarasını verdi ve son dakika iptali olursa haberdar etmek için benimkini istedi.

Ertesi sabah Louis'ye ne yapacağımı anlattım. Charlotte, abisinin acımasız bir antrenör olduğunu ve öncesinde birkaç küçük egzersiz yapmamın iyi olacağını, yoksa her yerimin ağrıyacağını söyledi. Elbette önerilerini duymazdan geldim. Cumartesi öğleden sonramı kendi bildiğim şekilde, fiziksel olarak hazırlanmakla geçirdim: Beni kramponlu şekilsiz bir çuvala dönüştürmeyecek bir kılık bulmak ve iki maç seyrederek futbol hakkında bilgilenmek... Bu da benim bu spora olan ilgisizliğimi (hep yarısında uyuyakaldım) ve kurallarını neden anlayamadığımı bir kez daha açıklıyordu.

* * *

Dersin ilk günü sınıfın odak noktası bendim. Aşırı heyecanlı on bir çocuk bana bakıyor ve onlarla beraber antrenman yapacağım fikriyle gülmekten katılıyorlardı. Edgar benim Louis'nin annesi olduğumu onlara söylemekten kaçınmıştı çünkü büyük kısmı onu tanıyordu ve bunun antrenmanı engellemesini istemiyordu. Oradaki varlığımın haklılığını onlar da derslere katılmak isteyebilirler diye anne babalara anlatmak zorunda kalmak istemiyordu... Bu yüzden Edgar beni futbol üzerine haber yapan bir gazeteci olarak tanıttı. Böylece deneyimimi kaydedecek, kafama küçük bir kamera takılı kaskı takabilecektim. Herkes bana diğer öğrencilerden biriymişim gibi normal davranmalıydı ve tabii saygılı da – onun bir yetişkin olduğunu unutmayın. İltimas geçilmeyecek, herkes aynı egzersizleri aynı disiplinle yapacaktı, istismar olmayacaktı. Kısa bir an için spor hocasının gözlerinin

ta içinde, Küçük Ninja Mösyö Ducros'nun ders kaçaklarına –benim gibi– sıfır tolerans gösterileceği uyarısını yapmak için yönelttiği kıvılcımlarını görür gibi oldum. Ona, benim için "anladık, bu çocukların yaptıklarının aynısını yapmayacağım, dinlenme hakkımı kullanabileceğim" anlamına gelen bir edayla gülümsedim ama gülümsememe karşılık vermedi, söylediklerinde ciddiydi. Boku yemiş olduğumu anladım.

Yanımda dokuz erkek ve iki kız çocuğu vardı. Bu kızlardan birinin, Louis'nin değerli defterinde bahsettiği Isa olup olmadığını merak ettim ama bu kızların adları Dora ve Zara'ydı. Bir çizgi film kahramanı ve bir giyim markası, yani dikkat çekici bir şey yoktu ama ikisi de tatlı ve güler yüzlüydü. Erkeklerin isimleri de yavrularının hayatlarının ilk saatlerinde yaratıcılıklarını kullanmayı seven bu anne baba nesline uygundu. Etrafım Miles, Jean-Rachid, Artus, Leonardo, Amadou, Gabor, Aly (y ile) ve Milou ile çevriliydi.

Edgar bizi dört alt gruba ayırmıştı, neon sarı tişörtleri giyindik ve dört atölyeden birine doğru yöneldik. Milou ve Jean-Rachid –onlar kısaca Rachid diyordu– ile birlikteydim. Benimle oldukları için kendilerini çok şanslı hissediyor gibi bir halleri vardı. Milou bir ara bana öğretmenim dedi. Bu Rachid'in kahkahalarla gülmesine neden oldu ve ona benim öğretmen olmadığımı, bunun belli olduğunu söyledi. Ona neden böyle düşündüğünü sorduğumda bana, benim çok da çocukları seviyormuşum gibi görünmediğim cevabını verdi. Kamerayı kapadım, bunu bana açıklamasını istiyordum ama Edgar bizi gördü ve ilk çalışmaya başlamamız direktifini verdi. Rachid'in ne demek istediğini hemen anlamıştım, onlara ne kadar mesafeli ve yukarıdan bakan biriymişim gibi gözükmüş olabileceğimi. Sabah başladığımızdan beri içinde olduğum andan ziyade kameraya odaklanmıştım. Kendimi toparladım, Rachid'e gülümseyerek yakında görüşeceğimizi, müthiş futbol deneyimimle ona zor anlar yaşatacağımı söyledim. Dalga geçti, bir beşlik çaktı ve hadi gidelim dedi.

Gittik gitmesine. Lanet olsun, gide gide üç gün olmuştu, bu çocuklar yorulmak nedir bilmiyordu. Bazı çalışmaları ekmek için çeşitli teknikler denedim. Klasik bahanemi öne sürdüm: Burkulmuş bir bilek. Edgar çocuklara benim bileğimi burkmuş olup olamayacağımı sordu, oylama sonunda hayır dediler. Cevap vermem gereken önemli bir telefon geldiğini söyleyeyim dedim, Milou kimsenin beni aramadığına şahit olduğunu söyledi. Bir çocuğa şekerle rüşvet vermeyi denedim, işte bu işe yaradı: Dora kendini iyi hissetmiyormuş numarası yapmayı istemişti, ben de Edgar'a onunla ilgilenmeyi teklif ettim, kabul etmekten başka seçeneği kalmamıştı.

Tatlı Dora ile iki süper saat geçirdik, "bil bakalım kimi düşünüyorum", "var mısın yok musun", "cesaret mi doğruluk mu" oyunlarını oynadık, bana kendi yaş grubunun –Dora on iki yaşına basmıştı– şakalarını anlattı ve ben yüzyıllardan beri hiç gülmediğim kadar çok güldüm. Soyunma odasındaki ter kokan kıyafetler ve kirli ayakkabılar içinde onunla gülüp eğlenirken içimde bir bulantının yükseldiğini hissettim. Önceleri belirsiz, sonra daha belirgin ve kuvvetli.

Bu genç kızın enerjisi, güneş gibi kendisine çekişi acı verici bir şekilde yalnızlığımla ve kendimi kapatmış olmamla tezat halindeydi. Ta içimde, boşluğun yankısı çınlıyordu. Dora'nın kahkahaları bana, içinde kara bir boşluktan başka bir şey görmediğim bir ayna tutmuştu. Uzun zamandır kendi hayatımda yoktum. Louis'nin geçirdiği kazadan çok daha önce.

Yeniden Dora'ya, onun şakalarına, sarı buklelerine, cıvıl cıvıl ruhuna odaklanmayı denedim. Ama başaramadım. Bir kapı açılmıştı ve artık aniden akmaya başlayan görüntü dalgasını tutmam mümkün değildi. Bir çocukla yakınlık kurulan anların ne kadar değerli olabileceğini, Louis'yle yeterince böyle anlar paylaşmadığımı, ne kadar bencil, benmerkezci olduğumu, iş hayatımın beni esir aldığını anlamıştım. Esas

olanı nasıl da kaçırmış olduğumu. Gözyaşlarım akmaya başladı, sessizce. Ne zamandan beri oğlumla baş başa iki saatçik geçirmemiştim? Gözyaşlarıma utancım da eklendi, sözcükleri sürükledi. Ağırlıklarının altında ezildiğimi hissettim. Ağır sözcükler, korkunç gerçekler: Kötü bir annesin Thelma. Çok daha fazlasını yapabilirdin, çok daha iyisini yapabilirdin.

Duygularımı korkakça, gözüme toz kaçtı yalanıyla saklamaya çalıştım ama Dora beni çok şaşırtarak bana sarıldı. Kendi kendime, utancıma bir de gülünçlük ekledim dedim. Yine de bu tatlı genç kızın zayıf kollarında içimdeki bir şey teslim oldu. Gecenin bir yarısı bir çocuğu yatıştırır gibi benimle konuştu, teselli verdi. Dünya tersine dönmüştü. Sonra bana, varlığımızın akışını sonsuza dek değiştirecek birkaç şey –o da ben de henüz bunu bilmiyorduk– söyledi.

16

15-10 GÜN

DORA

"Babam bana her şeyi anlattı. Ben de Louis'yi çok seviyorum. Bu yüzden sizinle soyunma odasına gelmeme izin verdi. Biliyorsunuz, size inanmadı, kendimi iyi hissetmediğimde o bunu anlar çünkü yaygarayı koparırım. İyi bir oyuncu da değilim, yalan söyleyen insanları da sevmem. Babam da sevmez. Galiba ağlamaya ihtiyacınız vardı, içinizde tutmayın, çıksın. Babam bana her zaman, 'Isa, tatlım, duygularını belli edip aptal gibi görünmek içinde tutmaktan daha iyidir,' der. Bence haklı ve bunu söyleyen babam olduğu için değil, öyle değil mi? Ha bu arada, ben şekerden nefret ederim. Biliyorum, bu garip bir şey çünkü herkes şeker yemeyi sever. Ben herkes gibi değilim işte."

Doğruldum. Gözümdeki yaşları sildim. İnanılmaz olgunluktaki bu konuşmayla kendime gelmiştim. Bu ufaklık birkaç cümlede, beynimin işlemekte zorluk çektiği bir sürü bilgi aktarmıştı:

1. Edgar'dan babam diye bahsetmişti.
2. Louis'yi tanıyordu.
3. Kendisinden Isa diye bahsetmişti.
4. Şeker sevmiyordu.

(Gereksiz cümlenin üzerini çizin.)

Baştan alalım. Dora, Edgar'ın kızıydı. Konuştuklarında belirsiz bir şey yoktu. Bir kez daha soy ilişkisi belli değildi. Aradaki bağı artık bildiğim için Charlotte ile birkaç benzerliğinden, zorlayarak da olsa, bahsedebilirdim. Edgar bu sarışınlar ailesinde açıkça kendini belli ediyordu. Bu çocuğun annesinin nasıl bir kadın olabileceğini düşündüm ve mantık dışı bir iç sıkıntısı hissettim. Onu çok güzel, sarışın, benim esmerliğim kadar sarışın bir kadın olarak hayal etmiştim. Sarışınları hep biraz kıskanmışımdır. Onlara karşı hep bir kıskançlık, hep bir arzu vardır. Sarışınlar ulaşılabilir bir hayaldir. Hem erkekler hem kadınlar için. Esmerler gerçekliğin ta kendisidirler. Öylesine ki serildiği eve hemen uyum sağlayan, oradaki ahengi tamamlayan kahverengi, göz alıcı parlak bir siyaha dönüşmedikçe uysallığını kaybetmeyen bir halıya dönüşürler. Esmer, gerçekten tadına baktığınızda ancak lezzetini ortaya çıkarır. Zaman zaman saçlarımı sarıya boyatmayı aklımdan geçirmiştim fakat hep ilkelerim ve fikirlerim beni bundan vazgeçirmişti. Belki de en sonunda bunu denemek zorunda kalacaktım.

Bu önemsiz görünen konuşmadan damıttığım bir diğer önemli bilgi de onun kesinlikle Louis'nin Isa'sı olduğuydu. Değerli defterinin ilk sayfalarından itibaren kalbimi sıkıştıran Isa. Aynı anda hem büyük bir rahatlama hem de korkunç bir rahatsızlık hissetmiştim. Nihayet son haftalarda binlerce defa hayalini kurduğum kızın bir cisminin olmasının verdiği rahatlama. Özellikle de onu bir çocuk yüzüyle eşleştirebilmenin verdiği bir rahatlama. Bu Isa, Louis'nin

içini açtığı, büyük önem atfettiği bir yetişkin de olabilirdi. O zaman kıskançlıktan çatlardım. Louis benim evladımdı, oğlumun ilgisinin başka bir kadın tarafından çalındığı fikrine dayanamıyordum. Göklere şükür ki –gök, sadece gök, hayal dünyamda hiçbir kutsal varlık yok– Isa bir çocuktu, bir ergen adayıydı, her neyse. Bir kadından başka her şeydi. Kısacası bu büyük bir rahatlamaydı ama kendimi onun önünde, kişiliğimin en sönük yüzlerini birer birer ortaya çıkararak –kendimi üçkâğıtçı, sızlanıp duran, kaçak, tembel, ağlak göstererek– böyle gülünç duruma düştüğüm için korkunç bir rahatsızlık hissetmiştim. En azından kumaşımın ne olduğu konusunda yanıltmamıştım.

Tam o anda Edgar ve grubun geri kalanı havasız soyunma odasının ses ve koku seviyesini yükselterek içeri girdiler. Bazıları yeşil sahalardaki idollerinin zafer işaretlerini taklit ederek, "Kazandık!" diye haykırıyorlardı, diğerleri öfkeli bir şekilde, canla başla mücadele ettikleri bir seçimin nihai sonucunu öğrenen başkan adayının ifadesiyle oflayıp pufluyordu. Edgar mutsuzların başlarını okşayıp onları teskin edecek sözcükler bularak gülümsüyordu. Belli ki aileye has bir özellikti. Ayağa kalktım ve yetişkin soyunma odasına doğru yöneldim. Çıkmadan önce Isa'ya teşekkür etmek istedim.

"Teşekkürler Isa... ya da Dora mı demeliydim? İtiraf edeyim ki hiçbir şey anlamadım..."

"Her ikisi de. Adım Isadora. Dansçı Isadora Duncan gibi. Annem dansçıydı. Babam... Babam bana Isa der, başkaları ya Isa ya da Dora der, yani hangisini isterseniz."

Spor çantamı aldım ve tüm bu öğrendiklerimi sindirmek için stattan yavaş yavaş çıktım.

Yorgunluktan bitmiştim.

Korkulukları geçmiştim ki Edgar beni yakaladı ve bırakmadı. Kelimenin gerçek anlamıyla. Beni evine, evlerine

akşam yemeğine davet etti. Önce itiraz ettim ama sonra hemen kabul ettim.

Onların dünyalarına girmiştim. Bunu hissetmiştim.

* * *

Edgar ve Isadora, Charlotte'la aynı evde yaşıyordu. Kendi seçtikleri, neşeli bir beraber yaşam. Evleri Edgar'la ilk karşılaştığım evdi fakat içinde elli kişi olmayınca çok daha farklıydı. Küçük olmasına rağmen herkesin kendi odası, özel hayatı vardı.

"Bu herkes için önemli, özellikle de öğrenciler için," diye dalga geçti Edgar kızına göz kırparak.

Charlotte hastanede nöbetçiydi, o gece üçümüzdük. Isadora beni odasına götürdü. Futbolcu posterlerini gördüğümde dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Düşmemek için bir duvara yaslandım. Bu oda Louis'ninkine o kadar benziyordu ki, rahatsız ediciydi. Şimdi aradaki bağı, ortak tutkuyu anlıyordum. Kuşe kâğıt üzerinde zaferle kendinden geçme jestlerinin çekiciliği. Tüm bu şampiyonlar coşku içinde, abartılı bir gurur ve sarhoşluk hali saçıyordu. Derinden hissedilen geçici mutluluk anları, öylesine çekiciydi ki. Isa'ya Louis'yle ilişkisine dair soru sormaya cesaret edemedim. Bana bilmediğim bir futbolcu tarafından imzalanmış bir atkıyı uzattı. Zlatan Ibrahimovic'i nasıl tanımadığımı sorarak benimle kibarca dalga geçti, ben de ona, "Çok basit, işte böyle..." diyerek yanıt verdim ve kutsal atkıyı ona geri verdim. Bir merasim havasına büründü ve benden Louis uyanır uyanmaz bunu ona vermemi rica ederek atkıyı yeniden ellerimin arasına yerleştirdi. Çünkü uyanacaktı, bundan emindi. Ona sıkı sıkı sarılıp ağlamaya başladım. Kendisini gülmeye zorlayarak, "Aaa hayır, yine başlamayacaksın, değil mi?" diyerek kollarımdan sıyrıldı, dünya hâlâ tersiney-

di. Ona teşekkür ettim. Louis'nin bu hediye karşısında çok mutlu olacağını düşünüyordum. O da böyle düşünüyordu.

Pizza yedik, hem de yere oturarak. Edgar fona Jane Campion'un *Piyano* filminin müziğini koymuştu. İlk notalarından itibaren şarkıyı tanıdım. Mükemmel bir seçimdi, en sevdiğim filmlerden biriydi ve müziği insanı altüst ediyordu. Edgar'ın portresi zihnimde şekillenmeye başladı.

Edgar tamamı ergenlerden oluşan bir gruba kendisine saygı duymalarını sağlamayı başaran bir erkekti; kızına istisnai bir değer veren, karşılıklı saygı ve muziplikten oluşan yakın bir ilişki kurmuş bir erkekti; sabah kendisini çamurlara atabilecek ve akşam Michael Nyman'ın insanı altüst eden notalarıyla heyecan duyabilen bir erkekti; kadınlar konusunda çok başarılı olan ama onlar üzerinde yarattığı çekimden –bu hafta futbol antrenmanı sonrası çocuklarını almaya yüzlerinde şapşal bir gülümsemeyle gelen anneleri görmüştüm, "Edgar falan filan, Edgar falan feşmekân"– pek de haberi varmış gibi görünmeyen bir erkekti. Onda neşe ve acının bir karışımı olduğunu hissediyordum. Isadora annesinden geçmiş zaman kipiyle bahsetmişti. Bu adam kimdi, neler yaşamıştı? Gittikçe kafam karışıyordu. İçim içimi kemiriyordu. Daha fazlasını bilmek istiyordum.

Birkaç dakika sonra sizler sen'e dönüştü; koyvermeye, rahatlamaya başladım. Kafamın bir köşesinde hep Louis vardı. Her şey beni ona götürüyordu. Kendime başkalarıyla yemek yeme izni vererek kritik bir eşikten geçmiştim. Kendi kendime bu insanların oğlumun değerli defterinde geçen, onun için önemi olan insanlar olduğunu, dolaylı olarak bu buluşmayı Louis'nin ayarladığını, beni Isadora ve Edgar'a bizzat Louis'nin yönlendirdiğini söylüyordum. Onlarla kalarak bir şekilde oğlumun dünyasına giriyor, bundan büyük bir zevk aldığımı da fark ediyordum.

Saat ona doğru Isa yatma vaktinin geldiğini söyledi – şaşakalmıştım, ben her gece Louis'yi odasına göndermek için mücadele ediyordum. Bize bir öpücük verdi ve Edgar ona yatağına kadar eşlik etti.

Bir süre salonda yalnız kaldım. Benim salonumla arasındaki fark dikkat çekiciydi. Benim evimde her şey tasarım ürünü ve sterilizeydi, kişisel olmaktan uzaktı. Bu salondaysa dağınıklık dekorun bir parçasıydı. Yerde dergiler ve birkaç oyun duruyordu. Masif ahşaptan büfede tozlanmış biblolar vardı ama kimse burada yaşayanlara kızamazdı. Bir ziyaretçi daha ilk bakışta bunlarda tozdan fazlası olduğunu anlardı. Yaşanmışlık vardı. Burada her şey fena halde canlıydı.

Ayağa kalktım, eşyalarımı toparladım.

"Tekrar teşekkürler Edgar, gerçekten lezzetliydi."

"Elbette değildi. Çok da kötü pişirilmemiş fabrikasyon pizzalar... Ama yine de rica ederim. Bu arada ayağa kalkmışsın, gitmeye hazırlanıyormuşsun gibi bir halin var ama bu kesinlikle söz konusu bile değil. Benden bir kez daha kaçamayacaksın."

"Senden kaçmıyorum Edgar. Farkındaysan günlerimi seninle geçiriyorum."

"Yine yanlış. Saatlerini uzun uzun soyunma odasında gevezelik ederek geçiriyorsun... Dalga geçiyorum. Ne demek istediğimi anladın..."

Bir tereddüt, bir nefes alma ânı.

"Kalmanı isterim."

Yaklaştı, mantomu ve çantamı nazikçe kanepenin üzerine koydu. Eli hafifçe elime dokundu ya da hafif bir temastan fazlası mıydı? Tüm bedenimin ürperdiğini hissettim.

Kaldım.

Edgar bana bitki çayı yapmayı önerdi, ona henüz yaşlı bir nine olmadığımı, ikinci bir şarap şişesi açmasını tercih

edeceğimi söyledim. Gece boyunca, "Isa'yı uyandırmamak için" fısıltıyla konuşmanın ve alkolün etkisiyle Edgar'ın dili çözüldü. Hiçbir şey sormamıştım. İçinden geldiği gibi, özgürce konuşan oydu. Bana anlatmak zorunda olmadığını ona defalarca söyledim. "İstediğim için konuşuyorum," diye yanıt verdi. İhtiyacı olduğu için.

Hikâyelerini öğrendim. Ağlatacak kadar üzücü. Öldürecek kadar. Onlar ne kadar ışıl ışılsa o kadar karanlık bir hikâye.

III

PRENSLER VE PRENSESLER

17

15-10 GÜN

*IN VINO VERITAS**

Birkaç sene evvel Isadora'nın bir annesi vardı. Edgar, Madeleine'i çocukluğundan beri tanıyordu. Birbirlerini deli gibi seviyorlardı.

* * *

Yıl 1980. Edgar'ın babası bankacı, annesi dans hocasıdır. Marsilya'da, Rue Paradis'de küçük bir dans okulu vardır. Dans annesinin tüm hayatıdır, hatta oğlunun adını da bu yüzden seçmiştir, okulun duvarlarını süsleyen göz kamaştırıcı dansçı resimlerinin ünlü empresyonist ressamı Edgar Degas'ya atıfla. Madeleine de öğrencilerinden biridir. En iyisi. Hem de en güzeli. Madeleine'in rüyalarını Bolşoy, Paris Operası süslemektedir. Derslerden ya da futbol antrenmanından sonra Edgar annesinin yanına, dans okuluna gider, hiç sektirmeden. Ödevlerini yalapşap yapıp salonun

* "Şarapta gerçek vardır" anlamına gelen, zaman zaman "hakikat şarapta saklıdır" olarak da çevrilen Latince deyiş. (ed.n.)

bir köşesine kurulur, resim yapar. Annesi onun yeteneğiyle az gurur duymaz. *Benim Edgar'ım da büyük bir sanatçı olacak,* der sürekli.

Edgar dansçıları çizer. Yıllar geçtikçe kalemi bunlardan birine takılır. Edgar, Madeleine'i çizer, Madeleine bunu bilmez. On dört yaşında Edgar ilk adımı atmaya karar verir. Madeleine'e bir portresini verir, arabesk pozisyonunun mükemmelliğini ölümsüzleştirmiştir. Madeleine gözyaşlarına boğulur ve ikisi birbirlerinden bir daha ayrılmazlar.

Madeleine, Edgar'ın çizimlerini beğenir. Onu devam etmesi, sergilemesi için teşvik eder. Edgar Marsilya'da Güzel Sanatlar'da okurken Madeleine gösterilere çıkar, düşer, toparlanır, tekrar düşer. Birkaç sene sonra, birçok dansçı gibi, ailenin dans okulunda öğretmenliğe başlayarak güvenli suları tercih eder. Madeleine mutludur, hayatı Edgar'la ilişkisi etrafına kurulmuştur. Edgar da ünlenmeye başlamıştır, çok para kazanmasa da eserleri birkaç bin avroya satılmaktadır ve Madeleine'in maaşı bu sanatçı ailesine sabit bir gelir sağlar.

Sonra Isadora doğar, on iki sene önce. Mutlulukları Isadora anasınıfına başlayana kadar sürer. Sonra dünya altüst olur.

Bir eylül sabahı, Edgar'ın anne babası MX484 sayılı Havana uçağına binerler. Evliliklerinin kırkıncı yılını kutlayacaklardır. Aileleri ve arkadaşları genç kumrulara yeni bir balayı hediye ederler. Küba uzun zamandır hayallerini süslemektedir. Dans okulunun duygu yüklü veda konuşmasında, *emeklilikle yeni bir hayat başlıyor* diye dalga geçmiştir birkaç hafta önce yönetimi Madeleine'e bırakan Edgar'ın annesi.

Uçak Küba'ya hiç ulaşmaz. Atlantik Okyanusu aldığını asla vermez. Her türlü hipotez konuşulur: pilot hatası, motor arızası, terörist saldırı... Kara kutu hiçbir zaman bulunamaz. Uçakta hayatını kaybeden üç yüz otuz yedi insanın ailesi için yas tutmak imkânsız fakat yine de kaçınılmazdır.

Edgar acısını tablolara gömmeye çalışır. Onu kendisini tekrar etmekle, kasvetli olmakla eleştirirler. Alev sönmüştür. Madeleine evin ihtiyaçlarını tek başına karşılamaktadır. İkisi de ellerinden geldiğince Isadora'yı korurlar. Madeleine kendisine her şeyi –tutkusunu, okulunu, oğlunu– veren insanın anısını yaşatmayı bir ödev bilerek dans stüdyosunda daha fazla zaman geçirmeye başlar. Yorgun gözükmektedir, temposu düşünüldüğünde de bu gayet normaldir.

20 Aralık 2011 –Edgar bu tarihi hiç unutmayacaktır– saat akşam altıya doğru, Isadora hâlâ banyodayken Edgar'a bir telefon gelir. Timone Hastanesi. Madeleine dans dersinin ortasında rahatsızlanmıştır. Ambulans gelip onu gerekli tetkikler için bu hastaneye götürmüştür. *Çok yoruluyor tabii*, der Edgar. Hızla Isadora'yı kurular, eski gri Clio'suyla Marsilya'nın bozuk yollarında yol alır. Zihni her şeyin yoluna gireceğini, yavaşlamasını, telaşını bastırmasını söylerken, kalbi tam tersini söyler. Kalbi göğüskafesinin içinde sağır edici darbelerle çarpar durur. Kalbi her zaman zihninin bir adım önündedir.

Teşhis bir tokat gibi çarpar, anlaşılmaz ve yine de nettir. Edgar bunu anlamış olan kalbine lanet eder. İntrahepatik safra kanalı kanseri. Nadir. Korkunç. Saldırgan. Metastas yapmış, bundan kurtulma şansı %5, üzgünüz mösyö.

Üç ay boyunca Madeleine mücadele eder. Madeleine bırakmaz. Üç ay çok uzun. Üç ay çok kısa. Ölmeden birkaç saat evvel bile Madeleine hâlâ kızıyla şakalaşmaktadır. Son zamanlarında aklında hep o vardır. *Beni asla ağlarken görmemeli. Hep mücadele eden bir kadın olarak kalmalıyım aklında. Kadınlar, küçükken öğretilirse mücadele etmeyi bilirler. Son nefesime kadar ona bunu öğreteceğim.*

* * *

Edgar hikâyesini yarıda kesti. Onu sözünü hiç kesmeden, kutsal bir şey dinler gibi dinlemiştim. Hayatının kırılgan seyrini gözlerimin önüne sererken, Edgar göze çarpan bir ciddiyetle ve anlattıklarına belli bir uzaklıkta duruyordu. Karamsarlığa kapılmamak için mümkün olduğunca derine dalmamaya çalışıyordu. Büyük bir ağırbaşlılıkla.

Bense berbat haldeydim. Yüzüm gözyaşlarıyla yıkanmış, sesli sesli burnumu çekiyor, kâğıt mendilleri tüketiyordum. Edgar bana yeni bir mendil kutusu uzattı. Tüm bunları neden bana anlattığını sordum. Bunun gerekli olduğunu söyledi. Bunları bilmezsem onu tanıyamayacağımı. İçinde bunlar vardı ve hep olacaktı. Ona neredeyse, benim onu bu kadar kesin bir şekilde tanımak istediğimi düşünmesinin biraz kendini beğenmiş bir tavır olduğunu söyleyecektim ki kendimi tuttum. Hem çok kaba olurdu hem de tümüyle yanlış: Onu tanımak istiyordum.

Derin bir nefes alıp bir kadeh şarap daha aldım. O da aldı. Isadora'nın Charlotte'la birlikte diktiği *patchwork* örtüyle kaplı kanepenin üzerinde kıvrıldım ve sustum. Edgar tekrar sözü aldı, hikâyenin devamının çok daha az üzücü olacağını söylerken içten bir şekilde gülümsedi – inanılmaz bir adam bu.

* * *

O sene Charlotte hemşirelik eğitimine başlar. Birkaç sene öncesinde Paris'in merkezinde çok küçük bir daireye yerleşmiştir. Charlotte, güneyli bir kız olduğu düşünülürse, başkente bayılmıştır. Şehre âşık olmuştur ve bir de burada yaşayanlardan birine. O hikâye pek uzun sürmez ama Paris'e olan aşkı bakidir. Charlotte geçirdikleri kapkaranlık günlerde abisiyle yeğenine –ve de kendine– yardım etmek için eğitimine ara verir. Isadora ve Edgar'la altı ay geçirir, içlerindeki yaralara pansuman yapar. Onlar da Charlotte'unkilere. Artık üç kişidirler.

Hep üç kişi olacaklardır. Bunun için birbirlerine söz verirler. *Hayat boyu üçümüz*, mottoları olmuştur. İçlerine işlemiştir.

Sonra Charlotte'un aklına parlak bir fikir gelir. Her şeyi geride bırakacaklardır. Artık onları Marsilya'da tutan bir şey kalmamıştır ve Charlotte hemşirelik eğitimini bitirmelidir. Paris'te üçünün rahatça sığabileceği bir daire bulacaklardır. Kaybettiklerini yeniden yaratacaklardır: Yuvalarını.

Isadora bu fikre bayılır. Edgar artık Marsilya'da yaşayamaz, kaybettiklerini hatırlatan bu sokaklarda dolaşamaz. Edgar artık önüne bakmalıdır. Isa için. Kendisi için. Onlar için. Charlotte, Edgar ve kızı için olağanüstüdür, diyecek başka şey yoktur. Bugün onları bir arada tutan şey kardeşlik bağından çok daha kuvvetlidir.

Edgar dans okulunu satar. Aldığı parayla on sekiz ay idare eder, bu süre içerisinde ilham bulmayı, işe koyulmayı umar. Fakat olmaz. Hiçbir şey yaratma eylemi kadar uçucu değildir. Paralar suyunu çekmeye başlar ve Charlotte'un hemşire maaşı yetecek gibi değildir. Edgar nihayet silkelenir. Okul saatlerine ilişkin yapılan reform sırasında Paris belediyesi tarafından açılan antrenörlük işine başvurur. Maaşı düşüktür ve iş yarı zamanlıdır, bu yüzden eğitim merkezindeki spor faaliyetlerinde eğitmenlik yaparak maaşını denkleştirir. Futbola tutkun değildir, ilköğretimdeyken birkaç sene yapmıştır ama Edgar çocukları çok sever; on altı yaşında geçtiği antrenörlük eğitim sınavı en sonunda işine yaramıştır.

İki senenin sonunda, Edgar yeniden yaşamaya başlar. Isadora onun gün ışığıdır. Üç yaşından itibaren annesinin bale ayakkabıları giydirdiği Isadora dans dünyasıyla ilgili her şeyi reddeder; futbolu tercih ettiğini ve kendisini bunda geliştirmek istediğini söyler. Bir kabuk, gerekli bir koruma kalkanı. Edgar artık resim yapmaz, o da bitmiştir. Sayfa çevrilmiştir.

Elbette geçmiş hep buradadır ama Edgar artık bugüne bakar. Gördüğü şey güzeldir.

* * *

Dakikalardır ağlamaktan kendimi alamıyordum. Hikâyeleri sarsıcıydı. Korkunçtu. Isadora, Charlotte ve Edgar bir kazadan sağ kurtulmuşlardı. Üçünü de böylesine ışıl ışıl yapan şeyi daha iyi anlıyordum, gülümsemeleri gerçekti.

Benim için bu, her kâbustan sonra yeni bir gün doğar umudunu taşıyan bir mesajdı. Louis'nin geçirdiği kazadan beri şafağın sökmesini bekliyordum ama gecenin içinde ilerlemeye devam etmem gerektiğini, karanlık ne kadar yoğun olursa olsun bir yol bulmanın hep mümkün olduğunu anlıyordum.

İkinci şarap şişesi de bitmişti. Bir kez daha Edgar'a neden bana tüm bunları anlattığını sordum. Artık kalbinin sesini dinliyor, sadece ona güveniyordu. Kalbinden benimle konuşmak geçmişti, her şeyi bana anlatmak. Kapıları açabilmek için karanlıkta neyin saklandığını bilmek ve bundan korkmamak gerekir. Edgar benim kapılarımın kapalı olduğunu, henüz konuşmaya hazır olmadığımı biliyordu ve benden bunu istememişti. Daha sonra konuşacaktım. Edgar'ı kalbi hiçbir zaman yanıltmamıştı. Beni gördüğü anda kalbi bunu biliyordu. Ağzına kadar dolu bu daireye girdiğim anda.

Kendimi gittikçe daha fazla huzursuz hissediyordum. Benimle sanki çiftmişiz gibi konuşuyordu. Bunu ona söylediğimde, bunun gayet açık olduğu yanıtını verdi ve bana aniden sıcak bastı. Huzursuzluğuma başka duygular karıştı. Yersiz bir coşku. Çatlamış cila katmanları altına saklanmış bir sarhoşluk.

Sabaha karşı üçte eve döndüm. Uykuya dalamıyordum. Annemin uyuduğu odaya doğru yöneldim. Ona sarılıp onu sevdiğimi fısıldadım.

Yarı uykulu bir halde bana burada ne işin var minik kedim dedi ve beni kemikli yumuşak kollarıyla sardı.

İyiydim.

18

9-6 GÜN

RENGÂRENK

Defterde yazan bir sonraki etap Budapeşte'ydi ve Louis'nin bana orada tezgâhladığı şey, annemin deyişiyle, harikuladeydi.

Kendisini "gezegenin en eğlenceli koşusu" olarak adlandıran "The Color Run" isimli bir spor etkinliğine –başka şeylerin yanı sıra– katılmak durumundaydım. Annem bunun ne olduğunu anlamak için internette araştırma yaptı ve sesini kısıp bir video izletti: Beyaz tişörtler giymiş ve koruma gözlükleri takmış binlerce kişi, koşulan her kilometrede birbirinin yüzüne renkli tozlar saçıp koşuyu korkunç bir halde bitiriyordu. Bu renk koşusunun neresinin keyifli olduğunu anlamıyordum ama katılımcılar mutlu görünüyordu. Bu şehirli mazoşistlerin daha önce dünyada milyonlarca insana ulaştığını öğrenmeden önce annem, "Belli ki uyuşturucu bağımlıları bunlar," deyivermişti.

Festival görünümü altındaki bu etkinlik bir yarı maratondu, Budapeşte ise çok inişli yokuşlu bir şehirdi. Bunları

fark edince ve bedenimin futbol işkencesi yüzünden hâlâ ölü olduğunu düşününce telaşlanmaya başlamıştım. Budapeşte koşusu mayıs ayında gerçekleştiği için benim kendi etkinliğimi yaratmam gerekiyordu. Bir anda gözümün önüne yokuşlu bir sokakta can çekişirken hastalıklı bir şekilde kendi kendime renkli tozlar serpme görüntüm geldi... Bu renkli lojistiği planlayabilmem için ve fiziksel olarak güçten düşme olasılığımın yüksek olması nedeniyle yardıma ihtiyacım olduğu açıktı.

Edgar'dan bana eşlik etmesini istedim. Hiçbir fırsatı kaçırmayan annem, Charlotte'la kıkırdayarak onun yerine benimle gelmeyi teklif etti.

"Yanlış anlama anne ama sağlam yapılı biri değilsin ve benim fiziksel olarak desteklenmeye ihtiyacım var. Edgar bana çok daha güçlü bir seçenek olarak görünüyor, hepsi bu."

Oğlumu görmeye gittim, spora dair varlığından hiç şüphem olmayan tutkusundan dolayı onu kutladım ve Edgar'ın Macaristan'ın başkentindeki ünlü Zincir Köprü üzerinde kalbimin durmasını önleyeceğine güvendiğimi anlattım.

"Edgar beni videoya çekecek ve anneannen Odette de tabletiyle her şeyi sana canlı olarak aktaracak. Anneannen bana tezahürat da yapabilir –öyle değil mi anneannesi?– çünkü kulaklıklarım hep kulağımda olacak."

"Evet, elbette minik kedim," diye yanıt verdi annem şen şakrak bir havayla.

* * *

Edgar görevini seve seve kabul etti ve tüm hazırlıklarla ilgilendi. Renkli tozların Brady Pasajı'nda kolayca bulunabileceğini çünkü renklere bulamanın Hindistan'da eski bir gelenek olduğunu, Holi isimli ilkbahar ekinoksu bayramında sevinç içindeki Hintli kalabalığın renkli tozları serpiştirerek sokaklarda dolaştığını anlattı. Batılılar bu konsepti alıp ona

spor sosu katmıştı. Hayır, doğal boyalarla renklendirilmiş bu basit mısır nişastası beni kalıcı olarak boyasın istemiyordum ve hayır, Macar polisi tarafından tutuklanmayacaktık... Hiçbiri tehlikeli değil, endişelenme.

Budapeşte'ye vardığımızda Edgar benden Buda füniküllerinin ayağında onunla buluşmadan evvel iki saat sabretmemi istedi, "halletmesi gereken birkaç ayrıntı" vardı.

Beyaz montumun içine sıkışmış bir halde koşmaya başladım ve bu koşunun deli saçması şiirsel dokunuşlarla süslenmiş bedensel bir cefaya dönüşeceğini hemen anladım. Edgar her iki kilometrede bir, ailelerden, yaşlı kadınlardan, öğrencilerden, esnaftan, kendime rağmen sunduğum gösteriyle eğlenen turistlerden oluşan küçük bir karşılama komitesi ayarlamıştı. Destekçilerim Ortaçağ'dan kalma güzel sokakları kirletmemek için yere beyaz bir örtü seriyordu; birkaç saniye hareket ediyor, gözlerimi kapatıyordum ve yeni bir renk tonuna bulanmış halde, alkışlar eşliğinde oradan ayrılıyordum.

Edgar tüm bunları ellerini rahatça kullanabilmek, Louis tek bir anını bile kaçırmasın diye videoya çekebilmek için planlamıştı. Oğlumun tam olarak neyi algıladığını bilmiyorum ama annemin, performansımın hiçbir anını kaçırmadığını kesin olarak söyleyebilirim.

Lanet olasıca, yanımda olsa onu gerçekten boğazlayabilirdim. Kulaklarımı patlatırcasına gülüp durdu ve hastanenin yarısını etrafına topladı. Galiba benimle açık açık dalga geçen ondan fazla seyirci vardı. Annem –kendinden geçmiş bir şekilde– onlara benim her zaman spor konusunda ne kadar yeteneksiz olduğumu, minik kedisinin saklı tüm yeteneklerini kırk yaşında ilahi bir şekilde ortaya koyduğunu, saçlarımdaki sarı, yeşil ve pembe renk karışımının nihayet içimdeki bastırılmış *punk* kişiliğimi ortaya çıkardığını anlatıyordu.

Cehennem üç saatten uzun sürdü. Edgar'a havanın buz gibi olduğunu haykırıyordum, duruyordum, tekrar yola koyuluyordum, tüm o sevimli Macarlar bana tezahürat yaptığında gülümsemek için kendimi zorluyordum. Ama daha fazla devam edemiyordum. "Artık koşamadığına göre buna *renkli yarı maraton yürüyüşü* diyebiliriz," diye dalga geçiyordu annem etraftan geçenleri toplayarak oluşturduğu seyircilerin önünde. İki saatin sonunda artık gülmüyordum. Kulaklıkları çıkarıp attım. Edgar doğurmak üzere olan bir kadının hareketlerine benzeyen davranışlardan, küfürlerden ve el kol hareketlerinden kurtulup hayatta kalmayı başarmıştı. Bu sınavın gerektirdiği acı ve insanüstü çabaya rağmen Edgar bu kadar olumsuzluğa maruz kaldığı için üzülmüştüm.

Haç yolu,* Pest'in "iç şehri" Belváros'un merkezinde yer alan Saint-Étienne bazilikasının önünde sona erdi. Yere yığıldım. Edgar beni sırtına aldı. Oraya birkaç metre uzaklıkta küçük bir daire kiralamıştım, elbette iki odalıydı ve gün boyu hayalini kurduğum, acı içindeki baldırlarımı ve kalçalarımı nazikçe ovarak içinde bir saatten fazla kaldığım inanılmaz güzellikte eski tarz bir küveti vardı. Banyodan çıkıp kendimi yatağımın üstüne attım ve sabaha kadar da gözlerimi açmadım.

* * *

Edgar ve ben ertesi günü şehri gezerek geçirdik. Bir önceki gün geçtiğim yerleri keşfettim ve bu sefer gerçek değerlerinin hakkını verdim: Buda Kalesi'nin kalıntıları arasındaki dik sokaklar, Matthias Kilisesi'nin gökyüzünü delen kulesi, muhteşem parlamento binası, pek de mavi olmayan heybetli Tuna Nehri, Erzsébetváros bölgesindeki dükkânlar ve restoranlar...

* Yazar, İsa Peygamber'in çarmıha gerilmek üzere yürüdüğü çileli yola atıfta bulunuyor. (ç.n.)

Budapeşte'ye Tokyo kadar bayılmıştım. Birbirine zıt iki şehir. Ama her ikisinde de, oğlumu cezbedenin ne olduğunu bilmediğim saf bir çılgınlık vardı.

Bu şehirlerin her köşesini sanki Louis'nin bir parçasıymış gibi sevdim.

* * *

Louis akşam programımızı defterine gayet net şekilde not etmişti. Bambaşka bir koşuya girişmek zorunda kalacaktık. Bir "parti maratonu" şöyle tarif edilmişti:

- Şehre özgü yıkıntı barların en az onunda bir tek atmak ve sonra Széchenyi kaplıcasında çılgın bir tekno partide sabahlamak!!! (Hiç kusmadan bir zahmet...)

Louis'nin beni içine atacağı alkollü maceraları yaşamadan evvel reşit olmayı bekleyeceğini umuyordum ama bu konuda güçlü şüphelerim vardı. Ergenlik dönemimde ben de "tek atıyordum" ve günün birinde ağzımın leş gibi koktuğunu, tereciye tere satılmayacağını gözünü kırpmadan yüzüme vuruncaya dek saf saf annemin bir şey anlamadığını sanıyordum.

Hava buz gibiydi ama Edgar ile o *kert* senin bu *kert* benim dolaşırken hızlıca ısındık. *Romkert*'ler, eski Yahudi mahallesinin yıkık binalarına yerleşmiş barlardı. Budapeşte'nin kozmopolit gençliğinin her akşam içlerinin buzlarını erittiği yıkık güzelliğiyle şaşırtıcı mekânlar, ustalıkla bir araya getirilmiş dağınık dekorlar. Bunlardan birinde, parmak uçlarımıza kadar sızmış alkolü emsin diye akşam yemeğimizi yedik, sonra da kaygı ve heyecanla Széchenyi kaplıcasındaki tekno partiye doğru yollandık.

Mekânın çılgın olacağını tahmin etmeliydim. Budapeşte'nin en ünlü kaplıcası olan Széchenyi neo-barok sarayın havasını yansıtan şatafatlı bir binaydı. Açık havadaydık, dışarısı eksilerdeydi ama kaplıca suyu 38 dereceydi. Duvar-

ların kükürt sarısı rengi havuzların mavi ışıklandırmasıyla kontrast oluşturuyordu ve havuzlardan yükselen yoğun buhar, karla kaplı heykellerin beyazlığını seyreltiyordu. Bu dekorun ortasında binlerce körkütük sarhoş genç mayolarıyla *hardcore* elektro müzikte dans ediyor, dünyanın sonuna geldiğimiz havası veren lazer ışıklarının ritmiyle zıplıyorlardı.

Ben de dans etmeye başladım – soğuktan ölmek istemiyorsam başka seçeneğim yoktu. Önce çekinerek, kenarda. Gözümün ucuyla Edgar'ı izliyordum. Stroboskopun verdiği kesik kesik ışık ona bir Roma heykeli havası katıyordu. Bana doğru döndü, gülümsedi ve bir şeyler söylemek için eğildi. "Burada durmayalım," dedi ve sonra, "hayatın bizsiz akıp gitmesini seyretmeyelim," diye ekledi. Belki de ben yanlış anladım. Belki bu cümle ağzından hiç çıkmadı. Belki benim hayal gücümün bir ürünüydü. Edgar elimi tuttu ve beni kalabalığın ortasına doğru çekti.

Çocuklar gibi, uzun saatler dans ettik, yorgunluktan bitinceye kadar. Bedenimin her tarafının ellenmesi girişime karşı mücadele etmem gerekti... Her seferinde sıçrıyor, küfrediyor, oğlum yaşında olabilecek magandalara bağırıp çağırıyordum ve beni videoya çeken Edgar'ın kollarına sığınıyordum, gülmekten katılarak.

Deneyimlediğimiz hiçbir şey yaşımıza uygun değildi. Fakat yine de bu kendini bırakma hali ne de güzeldi. Kısa bir süre için aklı ve mantığı bir tarafa bırakmak ne iyiydi. Yirmili yaşlarım geçer geçmez, yetişkin hayatı diye kabul ettiğim bir hayata girmeye kendi kendime karar vermiştim. *Rock* konserlerini kovalayan, geceler boyu konsol oyunları oynayan, boş zamanlarını sosyal medyada "*like*" almaya adayan otuzlukları hor görmüştüm. Hepsi on beş yaşlarının adrenalinine bağımlıydı. Hepsi işle fuzuli olanı birleştirmek için dünyayı seferber edip bunun etkilerini yeniden yaşamaya çalışıyordu. Belki de onlar haklıydı aslında...

O gece oğlum bana, fazla hızlı çevirdiğim gençlik sayfalarını tekrar açmama yardım etti. O gece hayatın –anımsadığımız gerçek hayatın– birbiri ardına gelen gençliğe özgü zarafet anlarından ibaret olduğunu anladım. Ve hiçbir yetişkinlik hırsının ergenliğin *carpe diem*'inden daha mutlu edemeyeceğini.

Taksiyle odamıza geri döndük, valizlerimizi topladık ve havalimanına doğru yola çıktık, hâlâ maruz kaldığımız termik ve işitsel şokun etkisi altındaydık.

Yorgun argın, dudaklarımızda asılı kalmış bir gülümsemeyle.

MUCİZELER DEFTERİNDEN ALINTI

Sınırları aşmak !!! ☺

- The Color Run'a katılmak ve sonuna kadar dayanmak! Budapeşte koşusunun havası başka... Özellikle de MTV'de gördüğüm parti maratonuna da gidilebildiği için!

- Parti maratonu, yani: Şehre özgü yıkıntı barların en az onunda tek atmak ve sonra Széchenyi kaplıcasında çılgın bir tekno partide sabahlamak!!! (Hiç kusmadan bir zahmet...)

19

5-3 GÜN

TEAM SPIRIT

Birkaç günden beri gerçek bir ekip olmuştuk. Hastanede, yaşları on iki ile altmış arasında değişen ve yirmi dört saat boyunca oğlumun etrafında pervane olmuş bu tuhaf oluşumun adı "Louis timi"ydi. Hâlâ açıkça itiraf etmekte zorlansam da bu Louis timi ile günlük işlerin ağırlığını paylaşmak bana inanılmaz iyi gelmişti.

Sonraki macera için –bu sefer Paris'teydi– Isadora'dan yardım almaya karar verdim. Sıkı rol kesmek gerekiyordu çünkü Louis'nin istediği şey kolay değildi. Küçük bir anne-kız numarası için çalışmıştık. Isadora'nın hayali bir kişiliği oynaması gerekiyordu: Normalde öyle sakin, öyle düşünceli ve sevimli bir kızın kaprisli ergeni oynarken, bana kaba saba davranması ve öfkesini ağlama krizleriyle gösterirken inandırıcı olması gerekiyordu. Gerçekte Isa deli gibi eğleniyordu. Öyle iyi oynuyordu ki babasını korkutmuştu. En sevdiği dergiyi almak için babasından 2 avro isteyip de

Edgar üzerimde para yok dediğinde bir öfke krizine girdi. Ayaklarını yere vurmaya başladı, yüzü kıpkırmızı oldu ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ben gösterisini alkışlayınca Isadora selam verdi ve bir an için kızının kayışları kopardığına gerçekten inanan Edgar'ın yarı şaşkın yarı rahatlamış bakışları altında katıla katıla gülmeye başladık.

Mizansenimizi hazırlamış, gala kıyafetlerimizi giymiş ve 14 Şubat Sevgililer Günü'nde yapılan NRJ Müzik Ödülleri gecesinin yolunu tutmuştuk. İçeri girer girmez kararlı adımlarla sanatçı girişine doğru ilerledik. Öngördüğümüz gibi bu giriş iki izbandut tarafından korunuyordu. Isadora telefonunu burnuna yapıştırmış küstah küstah sakız çiğniyordu. Rolünden keyif alır gibi bir hali vardı, Edgar birkaç sene içinde dikkatli olsa iyi olacaktı...

Hégémonie grubu, etkinliğin sponsorlarından biriydi. Üzerinde hâlâ şirketin *marketing* müdürü yazan ziyaretçi kartımla –insanı etkisi altında bırakan altın renkli bir karttı– soyunma odalarının girişine kadar rahatlıkla süzüldüm. Aşırı gergin, iş aşkıyla yanıp tutuşan biri rolüne soyunmuştum, akreditasyonumu takside unuttuğuma dair yeminler etmiştim ve organizasyonda görevli önemli birkaç kişinin adını telaffuz etmiştim – dersime iyi çalışmıştım. Yaklaşık on dakika boyunca bu oyuna devam ettim ve kapıdaki izbandutların meşru direnişi karşısında en değerli kozumu çıkardım: Bir gecelik kızımı. Isadora kapıdaki korumaların önünde, onlara zaten işim gücüm yüzünden beni hiç göremediğini, bir de ona her ne için söz versem içine ettiğimi anlatarak ağlamaya başladı. Onu soyunma odalarına sokacağıma söz verdiğimi ve sözümü tutmam gerektiğini anlattı. Son bir teatral hamleyle yere oturup sarsılarak, dövünerek ağlamaya devam etti. Üzerinde VIP kartı olan genç bir kadın bize doğru yaklaştı, Isadora'ya bir şeyler söyledi ve sonra

korumalara dönüp, "Benimle gelecekler, geçmelerine izin verin," dedi. Bingo.

İçeri geçince Isa'ya şimdi daha iyi olup olmadığını sorup onu öpen bu genç kadına teşekkür ettik. Bizi orada bırakmak zorunda olduğu için özür diledi, hazırlanmak için gitmesi gerekiyordu. Isa neredeyse kendinden geçmiş bir halde boynuma atladı, Loulou bilmem kimi öpmesine izin verdiğim için bana binlerce teşekkür etti, okuldaki arkadaşları moraracaktı.

"Loulou kimi öpmene izin verdim?"

"Louane Emera. İnanmıyorum, onu tanımıyorsun... Son iki sene mağarana kapanıp Joe Dassin plağını dinledin galiba, ha?"

Isa'yı hiç bu kadar coşku içinde görmemiştim. Gülümsemesi o kadar samimiydi ki gece boyu dudaklarından silinmedi.

Kulislere doğru koşturduk, sonra kalakaldık. Amacımıza ulaşmak üzereydik. Nefesimizi tutup basit bir A4 kâğıdı üzerinde silik bir şekilde "Maître Gims" yazan bir kapıyı açtık.

Oradaydı ama yalnız değildi. Bir hamlede ayağa kalktı, iki adam ve bir kadın önümüze geçip bizi itmeye çalıştılar. Isa aradan sıvışmayı başardı ve birkaç saniye içinde niyetimizi özetleyiverdi. Louis, koma, defter, yapmaya çalıştığımız şey, paha biçilemez yardımı. Tamam, bir de bizim gayretlerimiz. Bize inandı mı bilmiyorum ama adam gülmeye başladı ve tamam dedi. Aşırı *cool*, efso-efsane dedi Isadora çıkarken. Hâlâ inanmakta zorluk çekiyordu ama ses kaydını telefonunda inkâr edilemez bir kanıt olarak tutuyordu: Maître Gims ile bir şarkı söylemiştik. Beni, "Elle répondait au nom de Bella..."* diye çığırırken duyabilirsiniz, annemin diyeceği üzere aman çok da fifi.

* * *

* Maître Gims'in ünlü "Bella" şarkısının ilk dizesi. (ç.n.)

Ertesi sabah Isa'yı Louis'nin odasına götürdüm. İlk defa. Kazadan beri onu görmemişti. Elbette onu önceden hazırlamış, Louis'nin çok zayıfladığını, yüzünün solgun olduğunu, hatlarının sertleştiğini, her tarafında tüpler ve makineler olduğunu anlatmıştım. Ben artık onu böyle görmeye alışmıştım ama Isa'nın küçük kalbi için bu gerçekten fazla ağırdı. Louis'yi izleyip elini tutarak uzun uzun ağladı. Yanağından öptü. Bu sahne benim için de yürek burkucuydu. Duygularımı saklamayı başarmıştım ama Louis'nin belki de asla bir aşk hikâyesi yaşayamayacağını, karnında kelebekler uçuşmasının verdiği o ateşi, o arzuyu, birini kollarında sıkı sıkı sarma ihtiyacını hiç tatmayacağını düşünmekten kendimi alamıyordum.

Daha sonra Isa her zamanki duruşunu, sesini, konuşmasını yavaş yavaş geri kazandı ve Louis'ye o gece olanları, Louane'ın öpücüğünü, Maître Gims ile enstrümansız şarkı söylediğimi anlattı. Özel mini konserimin ses kaydını ona herhalde on defa dinletti. Hiç de fena şarkı söylemiyordum. "Belki yanlış bir kariyer seçmişsindir," diye atıldı odaya yanımıza gelen Charlotte.

Görünürde zararsız gibi duran bu şaka beni altüst etmişti. Hayır, şarkıcı olmak için hiçbir isteğim yoktu ama kariyer konusunda fena yanılmıştım. Daha doğrusu, hayat konusunda fena yanılmıştım.

Eski kariyerime, eski hayatıma devam etmeyi hiç istemiyordum. Oğlumun hayallerini hızlandırılmış bir şekilde gerçekleştirirken başkalarıyla olan ilişkimi, hatta geleceğime dair fikirlerimi yakıp yıkmıştım.

Eski hayatımdan sadece temellerimi saklamak istiyordum. Binamı her zaman, iyi ve kötü günde sağlam tutan o sütunları. Annemi. Bana verdiği eğitimi. Kültürümü. Değerlerimi. Anılarımı.

Ve elbette her şeyden çok oğlumu.

MUCİZELER DEFTERİNDEN ALINTI

Sınırları aşmak!!! (devamı ☺)

- Maître Gims ya da Black M ile tanışmak... Ama özellikle de onlarla düet yapmak!!! (Yoksa çok kolay olur!)

3 GÜN
HER ŞEY KÖTÜ HER ŞEY BOŞ

Bugün annemin sesi bir garipti, aynı anda hem üzgün hem de neşeliydi. Birkaç günden beri sesi böyle. Sanki annemin sesi değişti. Önceleri sesi sadece üzgündü (sadece defterimdeki maceraları bana anlatırken öyle değildi, o zaman gyy, (yani kırk yaşından büyükler için gülmekten yerlere yatmak).

Bedenimde çalışan tek şey kulaklarım olduğundan beri ayrıntılara, ses tonlarındaki değişikliklere duyarlı hale geldim. Sadece dinleyerek anlayabileceğimizi bugüne kadar hiç fark etmemiştim. Televizyonda insanları güya sadece sesleriyle değerlendiren programlar gösteriliyor, tabii ki herkes bunun düzmece olduğunu biliyor çünkü sahneye çıkmadan evvel adaylar, onları gören insanlar tarafından ön seçmeye tabi tutuluyor. Sonuç olarak, neredeyse hiç çirkin yok, sadece inandırıcılık için birkaç tane, ama sonraki etaplarda çirkin oldukları görülünce eleniyorlar. Çirkin olan mutlaka ya önce ya sonra kaybeder, kural budur. Ben jüride olsaydım çirkinlerin kazanmasını sağlardım çünkü insanların seslerini görüntüyle kirletmeden gerçekten dinlemenin ne kadar

önemli olduğunu anladım. Birini dikkatlice dinlersek, iyice yoğunlaşırsak onu görmüş gibi oluruz. Hayır, çok daha iyisi: Kişinin ne dediğini duyarız, aynı zamanda ne demediğini de. Ben sessizlikleri, tereddütleri, özenle seçilmiş sözcükleri, gözden kaçanları ve keşke söylemeseydim denilenleri, melodiyi, nükteyi, soluk alıp vermeleri dinliyorum. Bundan başka bir şey yapmıyorum. Kodları çözüyor, sesleri anlıyorum.

Annemin sesinde, bu son zamanlarda anlamam gereken bir şeyler vardı. Kesin olarak söylemek gerekirse üç şey. Annemin bana söylemediği ama benim yine de anladığım üç şey.

İlki, annemin Edgar'a tutulduğu. Bundan eminim. Bu da yeni bir şey. Hayatımda biç annemin birisinden bu kadar olumlu sıfatlarla bahsettiğini duymadım. Aşırı kıskandığımı söylemeliyim. Bana sürekli Edgar'la ya da –daha kötüsü, bin kat gücünde kıskançlık duymama sebep– Isa'yla neler yaptığından bahsediyor. Son günlerde annem onları da benim mucizeler defterimde yazılanları uygulamaya dahil etti. İlk başta bu beni sinirlendirmişti. Edgar ve Isa'nın, annemin kalbindeki yerimi aldıkları izlenimine kapıldım. Şimdi hâlâ kıskanıyorum ama elimden bir şey gelmiyor. Ama Edgar'ı çok seviyorum, Isa'ya bayılıyorum, kendi kendime diyorum ki yerime geçilecekse de şampiyonanın en iyi oyuncuları geçecek. Bu yüzden annemin bana hayallerimi anlatmasını, bunları benim yerime yeni arkadaşlarıyla yaşamasını dinliyorum. Bunun bir parçası olamamak canımı acıtıyor ama şu anda bu da iyi geliyor! Annem sayfaları çevirirken ve defterimde yazılı olanları yaparken gülüp eğlendi. Beni de hep gülmekten kırdı geçirdi, maceralarını anlattığında bana moral verdi. Tümüyle hareketsizken hareket etmenin benim için iyi olduğuna eminim.

Annem beni defalarca etkiledi.

Budapeşte'de yüzü boyalı halde yarı maraton koştuğunda ve sonuna kadar gitmeyi başardığında beni çok şaşırttı.

Annem böyle bir mesafeyi koşabileceğinden emin olmadığını, ona yardım etmesi için yanında Edgar'ın olacağını, ona koçluk yapacağını, destekleyeceğini, rahatsızlanırsa dönmesini sağlayacağını söylemişti. Kendi kendime bir başkasını da rahatlıkla seçebilirdi diye düşünmüştüm; annemle Edgar'ın Macaristan'a gitmelerinden bir gün önce Charlotte'la anneannemin kıkırdamalarını duyunca bir şeyler olduğunu anlamıştım. Bu beni çok üzdü. Annemin hayatına kaldığı yerden, bensiz devam etmeye karar verdiğini düşündüm. Çünkü Budapeşte'de annemin çok eğlendiğini sanıyorum. Edgar da ona yardım etmiş, onu korumuştu, annem bunları biraz avanak bir hayranlığa benzeyen bir sesle söylemişti. Evet kıskanıyorum, bunu size söylemiştim.

Biraz önce annem odama Isa'yla birlikte girdi. O anda Isa'nın beni görmeye gelmesi hoşuma gitti, gerçi beni bu halde görmenin aşk-öldürücü bir etkisi olsa gerek diye de düşündüm. Annem dün NRJ Müzik Ödülleri gecesine Isa'yla birlikte gitti. Bana en zor görünen maddelerden birini uygulamaya karar vermişti. Ve başardı. Annem çılgının teki. Güldüm, ağladım, Maître Gims'le yaptığı düeti müthiş buldum çünkü annemin bu müzik türünden ne kadar nefret ettiğini biliyorum ama bir kez daha, ona eşlik eden Isa olduğu için kıskançlıktan neredeyse ölecektim.

Elbette annemin hayatına devam etmesini, insanlarla görüşmeye başlamasını istiyorum ama bunun aynı zamanda benim daha da önemsizleşmem anlamına geldiği fikrinden nefret ediyorum. Benim yakında sadece dış kapının mandalı olacağım, annemin dünyasının merkezinin başka bir yerde Edgar'la, Isa'yla, anneannemle, Charlotte'la olacağı fikrinden nefret ediyorum. Annem Charlotte'a seslenirken onunla artık senli benli konuşuyor, hastanenin dışında da sürüp giden bir hayatları olduğu, birbirleriyle görüştükleri, sohbet ettikleri anlaşılıyor. Bana öyle geliyor ki arkadaş olmuşlar.

Arkadaş olmaları garip çünkü sesine bakılırsa Charlotte'un annemden çok daha genç olduğu belli. Her şey garip ve artık hiçbir şey garip değil. Düşündüğümde, annemin de gençleştiği izlenimine kapılıyorum. Belki sesindeki değişim budur.

Annem defterime not aldığım şeylerin neredeyse hepsini yaptı. Neredeyse bitirdi ve bu beni çok korkutuyor. Sonrasında ne olacak? Bunu düşünmemeye çalışıyorum ama aslında sürekli bunu düşünüyorum çünkü annem söylemedi ama ben yine de anladım, yeni projeleri var. Hayatına baştan başlamak istiyor, yeni bir işle ilgili fikirleri de var, bundan eminim ve bu beni sinir ediyor çünkü işin annem için çok önemli olduğunu biliyorum. Bu yeni insanlar ve yeni bir işin yanında ben neredeyim? Robert Debré Hastanesi'nin dördüncü katında. Artık hayatın içinde değil.

Annemin söylemediği son şey, beni en çok üzen şey, uyanma umudumun gittikçe zayıflaması. Doktorların ona bir tarih verdiklerini yeni anladım. Hangi tarihte olduğunu bilmiyorum ama çok yakın olduğunu hissediyorum. Bunu, annem bana biraz daha mücadele etmemi, bunu başaracağımı söylerken hissediyorum: Birkaç günden beri gücü tükendi, hatta vazgeçmiş bir hali var. İşte o anlarda, sildiğiminin hastanesinde (anneannem Odette'in diyeceği gibi) bir süre önce uyandığımı ama kimsenin umurunda olmadığını, işe yaramaz doktorların yirmi beş yıl okul okumalarına rağmen bunu bile anlayamadıklarını haykırmak istiyorum. Boktan hallice, bu hastanenin durumu işte bu. Kaba konuştuğum için kusura bakmayın ama artık dayanamıyorum, ben de. Annem neye inanıyor? Bedenim işaret göndermeye başlamazsa ben de yakında vazgeçeceğimi hissediyorum. Vazgeçmiyorsam bu sadece annem için! Onun benim için yaptığı onca şey için, hâlâ yapmakta olduğu şeyler için, sadece onun için. Çünkü ben de bununla yaşamayı öğrenmeye başlıyorum. Hareketsiz, külfetli, hiçbir şeye yaramayan bir nesneyim, dekorasyonun

parçası bile değilim! Vücudumun her tarafında hortumlar olduğunu, beni bulamaç kıvamındaki bir mamayla midemden beslediklerini, altıma bebeklere ya da yaşlılara bağlanan bezlerden bağladıklarını biliyorum. Kendimi hayal edebiliyorum, kendimi görüyorum ve kendimden tiksiniyorum. İğrenç görünüyor olmalıyım ve jüriyi şaşırtmak için sesim de çıkmamış olmalı: Hadi, elendin, yürü, sonraki aday. Annem yakışıklı olduğumu söylüyor. Ona inanmıyorum ama bu yine de hoşuma gidiyor. Anneannem onun mucizesi olduğumu, evdeki odamın hazır durduğunu, içinde beni bekleyen bir sürü hediye olduğunu söylüyor.

Bense kesinlikle öleceğimi düşünmeye başladım. Bunu ilk düşündüğümde çok çok çok ağır gelmişti. İçimde ağladım, çok, çok uzun süre. Ne kadar sürdüğünü bilmem imkânsız ama uzun süre. O zamandan beri de bunu her gün düşünüyorum, bu da beni aslında bunun annem ve anneannem için o kadar da kötü olmayabileceği fikrine sürükledi. Her gün beni görmeye hastaneye geliyorlar, böyle hayat olmaz. Ben de kendi kendime dedim ki ölsem, onlara büyük bir acı verir ama sonra geçer ve daha iyiye gider. Her zaman geçer. Bu küçük Louis çok tatlıydı ama artık bir son vermek daha iyi olur çünkü onu böyle görmek aileyi içten içe yıkmak demek. Ben annemi yıkmak istemiyorum. Anneannemi yıkmak istemiyorum. Bunu hak etmiyorlar. Kendimi salıversem onlar için daha iyi olacak, her gün işte bunu tekrar ediyorum içimden.

Ama başaramıyorum. Neden bilmiyorum fakat bunun sona ermesini kabullenemiyorum, içimde hâlâ uyanabileceğimi bana söyleten bir şeyler var. Aslında bana bunu söyleten bir şey değil, biri. Annem. Onu tekrar görmek istiyorum. Onu kucaklamak. Sadece bir kere için bile olsa mücadele etmeye değer. Ona teşekkür etmek istiyorum, onu çok sevdiğimi söylemek. Dünyanın en iyi annesi olduğunu. Sadece bir kere. Tabii birden fazla sefer de olursa iyi olur ha...

Sonra olacağı varsa öleceğim. Biliyorum, bir öyle diyorum bir böyle ama anlayın beni, kendinizi benim yerime koyun. Siz ne yapardınız? Bırakır mıydınız, devam mı ederdiniz? Dinlemekten başka bir şey yapmıyorum. Başka seçeneğim yok, olsa dükkân sizin.

Annemi dinlediğimde, yeni sesiyle bile, hâlâ beni uyandırmak isteği var gibi. O halde yine denemeliyim.

20

3 GÜN

ONDAN MİRAS

Günün sonunda Doktor Beaugrand'ı görmek istedim. Yüzü ciddi, ifadesi yorgun, bakışları uzaklardaydı. Bir an için benden kaçmaya çalıştığını düşündüm ama oradaydım ve haberleri bekliyordum.

Birkaç günden beri Louis'de bir şeyler olduğunu hissediyordum. Elektroensefalogramları hâlâ sinir bozucuydu ama başkalarının görmediğini düşündüğüm işaretler görüyordum. Ya da onlar böyle yorumlamıyordu. Zaten haftalardan beri Louis'de düzenli olarak hafif spazmlar, hareketler oluyordu. Bilinçli olmayan, koordinasyonsuz, mantıksız refleksler. Teşhis konusunda hemfikirdim, nasıl olmayacaktım ki? Bir elin, bir yanağın, bir ayağın geçici kasılmalarına, hafif inlemelerine bir anlam yüklemeyi öyle çok isterdim ki. Fakat ne zaman ortaya çıkacağı belli olmuyordu, kimi zaman beyni incelenirken oluyordu... Ve analizler hep aynı kaotik durumu gösteriyordu. Teorik olarak orası hâlâ kar-

makarışıktı ama yine de birkaç günden beri ben değişimler gözlüyordum. Gerçek değişimler. Kasılmaların yoğunluğu aynı değildi ve bundan emindim. *Özellikle* de ben onunla konuşurken hareketlerin arttığını ve uzun sürdüğünü fark etmiştim. Sanki iletişim kurmaya çalışıyordu. Bu lanet olası hastanede kimse beni dinlemiyordu. Ya da herkes dinliyor, durumu biliyordu. Geri sayım başlamıştı. Beynin eski haline dönme umudu, bir uyanışı hayal etme umudu yoktu. Bu yüzden Louis'den bahsettiğimde bakışlar değişiyordu, karşımdakilerin gözlerinde şu acımayı, akıllarından şunu geçirdiklerini okuyordum: Hem oğlunu hem aklını yitirmek üzere, haksız da sayılmaz... Yakında her şey sona erecek.

Ama ben gördüğümden, hissettiğimden emindim. Annelik içgüdüsü. Bu sözcüklerin ne anlama geldiğini gerçek anlamda hiç anlamamıştım. Şimdiyse beni doğruya ve gerçeğe yöneltiyordu. Annelik içgüdüsü başkalarının göremediğini görmek, ta içinde evladının geçirdiği değişimi hissetmektir. Ben Louis'yi hissediyordum. Louis'yi hissediyordum ve Louis benimle konuşuyordu.

İşte bu yüzden Doktor Beaugrand'ı görmek istiyordum. Kendi kendime, beni dinlerse bir şeyler yapmaya niyetlenir diyordum. Beni dinledi. Dikkatle. Duygusuz bir yüzle. Yolunu kaybetmişleri kıyıya ulaştırmayı bilen ve görevi bu olan usta denizcilerin dolaysız bakışıyla. Charlotte da benimleydi. Bana yardım etmek için müdahale edip Louis'nin yanında benden başka kimsenin bu kadar çok vakit geçirmediğini, istatistiksel olarak, bir şey meydana gelirse bunu benim bilme şansımın çok yüksek olduğunu, sözlerimin ve gözlemlerimin ciddiye alınması gerektiğini anlattı.

Alexandre Beaugrand benim kendimi en kötüsüne hazırlamam gerektiğini, endişelerinin arttığını çünkü durumun umutsuz bir şekilde durağan olduğunu söyledi. Tıbben yapılması gereken her şeyin yapıldığını. İyi niyetini göstermek

için ve Charlotte'un sözlerine de değer verdiği için kalan günlerde elektroensefalogramın frekansını yükseltmek istiyordu ama benim tespitlerimi, benim coşkumu paylaşmıyordu. *Kalan günlerde.* Alexandre Beaugrand bana kahpe bir yumruk atmıştı. Henüz baba olmadığı çıkarımında bulunmuştum, ki Charlotte da beni onayladı. Kişisel olarak yaşadığı duygularla başkalarının mutsuzluğuna baktığında bu durumları nasıl yönetecekti? Kendi çocuğunun yüzünü, hastalığının son evresinde olan bir çocuğun solgun yüzü yerine koyduğunda nasıl tepki verecekti?

Charlotte beni eve bıraktı. Ne Edgar'ı ne de Isadora'yı görmek istiyordum.

Günün birinde Edgar'la aramızda bir şeyler olacağını biliyorum. Bu, derinlerde bir yerime yerleşmiş aşikâr bir gerçek gibi. Birlikte geçirdiğimiz anlar bu duygumu güçlendirdi. Ama bugün kalbim oğlumdan başka kimseye açık değil. Sabırlı olması gerekecek ve olacağını da söyledi. Ona inanmak istiyorum. Her halükârda bana bu tür sorular sormasını istemiyorum, şimdi değil. O yüzden oluruna bırakıyorum. Budapeşte'den dönerken bizi havalimanına götüren takside öpüştük. Daha ziyade bir temas diyelim. "Sade ve saf. Şu anda böyle olsa da sana başka bir şey veremem," dedim ona fısıldayarak. "Başka bir şey beklemiyorum," diye yanıt verdi elimi tutarak. "Bol bol zamanımız var. Louis'yle ilgilen, yapman gerekeni yap. Hiçbir şeyden pişmanlık duyma."

Nihai karar için üç günümüz kalmıştı, annemin yanımda olmasına, ona sarılmaya ihtiyacım vardı. Sıkı sıkı. Annemle birbirimize hiç düşkün olmamıştık ama herhalde birkaç haftadan beri en az on seneyi telafi etmiştik. Artık onsuz uyuyamıyordum. Odamda yalnız kalmak beni korkutuyordu, sıcak bedenini yanımda hissetmeye ihtiyacım vardı ve onun da buna ihtiyacı olduğunu hissediyordum. Annem her gün, bana bir zamanlar bir evlat olarak nadiren verdiği şeyi

tekrar tekrar veriyordu: Beni seviyordu. Başımıza gelen tüm bu şeyler sayesinde annemin ve benim tam bir içsel devrim yaşadığımızı sanıyorum. Birbirimizin değerini anlamak için neden böyle bir dramın yaşanmasını beklememiz gerekmişti? Neden tüm bu seneleri, söylenmeyen onca şeyle birbirimizden nefret ederek boşa geçirmiştik? Ne kadar zaman kaybetmiş, ne kadar fırsat kaçırmış ve ne kadar duyguyu heba etmiştik.

Louis'nin ertesi gün için önüme koyduğu sınavı atlatmak adına anneme ihtiyacım vardı. Mucizeler defterinin sayfasını çevirmiştim. Sondan bir öncekiydi. Sonra bir tane daha olacaktı ve sona erecekti. Gözlerimden inci gibi akan yaşları kuruladım.

Sadece tek bir satır vardı. Bu satır beni dehşete düşürmüştü. Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum ama burada yazılı olduğunu biliyordum. Acı verici şekilde mantıklıydı.

- *Babamın kim olduğunu öğrenmek. Onu görmek, sadece bir kere.*

Louis'nin babasıyla iki seneye yakın süren bir ilişkimiz olmuştu. Geri dönüp bakınca hikâyemizin sıradan olduğunu görüyorum. Oysaki o anda bir peri masalında olduğumu sanmıştım. Bir gündüz düşü. Bu düşten uyanmak sarsıcı olmuştu.

Matthew'la on beş sene önce mayıs ayında tanıştım. République Meydanı'nda bir kafenin sokaktaki masalarından birinde oturmuştum. Hava çok sıcaktı, Parisliler nihayet yün kazaklarını çıkarıp güneş gözlüklerini takmış, askılılarını giymişti; turistler kan ter içindeydi. Matthew yan masamda, bir elinde *Lonely Planet*'in Paris rehberi, diğer elinde birayla oturuyordu. Hiçbir terleme belirtisi yoktu, bu ona puan kazandırdı. Onu hemen fark etmiştim. Matthew ışık saçıyordu, hep öyleydi ve muhtemelen hep öyle olacaktı. Uzun boyluydu. Şakakları grileşmeye başlamıştı. Atletikti. Biraz George Clooney'nin *Ocean's Eleven* zamanlarına benziyor-

du. İyi marka bir güneş gözlüğü, uzun kolları katlanmış –bir gömlekte uzun kollar çok önemlidir, benim için zevkli olmanın işaretidir– beyaz bir gömlek. Birasını almak için bile yavaş hareketler, narin eller, ağır işlerde kullanılmadığı belli. Bir entelektüel. Alev alev kırklı yaşlar. Bense sadece yirmi dört yaşındaydım. Babam olacak yaştaydı. Muhtemelen en büyük avantajlarından biri de buydu, hep babasız yaşadığım için. Bu yarı saklı Oedipe'i* ancak daha sonra kendime itiraf edebildim. O anda bunun farkında değildim sanırım.

Olabilecek en sıkıcı işletme kitabını okuyordum ve bakışlarım dayanılmaz bir şekilde yan masaya kayıyordu. Birkaç dakika sonra onun da anladığını anladım. Bana gülümsedi, sağ yanağına gömülen gamzeyi fark ettim. Louis'de de aynısından var. Ona yardım edip edemeyeceğimi sordu; Paris'te yalnızdı, o akşam için restoran önerisi istiyordu. Londra'da yaşıyordu, iş için gelmişti. İki haftalık bir iş. Git gel yapmaktansa hafta sonunu Fransa'da geçirmeyi tercih etmişti. Kalmaktan da pişman değildi. Güldüm, gözünde hınzır bir ışıltıyla Londra'nın yağmurlu havasına karşılık Paris'teki güzel havayı kastettiğini, elbette, söyledi. Elbette.

Matthew'un Notting Hill'de bir sanat galerisi vardı. Fransızcayı leziz bir aksanla ve iğneleyici bir espri anlayışıyla konuşuyordu. *So British*. Böyle bir erkek nasıl hâlâ bekâr olabilirdi? Henüz prensesini bulamamıştı, hepsi bu. Ama umutsuz değildi. Paris aşkın başkentiydi, öyle değil mi? Matthew, Eyfel Kulesi'ne çıkmak istiyordu, geceleyin. Şehir ayaklarının altında olsun istiyordu. Onu çok kalabalık olacağı, uzun saatler beklemeden içeri girilemeyeceği konusunda uyardım. Benden daha fazla bilgisi vardı. Matthew, Paris'in bu anıtsal kulesindeki gastronomik restoranda bir masa kapmayı başardı, bu da meraklı kalabalıkları atlat-

* Thebes'in mitolojik kralı. (ed.n.)

mamızı sağlamıştı. İnanılmaz pahalı bir iltimastı ama öyle romantikti ki.

Daha ilk akşamdan Matthew'a âşık olmuştum. Hégémonie'de yeni çalışmaya başlamıştım. İlk işimdi. Kendimi bütünüyle işime adamıştım, on beş sene sonra da bunun aynı kalacağını bilmeden. Uzaktan ateşli bir aşk yaşadık. Tam olarak yirmi üç ay. Her on beş günde bir buluşuyorduk. Ayda iki hafta sonu, genelde biri Paris'te, diğeri Londra'da. Matthew aslında Paris'e çok sık geliyor, ezbere biliyordu. Masasındaki *Lonely Planet*'in Parisli kadınlar için bir tuzak olduğunu çok sonra anlamıştım. Tuzağına düşen ilk kadın olmadığımı da.

Paris'te bana geliyordu ama bazen lüks bir otelde oda kiralamayı ve hafta sonunun tamamını yatakta, özel havuzda ya da restoranda geçirmemizi tercih ederdi. Paris'te benimleyken, benimleydi. İlke meselesi *beautiful*. Matthew bana *beautiful* derdi. Ben de kendimi hiç onun kollarındayken olduğu kadar güzel hissetmedim. Prensesi için hiçbir şey çok güzel değildi. Ben onun şımarık çocuğuydum. Kapalı kapılar ardında mutluluktan kör olmuş bir hayat sürüyorduk.

Londra'da arkadaşlarıyla tanışmak istemiştim. Benim ona yettiğimi, bana asla doyamadığını, beni her şeyiyle, sadece kendisi için istediğini söylemişti. Cuma akşamı, artık kimse kalmadığında, galeride buluşuyorduk. Matthew'la aşk sabırsız, ani, kimi zaman sanat eserleri arasında yerde, valizim yere atılmış halde olurdu. Matthew'la aşk tutkulu ve önlemsizdi; ısırıklar, zevk inlemeleri ve seks sonrası eğlencesiyle doluydu. Matthew'la aşk beni sarhoş ediyordu, paha biçilmez çağdaş yıkıntıların tam ortasında depremin tadını çıkarırken orgazm sonrası çıplak içtiğimiz şampanyanın tadına alıştım. Bunu daha önce kimse için hissetmemiştim. O da bunu daha önce kimse için hissetmemişti. İlişkimizin olağandışılığını korumak için her şeyi yapıyordu. Kimi

zaman Notting Hill'de, galeriye iki adım uzaklıkta, hiçbir özelliği olmayan minik evine giderdik. Ama Paris'te olduğu gibi Londra'da da beni inanılmaz otellere götürmeyi severdi, aşkımızın gerçek yuvalarına – o tam olarak böyle söylerdi. Dahası, kimi zaman beni posta kutumda bulduğum, yanında Barselona, Dublin, Venedik, Lizbon'a uçak biletiyle, şık bir el yazısıyla yazılmış bir davet mektubuyla şaşırtırdı. Saf, sade, dokunaklı romantizmin modası geçmiş çekiciliği. Hayatının aşkını ilgiye boğan her şeyi olan –zengin demek için– adamdan. Ona sürekli bunun delilik olduğunu söylüyordum. O da bana para sevdiğim insanları sevindirmeyecekse ne işe yarar ki diye cevap veriyordu.

Matthew'la hayatıma inanmak istiyordum, hepsi bu.

Gerçekse bu hayat dışında her şeydi.

İlişkimizin yirmi üçüncü ayında hamile kaldım. Tahmin etmemiştim. Aile doktoruma gidip kendimi iyi hissetmediğimi anlattım. Kendimi sürekli yorgun hissediyordum, kimi zaman kusuyordum, günün ortasında enerjim tükeniyordu. Regl oluyor muydum? Reglim düzensizdi, aslında bir süreden beri olmuyordum ama önemli bir şey değildi, ikisi arasında herhangi bir ilgi görmüyordum. Hamile kaldığım aklımdan bile geçmemişti. Gebelik testinde iki mavi çizgi çıkınca katıla katıla ağlamaya başladım. Bu çocuğu istemiyordum, şimdi değil, böyle değil. Hayat planımı çizmiştim, otuzlarımdan önce çocuk yapmayı ön görmemiştim. Henüz çok erkendi. Hégémonie'deki kariyerim önceliğimdi ve Matthew ile daha yaşayacak çok şeyimiz vardı. Matthew çocuk istemiyordu, bu konuda gayet açıktı. Ben de kendi kendime hep günün birinde onu buna ikna etmeyi başarırım diyordum. Ama kesinlikle şimdi değil.

Fakat ufak ufak içimde kanatlarını çırpmaya başlayan küçük kuş kendi yerini yapmaya başladı. Önce gizliden. Sonra gittikçe daha açıktan. Toplantının ortasındayken,

doğma olasılığı olan çocuğu hayal etmeye başlıyordum. Matthew'a hiçbir şey söylemedim ve onu bir ay boyunca görmedim. Kararımı tek başıma vermek istiyordum ve aynı zamanda gerçeği keşfetmesini istemiyordum. Beş hafta sonra kararım kesindi. Derinden. Bu çocuğu doğuracaktım. Bir kız olacaktı. Adını Louise koyacaktım. Matthew bizi deli gibi sevecekti. Londra'ya taşınacaktım. Mutlu olacaktık.

Bu güzel haberi Matthew'a vermek için iki dilde okunabilir bir bilmece hazırlamıştım. Bu onu elbette sarsacaktı ama şoku atlatır atlatmaz sevinçten deliye döneceğinden emindim. Eurostar'a bindim ve bir perşembe günü, günün ortasında, doğrudan galeriye gittim. İlk defa ona haber vermeden Matthew'un yanına gidiyordum. Beni şaşırtmayı o kadar seven adam bu sefer kendi şaşıracaktı!

Matthew galeride değildi. Kırklarında bir kadın bana kapıyı açtı. Zarif, bakımlı, Chanel takım giymiş bir kadın. Soğuk. Zoraki bir gülümsemeyle H&M kıyafetlerim ve Bata ayakkabılarımı tepeden tırnağa süzdü. Matthew'u görmek istediğimi söyledim, orada değildi. Kim soruyordu? Thelma, bir arkadaşı.

"*I see...*" diye yanıt verdi karşımdaki kadın.

Tam olarak neyi anlamıştı?

"Matthew'un kadın arkadaşı çoktur, biliyorsunuz işte bu kadar çekici bir adam..."

Bu kadının Matthew'a dair imalarından hiç hoşlanmamıştım, ayrıca bu kadın kimdi? Bildiğim kadarıyla Matthew bu galeriyi hep tek başına yürütüyordu. Kadın elini uzatıp mükemmel olduğu kadar küçümseyici bir İngilizceyle kendini tanıttı.

"Memnun oldum Thelma. Ben Deborah, kocam burada değilken onun yerine galeri işleriyle ben ilgileniyorum. Matthew çoğu zaman seyahattedir. Paris'i çok sever. Ve Parisli

kadınları. Sizi temin ederim kıskanmıyorum. Yıllar evvel hayatımızı dilediğimiz gibi yaşayacağımıza dair söz verdik. Bununla birlikte daha iyilerine alıştım. Siz de korkunç değilsiniz. İyi günler hanımefendi."

Matthew'u bir daha hiç görmedim. Onunla bir daha hiç iletişime geçmedim.

Hamile olduğumu hiç bilmedi. Louis'yi hiç görmedi.

Karısıyla karşılaşmamızı takip eden haftalarda defalarca beni aramaya çalıştı. Telefonları açmadım. Israr etti. Bir gün ona bir SMS gönderdim: "Deborah çok güzel bir kadın. Sen rezil bir pisliksin. Bir daha beni arama."

Üç aylık hamileydim.

On üç seneden fazla süre sonra bilgisayarımı açıp adını arama motorunda arattım. Hazreti Google ilk tıklamada bilgileri ortalığa saçmaya başladığından beri elimin altındaki araçlara rağmen bunu hiç yapmamıştım. Kendime bunu yasaklamıştım. Defter kapalı kalmalıydı. Aramamın sonucu gecikmemişti. Matthew hâlâ aynı adreste aynı galeriyi işletiyordu. Şimdi kaç yaşındaydı? Elli yedi-elli sekiz. "Görseller" sekmesine tıkladım ve olduğum yerde sıçradım. Louis, Matthew'un kopyasıydı, benzerlik inanılmazdı. Yeni sayılacak fotoğraflarının önizlemesi fal taşı gibi açılmış gözlerimin önündeydi. Elinde bir şampanya kadehi, gülen Matthew. New York'lu bilinmeyen bir sanatçının eserleri önünde poz vermiş, kollarını birbirine kavuşturmuş, üzerinde üstüne oturmuş bir takımla ve kırlaşmış saçlarıyla Matthew. Hâlâ çok yakışıklı Matthew. Tuzağına daha kaç Thelma düşmüştü? Bilgisayarın faresini aşağı indirdim. Sonra o kadını gördüm. Kendinden ve kudretinden emin. Matthew kendi hayatında ne yaparsa yapsın o kadın hep orada. Deborah, Matthew'un kolu omuzlarında, gülümsüyordu.

Aniden kusma isteği duydum.

On üç yıllık hamileydim. Bulantılarımla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

80, Portobello Road. Oraya gözüm kapalı gidebilirdim.

21
2 GÜN
ARAMALAR

Sabah ilk Eurostar trenlerinden birine bindim. Kuzey Garı ağzına kadar doluydu. Perfidious Albion'a* gidecek bir grup okulluyla birlikteydim. Muhtemelen Louis'nin yaşındaydılar. Önce köşeye sıkışmış burjuva kadının hayatta kalma refleksiyle kontrolöre yöneldim, vagonumu değiştirmeye kararlıydım. Fakat sonra fikrimi değiştirdim. Yerime oturdum. Üç yedinci sınıf öğrencisinin "dördüncüsü"ydüm. La Roche-sur-Yon'daki Anatole France Koleji'nin 7-D sınıfı. Onlarla futboldan, Pokemon kartlarından konuştum, böyle bir konuya hâkim olduğum için şaşırmışlardı. Maître Gims ile çektiğimiz doğaçlama videoyu gösterdim ve sonsuz saygılarını kazandım. Benden imza istediler. Yıldıza dokunmuştum, benim imzamın paha biçilmez bir değeri olacaktı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Karnımın ağrısını unutmuştum ve bu bana iyi gelmişti.

* Uluslararası ilişkiler diplomasisi bağlamında, İngiltere'nin hükümdarları veya hükümetleri tarafından kişisel çıkarları peşinde koşmakla suçladığı iddialı diplomatik eylemler. (ed.n.)

Saint-Pancras Garı'na vardığımda Notting Hill'e gitmek için taksiye bindim. Tam adresi vermemiştim. Birkaç dakika yürümeye, hava almaya ihtiyacım vardı. Matthew'un galerisinin önünde inmek istemiyordum, girmeden önce dışarıdan gözlemlemek istiyordum. Deborah'nın yeni bir saldırısına dayanamazdım. Son saldırısı on üç sene evveldi ve acısı hâlâ tazeydi.

Karşı kaldırımda durdum. Güneş gözlüğümü taktım, Matthew'un bildiğinden çok farklı kıyafetlerimi, saçlarımı, havamı gözden geçirdim. Son âna kadar içeri girip girmemeyi seçebilmeyi istiyordum. Ben karar vermeden önce beni görmesi, ilk adımı onun atması riskini almak istemiyordum.

Oradaydı. Yalnızdı. Akıllı telefonuna gömülmüştü. Onu yaşlanmış buldum. Google'da geçen gün gördüğüm fotoğraflara kıyasla yaşlanmıştı. Nefes alıp verdim. Üç defa. Sonra bir üç defa daha. Kapıyı ittim, nuh nebiden kalma küçük bir çan sesi titreşti. Matthew gözlerini kaldırıp bana baktı. Yüzünün rengi değişmişti. Beni hemen tanıdı. Adımı söyledi ve sadece... "Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Sonra gülümsedi. On beş sene öncesine gitmiştim. Hayır, o kadar yaşlı değildi. Hâlâ çok çekiciydi. Gözlerimi önüme eğdim ve bir an Louis'ye bu soğuk yer karosunun üzerinde mi gebe kaldığımı merak ettim. İçimde anılardan bir dalga yükseldi. Acı ama güzel anılar. Hepsi korkunç bir şekilde buradaydı.

Cep telefonum titredi. Bıraktım titresin. Şimdi olmaz. Meşgulüm. Oğlumun babasına, neredeyse on üç yaşında bir oğlu olduğunu söylemek zorundayım. Ona hık demiş burnundan düşmüş gibi benzeyen müthiş bir evlat. Komada. Muhtemelen dramatik bir kararla iki günü kaldı.

Tereddüt ettim. Sırtımdan buz gibi bir ter boşaldı, nefes alıp verişim hızlandı. Aniden durumun sadistçe saçmalığının farkına vardım. Ben nasıl bir kadındım? Tüm bu hikâyeyi bugün hiç saklamadan gerçekten anlatabilecek miydim? Matthew'un bana yaptığı şeylere rağmen, on üç uzun yıldan

sonra ona darbe gibi iki haberi verebilir miydim? Onun bugünkü hayatına dair ne biliyordum? Bunu nasıl karşılardı? Belki kalp krizi geçirirdi, belki tüm bunları yüzüne tokat gibi fırlatınca ölüverecekti. Oğlumun yüzüne bakabilir miydim?

Cam kapının tokmağına dayandım. Louis babasını görmek istiyordu, sadece bir kere. Onu şimdi görmüştüm, sadece bir kere. Görevimi tamamlamıştım. Bir üşüdüm, bir sıcakladım, dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim ama sağlam kaldım. Hiçbir şey söylemedim. Gerileyerek eşikten geçtim. Matthew ileri doğru birkaç adım attı. Ben yine geriledim. Adımlarım Portobello Road'un kaldırımına ulaştı. Koşmaya başladım. Hafif bir çisenti yüzümü ve çıkarmadığım güneş gözlüğümü dövdü. Matthew sokakta birçok defa bana seslendi, beni yakalamaya çalıştı ama galeriyi başıboş bırakamayacağını biliyordum, hızlıca geri dönecekti.

Cep telefonum bir kez daha titreşti. Şimdi değil, hayatımdan kaçmakla meşgulüm, bir kez daha.

Nihayet bir otobüse atladım ve bıraktım beni götürsün. Yanaklarıma yaşlar dolmuştu, tuhaf bir şekilde ısısız olan bu otobüsün camlarını yağmur suya boğmuştu.

Cep telefonum titreyip duruyordu, tekrar tekrar.

O titreştikçe ben biliyordum.

Yüzyıllardan beri benimle böyle bir ısrarla konuşmaya çalışan kimse olmamıştı. Tek bir olasılık, birinin telefonla bana ulaşmak için bu kadar ısrar etmesine neden olacak tek bir neden vardı.

Son mesajı dinledim. Annemdi. Önceki mesajları dinlememi ve acilen hastaneye yanına gitmemi istiyordu. Sesi titriyordu. Ağlamıştı. Önceki mesajlar. Dört mesaj vardı. Üçü annemden, diğeri gereksiz yere bildiğim bir numaradandı. Robert Debré'nin reanimasyon servisi.

Annemin talimatına uydum. Telefonumu kapatıp kaldırdım. Çantamdan Louis'nin defterini çıkardım. Okşadım.

Göğsüme bastırdım. Sayfaları teker teker çevirdim, yavaşça. Son sayfaya dek. Oğlumun benden yapmamı istediği şeyi okudum. Yağmur daha hızlı yağmaya başladı. Zihnimde oluşan sözcükleri tutamadım. Son sayfa. Son arzuları.

Ayağa kalktım. Telefonumu, yanımda oturan genç bir kadına verdim. Şaşkın şaşkın teşekkür etti.

Sonra indim.

22
1 GÜN
KAÇIŞ

Annemi aramadım. Hastaneyi aramadım.

Resmi bir kara haber düşmediğine göre Louis hayattaydı. Ben de en iyi bildiğim şeyi yapmaya karar verdim: Kaçmak.

Trajik bir aydınlanmayla aslında her zaman nasıl da bir kaçış kraliçesi olduğumun farkına vardım. Hal vaziyet hassaslaşmaya başlar başlamaz ben doğal olarak kaçma eğilimindeyim. Bu benim kendiliğinden tepkim. Kendimi fırtınalardan, tayfunlardan, hortumlardan koruma yöntemim. Rüzgâr ne kadar sertse geri çekilmeye daha fazla ihtiyaç duyuyorum. Kendime geçici bir sığınak yapmaya, fırtınadan uzaklaşmaya, bunlarla yüzleşmeye hazırlanmaya ihtiyacım var. Fırtına zamanı denize çıkamıyorum. Dalgalar gücünü kaybetmeli. Başkaları duygularımı okur diye panikleyip korkuyorum, özellikle de onlara hâkim olmadığımda. Bu yüzden kaçıyorum. On üç sene önce Matthew'dan kaçtım, basit bir SMS ile. Birkaç saat önce Matthew'dan kaçtım,

kendimi akışa bırakmak yerine. Bunca sene annemden kaçtım. Hayatımdan kaçtım, Louis'ninkileri yaşarken kendi hayallerimden.

Son geri sayıma birkaç metre kala bir gelecek icat ederek oğlumun ölümünden kaçtım.

Kaçış öylesine daha güzel ki hakikatten.

Soylu bir bilmezliğin bu son anlarını kutlamak, kendime güzel ve saf bir umut gecesi hediye etmek istedim. Yeni ve istisnai bir yer istiyordum. Londra'nın avangart yeni gökdelen bölgesinde bir otel olduğunu okumuştum, The Shard. Hayatımın önemli dönüm noktaları hep anıtsal manzaralarla bezeliydi. Matthew'la tanışmamda Eyfel Kulesi. Oğlumun mucizeler defterine başlamakta Tokyo'nun inanılmaz oteli, bitirmek için de devedikeni formunda devasa bir kule mükemmel olacaktı. Kendime bir kral dairesi tuttum. Londra ayaklarımın altındaydı.

Bir şişe Fransız şarabı ısmarladım, bir Provence şarabı. Orası ailemin hikâyesinin başladığı yerdi. Eşi benzeri olmayan süitimin çalışma masasına oturdum ve eşi benzeri olmayan bir görevi yerine getirmeye koyuldum. Louis'nin mucizeler defterine karaladığı son satırlar dile kolay ama yerine getirmesi acılı ve karmaşıktı. Özellikle de hayatımın şu anında. Özellikle de hayatının şu anında. Bu bütün gece içimi kemirdi.

Şehrin ışıklarına hayranlık duyarak oğlumun ölümünden kaçtım. Lüks bir Londra otelinin antetli beyaz kâğıdına gelecek hayatımı serdim ve içine de Louis'yi koydum. Öfkeyle ve umutsuzca. Son bir defa.

Güzel şeyleri hatırladım. Gelecek mutluluklar icat ettim. Bilinmeyene doğru korumasızca atıldım, güldüm, ağladım. Kendime nasıl bir kadın olmak istediğimi sordum. Olmak istediğim şeyi, benim, Thelma'nın. Bu gezegende ne iz bırakmak istediğimi. Kendimi dinledim. Beni nelerin mutlu

edebileceğini sordum kendime. Gerçekten mutlu. Bugüne kadarki seçimlerime rehberlik etmiş her şeyi unutarak. Toplumun benden bekleyebileceği şeyleri unutarak. Başkalarının benden bekleyebileceği şeyleri unutarak. Bunu gözümde canlandırdım, yazdım. Kendimi, kendimle baş başa, çırılçıplak soydum. Hayatımda ilk defa. O gece kendi mucizeler defterimi yazdım. Louis'nin istediği formda; bir mektup olarak. Kendimi hayali bir geleceğe yansıttım. Kuşkusuz hiçbir zaman var olmayacak bir geleceğe. Belki var olacak bir geleceğe. O gece istisnai bir yoğunluktaydı.

Sabaha karşı kafamı kaldırdım. Aklımı topladım.

Kaçıyorum ama hep geri dönüyorum. Yeterince güç ve cesaret topladığımda yerimden doğruluyorum, yüzleşiyorum, saldırıyorum ve savaşıyorum.

Duşa girdim, önceki günkü kıyafetlerimi üzerime geçirdim ve Saint-Pancras Garı'na gitmek için bir taksi çevirdim. Fırtınaya meydan okuma zamanım gelmişti.

Trene binmeden önce WHSmith'ten tek kullanımlık bir fotoğraf makinesi aldım – yirmi sene evvel ne çok kullanılırdı, artık *vintage* ürün. Cüzdanımdan hep yanımda taşıdığım fotoğrafı çıkardım. Rengi artık solmuş bu fotoğrafta Louis iki yaşında, yüzü gözü çikolata içinde ve kahkahalarla gülüyor. Oğlumun en sevdiğim fotoğrafı bu. Fotoğraf makinesini gökyüzüne doğru uzattım, Louis'nin fotoğrafını yanağıma koydum, gülümsedim ve bir *selfie* çektim.

Üç bin altı yüz ellilik bir fotoğraf serisinin ilkiydi. Son güne başlamak için mükemmel bir fikirdi oğlum.

MUCİZELER DEFTERİNDEN ALINTI

10 sene içinde...

- 10 sene sonraki halime, hayatımın neye benzeyeceğini hayal ederek... Ve tam 10 sene sonra açıp yeniden okumak üzere –gülüp eğlenmek için– bir mektup yazmak!

- Her gün bir fotoğrafımı çekip neye evrildiğimin bir film-montajını yapmak: 1 dakikada 10 sene!

23
O GÜN

Geldiğimi haber vermeden doğrudan Robert Debré Hastanesi'ne gittim. Kuzey Garı'ndan oraya yirmi dakikada varabilirdim.

Yolda bir geceleyin yazdığım mektubu taşıyan zarfa, bir Louis'nin mucizeler defterine sıkı sıkı sarıldım. Ateş basmıştı. Ölçülmesi imkânsız bir stres içindeydim.

Londra'da geçirdiğim o gece boyunca iyimserliğin her aşamasını deneyimlemiştim. Ya annemin sözlerini, sesinin ciddiyetini ve burukluğunu yanlış anlamışsam? Sevinçten ağlıyor olamaz mıydı? Elbette olabilirdi. Ama öyleyse neden mesajında sadece Louis uyandı dememişti? Verecek iyi bir haberimiz olduğunda ne yapacağımızı bilemeyiz. Muğlak bir mesaj bırakırız.

Evet, ama öncesinde benim dinlemediğim üç mesaj bırakmıştı.

Evet, ama hastane de aramıştı ve annem mesajları dinlememi söylemişti.

Evet ama, evet ama... Umut. Şu lanet olası umut. Avını asla bırakmayan umut. Uzun, çok uzun haftalardır onun gönüllü kurbanıydım.

Hastanenin dördüncü katının loş koridorundan içeri girdim. Hemşireler beni tanıyıp bana selam verdi. Adımlarımı hızlandırdım. Orada olduğuma göre bir an evvel oğlumu görmeliydim. İçlerinden biri beni tuttu, önüme geçip bana şöyle dedi:

"İçeri girmeden evvel biraz bekleyin lütfen. Doktor Beaugrand'la telefonda konuştunuz mu?"

Koridorun ilerisine geçmemi engelledi. Kafam karışmış bir halde hemşireye baktım. Hayır, Doktor Beaugrand'la konuşmadığımı ve elbette Louis'nin odasına hemen şimdi gireceğimi söyledim. Koşarak Charlotte geldi ve beni kolumdan tuttu.

"Thelma, bekle. Önce seninle konuşmam gerek."

Büyük bir korkunun beni ele geçirdiğini hissettim. Bilmek zorundaydım. Şimdi. Kolumu kurtardım ve Louis'nin odasına doğru koştum.

Kapıyı açtım.

Yatağa doğru yürüdüm.

Ve gördüm.

24
GÖZLERİ

Gözlerini gördüm.

Açıktılar.

Ağlamaya başladım.

Üzerine kapandım. Ona sarıldım, sarıldım, öptüm.

Önce tepki vermedi.

Sonra sağ elini bana doğru kaldırdı ve bir şeyler söylemeye çalıştı.

Aklımı yitirmiş gibi, sinirle, deli deli gülmeye başladım. Sinirlerim aniden boşalmış gibi. Setlerini yıkmış gibi. Gözlerim öylesine yaşlarla doluydu ki neredeyse artık onu göremiyordum. O anda hissettiğim duygu herhalde doğumunda hissettiğim kadar güçlüydü. Hayır, çok daha güçlüydü. Kendi oğlumun ikinci doğumuna tanıklık ediyordum. Gözlerini açmıştı, elini kolunu hareket ettiriyordu, konuşmaya çalışıyordu. Yaşıyordu. Louis yaşıyordu. Başarmıştı. Başarmıştım. Başarmıştık. Beraber devam edebilirdik. Beraber mutlu olabilirdik. Her zaman.

Hayatımın en güzel günüydü galiba. Böyle söyleyince

ahmakça görünüyor olabilir ama öyle doğruydu ki. Öyle güzel bir gündü ki. Ne kadar yakışıklıydı. Louis'yle ne kadar gurur duyuyordum. Louis konuşmaya çalışıyordu ama anlamıyordum. O da olacaktı. Bunun için koca bir hayat vardı önümüzde. Ben de onunla konuştum. Öğrendiğim tek bir ders varsa o da hissettiğimizi ifade etmekti. Her zaman.

"Aşkım. Öyle mutluyum ki. Buradayım. Seni dinliyorum. Seni seviyorum. Muhteşemsin. Öyle güzelsin ki Louis'im..."

Onu izlemek için hafifçe geri çekildim.

Biraz bekledim, yüzü donuktu.

Gördüm.

Gözlerini.

Bir adım geriledim.

Gözlerinde dehşet vardı.

Oğlum yeniden konuşmaya çalıştı.

Bu sefer anladım. Ne demeye çalıştığını anladım.

Korku dolu bakışlarındaki umutsuzluğu anladım.

Charlotte'un sözlerini, bu odaya girmeden *önce* benimle konuşmaktaki ısrarlarını anladım.

Oğlum, aşkım, kralım.

Louis büyük bir zorlukla kalbimi delip geçen iki kısa sözcüğü ağzından çıkardı:

"Sen... Kimsin?"

25
HAYATTAKİLER

Arkamı döndüm. Annem bana yaklaşıp beni kollarına aldı. Ağlıyordu. Hiç durmadan bana Louis'nin hayatta olduğunu tekrar ediyordu.

"Yaşıyor. Başardın. Senin sayende geri döndü, buna emin olabilirsin. Anımsayacaktır. Bırakmadın ki sana açıklayalım, katır kafalım. Armut dibine düşermiş... Dün akşam ben de odaya böyle koşup tüm hastanenin tepkisini çektim. Sakin olmak lazım, elbette hatırlayacaktır."

Hiçbir şeyi anlamıyordum. Annem neden önceki mesajları dinlememi isteyen bir mesaj bırakmıştı?

"Çünkü geri dönmen gerekiyordu minik kedim, herkes sana saatlerdir ulaşmaya ve haberi vermeye çalışıyordu... Birinin sana dur, kılı kırk yarmayı bırak ve harekete geç demesi gerekiyordu. Hem ben senin tavsiyelerimden birine uyacağını nereden bilirdim, hep kafanın dikine gidersin. Üzgünüm, yine sıçtım batırdım."

Anneme baktım ve gülümsedim. Böyle bir anda sıçıp batırmak fiilini ancak annem kullanırdı. Başımı kaldırdım ve

Charlotte'un bakışlarıyla karşılaştım. Annemin söylediğinin doğru olup olmadığını, Louis'nin hafızasının yerine gelip gelmeyeceğini sordum.

"Ben umuttan başka bir şey görmüyorum..." dedi annem, bizi güldürmeyi başarmıştı.

Annem her zaman en ağır durumları bile ciddiyetinden sıyırmayı bilirdi, bu onun meziyetiydi. Onun gibi olmayı öyle isterdim ki.

Charlotte sükûnetle konuştu. O da beni kollarına aldı. Güzel kokuyordu. Dudaklarımı yakan soruyu soruverdim: Louis... Beni hatırlayacak mıydı?

Doktor Beaugrand'la görüşmem gerektiğini, bana her şeyi açıklayacağını söyledi. Louis'nin hafızasının yerine gelip gelmeyeceğini, gelse de neyi ya da kimi hatırlayacağını bilmenin imkânsız olduğunu. Komadan sonraki sürecin kişiden kişiye değişebileceğini. Şu anda yaşadığımız şeyin zaten olağandışı olduğunu. Gözlerini açmadan önce Louis uyanacağına dair hiçbir klinik belirti göstermemişti. Aniden gelişmişti. Hatta birkaç saat içinde bile iyileşmesi ani bir hızda gerçekleşmişti. Organizmasının hangi işlevlerinin eski haline döneceğini tam olarak öğrenmek zaman alacaktı. Tıbbın da sınırları vardı ve öngörüde bulunmak çok zordu. Fakat umudu korumak gerekiyordu. Annem iyimser olmakta haklıydı. Beyninin işlevini yerine getirdiği, konuşmaya çalıştığı, uzuvlarını hareket ettirdiği açıktı. Bunlar büyük adımlardı.

Charlotte, benim onun için yaptıklarımla, kendimle gurur duyabileceğimi söyledi. Hatta çocukları bu hastanede olan kimi anne babalar beni taklit etmeye başlamıştı. Benimle alay etmemesini söyledim ama ciddiydi. Mucizeler defterleri olmadan da bazı anne babalar çocuklarına en büyük hayallerini sorup bunları gerçekleştirmeye girişmişti. Çocukların genelde erişilebilir hayalleri vardı, yerine getirmek o kadar da zor değildi. Bu yeni hayaller ve gerçekleştirilmelerinin

neden olduğu neşe tüm hastaneye bulaşmıştı. Elbette ki tüm bu hikâyelerin belki de mutlu bir sonları olmayacaktı ama moral pompası gibi çalışıyordu. Bu lanet olası hastalıklarla mücadele etmeye kendini adamış insanlara mutluluk, umut ve hayat zerk ediyordu.

"Onları biraz delirttin Thelma," diye devam etti Charlotte. "Onlara model oldun."

"Ben mi? Model mi? Bu ilk defa oluyor..."

"Kendini küçümseme kızım," diye müdahale etti annem. "Olaylara olumlu tarafından bak, Tanrı aşkına! Yavrun için istisnai bir şey yaptın, başka anne babalara da ilham oldun, kendini küçümsemeden bunu kabul et. Louis'ye kaydettirdiğin bu dev aşamanın tadını çıkar. Biliyorsun, önceden yapmayı bildiğin bir şey değildi. Keyfine var. Tadını çıkar. Ama bu önceden vardı. O yaşıyor, şapşal şey! Yaşıyor. Hepimiz hayattayız. Ve birlikteyiz."

Annem haklıydı. Her zamanki gibi. Sözleri başka sözlerle, bir gece önce kâğıda döktüklerimle etkileşim halindeydi.

Tam üstüne basmıştı.

Asla unutmayacağım bu mucizeler odasındaki turuma devam ettim. Duyguların çarpıştırıcısı bu oda. Beni yavaş yavaş kırıp döken, altüst eden, sarsan, heyecanlandıran, dönüştüren, değiştiren bu oda. En küçük santimetrekaresi bile hep gözümün önünde kalacak bu oda.

Gözlerim duvarlarda dolaştı; bir fotoğrafım asılıydı, şortlu kramponlu, yanımda Isa ve Edgar. Uzakta olmayacaklarını, yakında burada olacaklarını biliyordum. Etrafımdaki tüm bu iyilik, bana önem veren bu insanlar yeniydi. Bu macera boyunca, adına eş dost denilen, fazla sık, fazla çabuk uzaklaştığımız insanların gücünü yeniden öğrenmiştim. Onlar da benim tam olarak şu anda hissettiğim şeyleri hissedecekler miydi? Bu soğuk ve kişiliksiz odanın tam ortasına burnunu uzatan bu tuhaf, bu küçük mutluluğu?

Ağlamaya başladım.

Mutluluktan, içimde uyanan bu bilinmeze karşı şaşkınlıktan. Özellikle de mutluluktan. Louis yaşıyordu. Hayattaydı.

Ona yaklaştım. Yanağını okşadım, ona korkmamasını fısıldadım. Annesi olduğumu. Her ne olursa olsun annesi kalacağımı. Onu sevdiğimi. Birbirimizi sevdiğimizi. Bugün anımsamamasının normal olduğunu. Ona bunun için kızgın olmadığımı. Ona asla bunun için kızmayacağımı. Öylesine mutlu olduğumu.

Yarının yepyeni bir macera olacağını. Her günün yepyeni sürprizler, keşifler getireceğini. Bunun bizim için yeni bir şans, yeni bir başlangıç, birbirimizi baştan tanımak için, çok daha güçlü bir şeyler yaratmak için bir fırsat olacağını.

Mücadele etmeye devam etmesi gerektiğini. Yolun uzun olacağını ama bana güvenebileceğini. Hepimize güvenebileceğini. Ona destek olmak için gece gündüz, fırtınalara ve gelgitlere karşı hep yanında olacağımı.

Kahkahalar olacağını. Aşk, gözyaşı, bağırış çağırış, futbol, karaoke, çılgın geceler, yarı maratonlar ve yarışlar olacağını.

Yine neşe ve her zaman mutluluk olacağını.

Hatırlayacağını.

Geçmişi hatırlamazsa bizim de yeni anılar uyduracağımızı.

Annemin sesini duyduğumu zannettim.

Bir annenin sesini duymuştum. O bendim.

"Seni seviyorum Louis."

Bana baktı.

Galiba bana gülümsedi.

Thelma
17 Şubat 2027'den önce
AÇILMAYACAK

Sevgili Thelma,

Sen bu mektubu okurken bugünden on sene daha yaşlı olacaksın. Ellilerine yaklaşıyorsun. Tüm aşırılıklarına rağmen hâlâ hayattasın, tebrikler, bunun bir garantisi yoktu.

Bu sabah hava açık. Senin sevdiğin gibi bir kış göğü. 2017 kışı bir rüyadan ibaret. O zor dönemden bahsettiğinizde Louis ve sen gülmeyi bile başarıyorsunuz. Unutmadınız elbette. Anısı dün gibi. Canlı. Zaman bu anıları cilaladı, zihinleriniz acıyı yavaş yavaş sildi, köşeler daha az keskin, yerini güzellik aldı. Louis sık sık o dönemde annenle çektiğiniz videoları izliyor. Sizi Tokyo'da Johnny Hallyday'in şarkısını söylerken izleyince hâlâ katıla katıla gülüyor. Ve özellikle de –özellikle– artık ötekilerle karışmış, hemen arkasından çektiğiniz fotoğraflara. Louis'nin defterindeki heyecan verici maceraları yaşadığınızda çekilenler. Ne de dokunaklıydı.

Bu sabah hava açık. Kalktın ve pencerenden ağaçlara bakıyorsun. Çünkü yaşadığın yerde, Provence'ta ağaçlar var. Yaprakları seyrek ama ilkbahar kararlı adımlarla yaklaşıyor ve hem sonra burada hava hiç çok soğuk olmuyor. Evin bahçesi kocaman; Edgar ve sen henüz tüm dalları budayamadınız. Vaktiniz var. Çok vaktiniz var. Edgar çoktan ayaklanmış, uzaktan onu görüyorsun. Edgar sabah çok erken kalkmayı seviyor, senden çok daha erken. Günün en

sevdiği saatleri. Hemen aşağıdaki gölün kıyısına tek başına oturup resim yapıyor. Onu resim yaparken, heykel yaparken izlemeyi seviyorsun. Kimi zaman ona poz da veriyorsun. Edgar öyle yetenekli ki.

Bu sabah hava açık. Merdivenlerden inip salona giriyorsun. Annen orada, kahvaltıyı hazırlıyor. Sana gülümseyip iyi uyuyup uyuyamadığını soruyor, sana minik kedim diyor her zamanki gibi. Ona gülümsüyorsun, onu öpüp sıkı sıkı sarılıyorsun. Bu sizin yeni sabah ritüeliniz. Dünyanın birbirine dokunmayı en çok seven anne-kızı oldunuz. Buna kim inanırdı? Ona yardım edeceğini, bu sabah yapacak dünya kadar işin olduğunu, boş boş oturmamak gerektiğini söylüyorsun. O da gülerek sana, işe koyulmak için seni beklemediği cevabını veriyor. Kollarını sıvıyorsun ve masif ahşaptan uzun masayı donatmaya başlıyorsun.

Bu sabah hava açık. Dün Louis'den bir e-posta aldın, birkaç saat içinde gelecek. Louis tıp eğitimi görüyor. Hastanede geçirdiği günler onun için bir dönüm noktası oldu, yolunu buldu. Alışıldık olmayan bir yolla elbette. Haftalarca komada kalmasındansa bir eğitim danışmanını tercih ederdin. Ama sonuç ortada: Louis çocuk doktoru olmaya karar verdi. Şu anda Londra'da Great Ormond Street Çocuk Hastanesi'nde stajda. Birkaç aylığına Matthew'da kalıyor. İkisi tanıştıklarında baba-oğul oldukları öylesine aşikârdı ki. Matthew, Louis'nin varlığını ondan sakladığım için kızgındı. Ama beklenmedik bir oğulun verdiği mutluluk dalgası bunun üstesinden geldi.

Bu sabah hava açık. Dün Louis, Isadora'nın yanına, evlerine gitti. Aynı trenle beraber gelecekler. Trenden indiklerinde herkes onların çocuklarınız olduğunu düşünüyor, kardeş olduklarını. Bazıları haksız sayılmaz. Onlar çocuklarınız. Öpüştükleri zaman etrafta uzun bir sessizlik hâkim oluyor, siz gülmeye başlıyor ve durumu açıklıyorsunuz. Başka aile-

lere benzemiyorsunuz. Hiç başkaları gibi olmadınız ve asla olmayacaksınız. Ne mutlu. Isadora hâlâ zaman zaman Louis'yle futbol oynuyor ama dokuz seneden beri dans stüdyosunun yolunu yeniden tuttu. Bugün annesinin ve büyükannesinin kendisi için hayal ettiği mesleği yapıyor. Genlerinin çizdiği yolu takip ediyor. Isa ve Louis ışık saçıyor, onları izlemek gerçek bir mutluluk. Bugünkü halleriyle öylesine gurur duyuyorsun ki.

Bu sabah hava açık. Yarım saat sonra bu büyük salon yirmiye yakın kişiyle dolacak. Sekiz sene evvel Hégémonie'yle verdiğin hukuk savaşının sonunda kazandığın parayla, görür görmez çarpıldığın bu büyük kır evini Edgar ve kendin için satın aldın. Bu devasa evi elden geçirip inanılmaz bir yer haline dönüştürdünüz. Louis komadayken aklında oluşmaya başlayan projeni de burada hayata geçirmeye karar verdin. Bundan yedi sene önce Louis, Edgar, Isa ve annenle buraya yerleştin. Bir sene sonra Charlotte da buraya yerleşti. O da projeye katıldı.

Bu sabah hava açık. Fikrini küçük grubuna açıkladığın günü anımsıyor musun? Hepsi hazırdı. Sana hemen güvendiler. İş kadınlığına güvendiler. Anneliğine ve sezgilerine güvendiler. Yatırımcılar seni takip etti. Onlar da sana inandı.

Bu sabah hava açık. Güneş çoktan yükseldi, masa hazır. İlk konuklarınız odalarından inmeye başlıyor. Küçük Mathis burada, ailesiyle beraber. Dün gelmişlerdi. Mathis'in saçları yok, şimdilik. Çok hızlı uzayacaklar. Beklerken kılık değiştirmeyi tercih ediyor. Onun süper kahraman oyununa girip onu Avengers usulü selamlıyorsun, gülmeye başlıyor ve gülüşü tüm sabahı kaplıyor. Bir de Alice var, bir haftadan beri annesiyle burada. Alice iyiye gidiyor. Sabırsızlıktan bacaklarını sallıyor çünkü bir saate kadar büyük zeytin ağacının dibinde heykel dersi için Edgar'la buluşacaklar. Edgar'a bayılıyor. Herkes ona bayılıyor. Onlara ya resim

yapmayı öğretecek ya da birkaç egzersiz yaptıracak, Edgar buna oybirliğiyle karar veriyor. Sonra senin tontiş, minik Francesco var. Francesco yaklaşık üç haftadır sizinle. Anne babası boşanmış olduğu için nöbetleşe kalıyorlar. Bu hafta babası onunla kalacak. Francesco bulunduğu her mekânı aydınlatan bir palyaço. Annenle birbirlerinden ayrılmayan bir ikili oldular. Bir saat sonra Odette ve Francesco bahçeyle ilgilenecekler, sonra da mutfakla. La Chandeleur* *çoktan geçmişti ama krep yapmaya karar verdiler, annen ona krepleri kendi başına çevirebileceğine dair söz vermişti. Francesco çok heyecanlı.*

Bu sabah hava açık. Kır evi dolu. Hayatın dopdolu. Çoğu zaman buradasın, seni artık sen yapan yerde. Kimi zaman hem Fransa içinde hem de yurtdışında topluluklarla, yatırımcılarla görüşmek üzere seyahatlere çıkıyorsun. Tüm bunları nasıl kurduğunu öğrenmek istiyorlar. Sen yokken işleri Charlotte yürütüyor. Charlotte'un içinden mükemmel bir yönetici çıktı, burada her zaman lazım olan hemşirelik yeteneklerine ek olarak.

Bu sabah hava açık. Gelen postaları almak için küçük toprak yoldan aşağı yürüyorsun. Mektup kutunun üzerinde küçük cennetinin adı yazıyor: "Mucizeler Odası".

Bu sabah hava açık. Güneşten gözlerini kısıp Provence'ın kır havasını içine çekerek ağır ağır geri dönüyorsun ve anılar aklına geliyor. Her sabah böyle. Mor harflerle –Louis'nin seçtiği renk– yazılmış bu sözcükleri görünce her şeyin başladığı yeri hatırlıyorsun. Mucizeler odası, sana bu evi kurma fikrini veren Robert Debré Hastanesi'nin 405 numaralı odası. Orada tüm çocuklar ve yakınları için ailenin, ortak projelerin önemini anladın. Bu çocuklar için hayat yolunun uzun olduğunu, hastanenin bu yolu yaklaştırmaktan

* 2 Şubat'ta kutlanan bir Hıristiyan bayramı. Fransa'da bu gün için krep hazırlanır. (ç.n.)

ziyade uzaklaştırabileceğini, oysaki güzel şeyler yaşamanın basit olabileceğini anladın. İşte bu yüzden bu özel tatil evini açmaya karar verdin. Hastaneden yeni çıkan çocukların –ya da birkaç gün çıkma izni olanların– anne babalarıyla, aileleriyle buluşabilecekleri bir ev. Kendilerini evlerinde hissetsinler diye yapılmış bir ev. Senin kendini iyi hissettiğin yer. Kendini yerli yerinde hissediyorsun. İşe yarar. Nihayet.

Bu sabah hava açık. Saatine bakıyorsun. Louis'nin kaza geçirdiği gün kırılan saat. O da tamir edildi. O da kazadan kurtuldu. Saat 09.40. Adımlarını hızlandırıyorsun çünkü oğlunun treni birazdan varacak. Yakında ona sarılacaksın. Onu sevdiğini söyleyeceksin, her zaman. Louis trenin saatini haber vermek için dün sana bir SMS gönderdi. Tesadüf can sıkıcıydı ama seni gülümsetti. Louis 10.32 treniyle geliyor.

Bu sabah hava açık Thelma. Hayatının tadını çıkar.

Sahip olduklarının tadını çıkar. Zamanın var. Kullan onu.

Thelma,
Londra, 17 Şubat 2017